

Redacció i Administració:
València, 244 L.
Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutjar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

LA SOLEDAT NO LA
FAN NI LES DISTAN-
CIES NI LES PARETS,
SINO LA SEQUEDAT
DELS COPS, I VOSAL-
TRES NO ESTAREU
MAI SOLS.
Mn. Antoni Batlle
A uns amics.

Nº16

Setmana del 13 al 19 de gener de 1980

25 Pts.

Assemblea Diocesana de Barcelona

QUÈ PENSES DE L'ESGLÉSIA?

I TU QUÈ HI DIUS?

BARCELONA. (Barcelonès). — Estant ja molt avançats els treballs de l'Assemblea Diocesana de Barcelona, els organitzadors han fet una crida a la participació de tots els creients, puix que a tots els interessa que arribi a bona fi. En aquest sentit s'ha publicat el cartell que encapçala aquestes línies.

Afinant Obstinada celebració

Abans de desmuntar el pessebre i de començar a esperar el Nadal de l'any vinent —i així cada any fins que ens arribi el nostre Nadal definitiu—, val la pena de fitar, un moment, l'esguard interior sobre el misteri que constitueix el fons pregon d'aquesta celebració i que en fa quelcom que transcendeix infinitament el mer aniversari del naixement d'un home, per gran que el fem.

La mirada de fe de l'Església s'eleva des de la visió d'aquest nadó, en si banal, a la contemplació inefable del naixement etern del Verb en el si de Déu; ambdós donant-se l'Amor, personal i diví, creador, redemptor i santificador. Certament, aquest «aniversari» és celebrat tossudament, farà aviat dos mil anys, perquè ens revela una manera de ser de Déu que l'home tot sol no hauria mai descobert: no un solitari inassequible sinó tres persones felices. Mirada de fe que, portada pel mateix moviment, davalla a una comprensió de l'home, totalment nova i inassolible per la raó: l'home «capac de Déu» en Jesucrist, «naturalment», i tot home, qualsevol home, que «rep» Jesucrist, «capac de Déu», per do d'amor.

Heus ací la raó profunda de la misteriosa persistència en la celebració del Nadal i de la no menys misteriosa joia universal en la qual esclata. I aquesta fe és abans i per sobre de qualsevol teologia.

J. E. J.

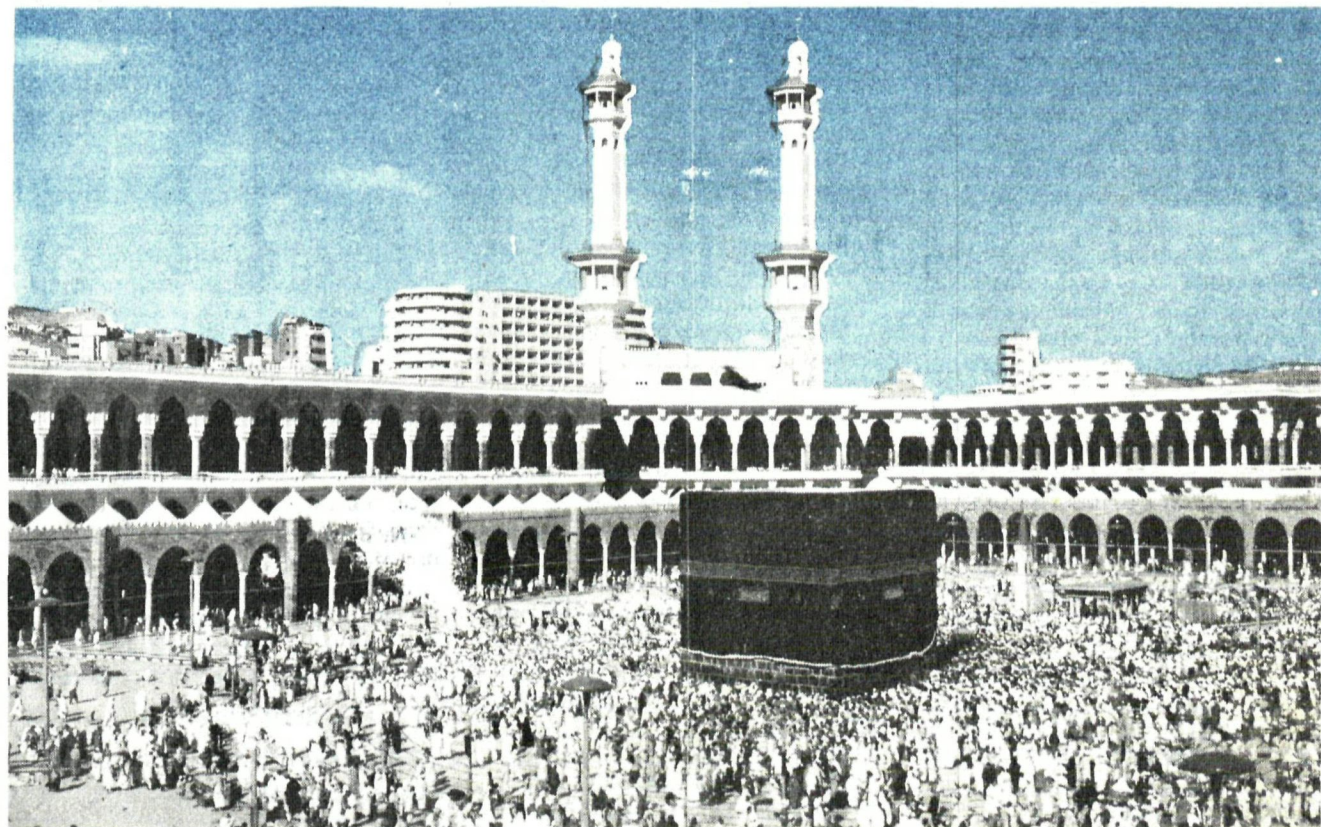
Tot i reconeixent el seu treball apostòlic

Els bisbes no veuen procedent la creació d'una prelatura personal per a l'Opus Dei

MADRID. — Segons informa l'agència KIPA, el cardenal Vicente Enrique y Tarancón, president de la Conferència Episcopal espanyola, ha declarat al Consell de l'advocacia espanyola que la congregació per als bisbes havia donat resposta negativa a la petició de l'Opus Dei de conferir a aquesta societat l'estatut d'una prelatura personal. Aquesta decisió es prengué, segons sembla, per una majoria ínfima, és a dir amb un sol vot de diferència, el que mostra que la Congregació per als bisbes aprecia positivament la tasca apostòlica de l'Opus Dei, encara que no hagi cregut procedent de concedir-li el caràcter jurídic sol·licitat.

El Papa anirà a Filipines el proper mes

MANILA. — La jerarquia catòlica de les Filipines ha anunciat que el Papa Joan Pau II viatjarà durant la segona quinzena del proper febrer a les illes. Amb aquest motiu presidirà les cerimònies de beatificació de Lorenzo Ruiz, un dominic que visqué en el segle XVI, i mort després d'haver sofert grans tortures. Lorenzo Ruiz serà el primer filipí beatificat.

L'Islam, una bomba a punt d'esclatar

L'any 1979 passarà a la història com el del revifament de l'islamisme integrista en una zona que, per la seva gran importància estratègica derivada tant de la situació geogràfica com de la riquesa petrolífera, pot donar lloc qualsevol dia a la guspira que generi una crisi bèl·lica d'enormes derivacions.

Així, l'amenaça d'una «Guerra Santa» no pot pas

oblidar-se. Del fanatisme religiós portat fins a les darreres conseqüències, del desig de salvar la Humanitat, no pot esperar-se res de bó. De manera que, en efecte, l'Islam és una bomba a punt d'esclatar. A la fotografia, el pati central de la gran mesquita de La Meca.

A aquest problema CATALUNYA CRISTIANA dedica l'editorial d'aquesta setmana.

Aquest diumenge a Verdú

El Dr. Pont i Gol obrirà els actes del IV Centenari de Sant Pere Claver

VERDÚ. — Durant l'any 1980 es commemorarà el IV Centenari del naixement de St. Pere Claver «l'esclau dels esclaus». Verdú, la vila segarra d'història i tradicions, fa quatre cents anys veuria neixer un infant «fill de Pere Claver del carrer major i de Anna de aquell muller» que amb els anys, havia de ser la glòria de Verdú i llumenera de l'Església universal.

La commemoració d'aquest centenari, pretén de fer arribar el missatge de Pere Claver al món d'avui tant faltat de pau i d'amor. L'exemple del sant català, «l'apòstol del amor» que va consagrar-se tota la vida a favor de la raça negra la més desgraciada d'aquell temps fins a considerar-se esclau dels esclaus, és sempre vàlid i aplicable. Fou un avançat dels drets humans.

La tasca a realitzar és molta; el camp d'activitats és immens. Treballen amb entusiasme comissions de verdunins, el Sr. Bisbe de Solsona i els pares jesuïtes.

L'any claverià va emmarcat per cinc celebracions que corresponen a les cinc dates més assenyalades de la vida del sant, durant les quals hi haurà ordenacions sacerdotals, baptisme comunitari, que administrarà el P. General de la Companyia de Jesús, Pere Arrupe. La cloenda que serà el dia 9 de setembre festivitat de Sant Pere Claver serà presidida per tot l'episcopat català.

Diada claveriana

El diumenge dia 13 de gener aniversari de la seva canonització tindrà lloc l'obertura, programada de la següent manera:

A dos quarts de dotze del matí mis-

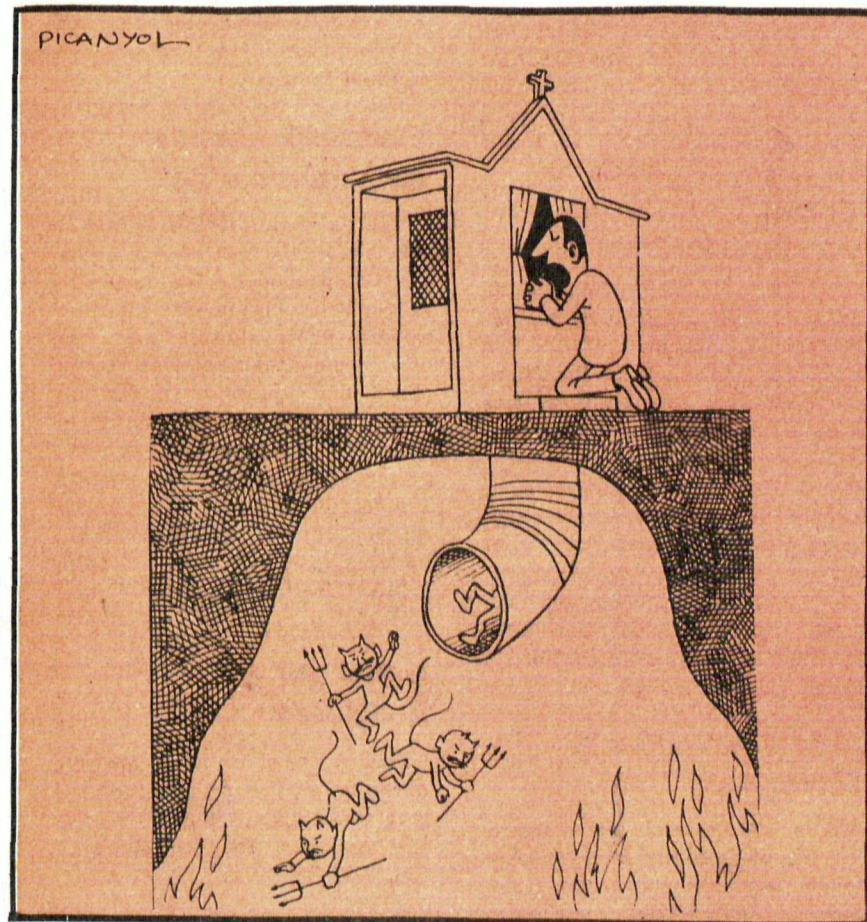
sa concelebrada a l'Església Parroquial pel Sr. Arquebisbe de Tarragona, junt amb el Sr. Bisbe de Solsona i el P. Provincial de la Companyia de Jesús.

A continuació al Casal Verdú PREGO DEL CENTENARI a càrrec de l'historiador P. Batllori S. J. Inauguració alhora d'una exposició de publicacions, vida, goig i altres objectes relacionats amb la vida de St. Pere Claver.

Tarda a dos quarts de sis, al Casal

concert polifònic amb la participació de diferents corals de la comarca.

A la 1 part, debutarà la nova «Coral St. Pere Claver» de Verdú. A continuació s'esgranarà un programa comú amb la participació conjunta de la Coral Lacetania de Cervera, Coral Vila Guissona, Orfeó Joventut de Bellpuig, Orfeó Joia de Maig d'Anglesola, Orfeó Belianenc de Belianes i la Coral St. Pere Claver de Verdú.

L'avoriment a Missa

M'agradaria completar el que la Redacció de C. C. (n.º 15) contesta a Pau Xirinachs sobre l'avoriment dels infants a Missa.

Per molta veritat que sigui que molts infants s'avorimenten a la Missa i que cal fer els possibles per a acomodar la celebració a la mentalitat dels infants, no orec que n'hi hagi prou amb això. També cal (i jo diria que encara més) educar el nen sobre el sentit de l'Eucaristia. No es pot partir del fet que la celebració s'acomodi a l'infant, sinó que cal abans de tot que ell vagi penetrant en la significació, dignitat i valor de la Missa. Que sapiga ben bé què s'hi va a fer. Que entengui que a Missa no s'hi va a trobar una estona agradable (si la hi troba, millor), sinó a donar a Déu el que és de Déu, que és importantíssim fer-ho, i si estima el Pare celestial hi anirà de gust, sabent que així li demostrarà el seu amor.

Si hi va només per complir un precepte de l'Església per no fer un pecat mortal, és clar que difícilment s'hi trobarà bé, però si sap que anar-hi pot demostrar a Déu que l'estima tot complint la seva voluntat i oferint-li el millor obsequi que li pot oferir com a fill, hi anirà encara que s'hi trobi incòmode: tothom està disposat a passar incomoditats per aquell que estima! I si això ho ha entès, també entendrà que deixar la Missa és un pecat, perquè va directament contra l'amor que hem de tenir al nostre Pare.

Per això jo diria que abans d'aplicar el principi d'avoriment que experimenta un infant a Missa pot ser un inconvenient greu que el dispensa de la llei eclesial. Jo diria que mai no es pot dir a un noi: «Si no t'hi trobes bé i t'hi avorimentes, ja no tens obligació d'anar a Missa». Seria deseducar-lo. Ell entendria que no cal donar importància al precepte dominical. Amb fatals conseqüències per a tota la vida... De xic, xiquet, es cria l'arbre dret! El que cal és que eduquem els nens en la joia d'unir-

nos a Jesucrist en la Nostra ofrena al Pare en la celebració eucarística, sigui qui sigui el que presideix l'assemblea. Hem ensenyat prou als nens a estimar Déu, Pare nostre; i amb quins actes podem manifestar aquesta nostra estimació?

Francesc Nicolau
(Barcelona)

Amb aquesta referència he llegit la carta que heu publicat al n.º 15 i que signa Pau Xirinachs. Si no fos que us conec, creuria que es tracta d'un joc de polèmica publicitària. Més aviat vull creure que es tracta d'un corre-cuita. O no? En fi, em faig un embolic.

Sigui com sigui, deistjaria una resposta més clarificadora a aquesta pregunta: Realment, l'avoriment pot ser inconvenient greu per complir el precepte de la missa dominical? Més concretament: Aquest avoriment en un noi de tretze anys (és el cas de la carta referenciada) pot ser, alguna vegada, un inconvenient tan greu?

Si la resposta és afirmativa, les conseqüències són imprevisibles. Jo, pel que fa a mi, els diré que en cas d'haver-me aplicat aquest inconvenient als meus tretze anys, segur que hauria passat una bona temporada sense anar a missa. És més; segur que m'hauria estat molt difícil el tornar-hi anar mai més.

Josep Miró Català
(Barcelona)

N. de la R.

Té raó. L'avoriment i molt menys la mandra, ni d'un adolescent ni d'un adult, no són inconvenients greus que dispensin de l'obligació greu que tot cristià amb us de raó d'assistir a missa els dies de precepte. El que volia dir el nostre redactor és que el pare de família pot jutjar, en certs casos, que més val no forçar «manumiliari» una actitud momentània de refús i que farà

millor d'empresar mètodes més pedagògics i permissoris. Els pares gaudeix també dins de llur família, d'una autoritat «celestial» en virtut del sagrament i han d'usar d'un cert discerniment «pastoral-familiar».

J.E.J.

L'horari de les misses

Llegeixo amb certa freqüència el setmanari CATALUNYA CRISTIANA, que vós dirigiu i penso si no podria publicar-hi les hores de les misses dels dies feiners a les diferents esglésies de Barcelona i altres ciutats de la nostra regió.

Són moltes les persones que treballen, i conscients del gran valor de la Santa Missa, procuren assistir-hi cada dia, si bé algunes vegades el seu programa de treballs i el desconeixement d'aquell horari els ho impedeix. Per això em permeto de suggerir la seva inclusió a CATALUNYA CRISTIANA

Pere Armengou
(Barcelona)

N. de la R.

Recollim la idea. I ho farem per poblacions, ja que essent C. C. un setmanari de difusió per tot Catalunya, no podem posar, en un sol número, ni les d'una diòcesi.

Adhesió a Joan Pau II

Lectora asidua a CATALUNYA CRISTIANA, des de 1 número 0, desitjo aportar la meua opinió al que diuen els lectors, en la confiança que la meua veu no serà ofegada.

Ja que fins ara no s'ha produït cap reacció pública d'adhesió a Joan Pau II a causa de decisions prou conegudes en exercici de la seva autoritat, que és servei a la comunitat, suggereixo als catòlics de dirigir-se individualment i

senzilla —encara que sigui per medi d'una tarja— a la Nunciatura Apostòlica, testimoniant fidelitat i obediència al Vicari de Crist, que el sentir dels senzills sigui un allau de consol pel Sant Pare, adolorit per l'actitud dels entesos.

Recordem que Crist «es féu obedient fins a la mort, i mort de creu». Que digué als apòstols: «Qui a volsatres, escolta, a Mi m'escolta» i a Pere: «sobre aquesta pedra edificaré la meua Església»...

La idea és aquí, llançada, i qui la recull?

Carme Canuda
(Eslugues LL.)

Un somni

L'altre dia, vaig anar a Missa i per motius diversos vaig anar a una parròquia a la qual no assisteix normalment.

Em vaig adonar que aquella celebració era rutinària, que la gent no la donava l'importància que tenia. El monòton soroll que produïen les paraules del capellà, es van anar afilixant cada vegada més fins a convertir-se en una terme música de fons. La meua ment volava. Les estàtues de darrera l'altar es van transformar en un «poster» on Jesús donava la mà a un infant davant d'això un home predicava amb esperança, i una multitud de joves cantaven picant de mans amb guitarres alegrent la celebració.

Però aquest somni no va durar gaire. Aviat em vaig adonar que jo era l'únic jove d'aquella comunitat i que la rutina d'aquella celebració, no podia engrescar a ningú envers la fe.

El diumenge següent, vaig tornar a la parròquia que vaig normalment, i quina alegria vaig tenir quan vaig veure l'església plena de gent: joves i vells, i darrera l'altar hi havia una pancarta blanca, amb unes lletres vermelles, on hi deia: ENS HA NASCUT EL CRIST!

Un jove

El lector escriu ...

Correus reparteix tard

Haig de remarcar com tanta d'altres, el pobre servei que ens fa Correus amb la distribució de C. C. Normalment el rebo del dijous al dissabte de la setmana següent menys un, no recordo si era el 4 o el 5 que encara no ha arribat; per excepció una sola vegada, l'he tingut el mateix dissabte.

A mi no em faria res que m'arribés el dijous, em faig càrrec de tot, però no el dissabte següent com em va passar amb l'onze, i el dijous em va arribar el dotze, així no em va bé per a llegir-lo tot com seria el meu gust —ja que haig de reconèixer que m'agrada força— i el de Nadal, per no perdre el costum, som a Sant Esteve i encara no l'he llegit.

Pot ser que a causa d'aquesta anomalia, m'hagi passat per alt una notícia de caire catòlic que he trobat a falta a C. C., i que per cert ha donat quasi la volta al món, sobretot en publicacions religioses, i és l'afer de «Vida Nueva», amb l'Opus. Fins i tot l'AVUI, encara que matissadament, s'en va fer ressò. Si és que ja n'han parlat, els prego donin per no feta la pregunta, però si no, és que van haver-hi pressions com a tants d'altres periòdics?

Xavier Soler
(Terrassa)

N. de la R.

«CATALUNYA CRISTIANA» ha esperat a tenir de bona font la posició dels bisbes sobre aquest afer, la qual es publica en aquest número.

Avisos i comunicats

Barcelona

Organització Religiosa Social

O. R. S. dintre de les activitats programades per el present curs, organitza un CURSET DE CATEQUESI dirigit per el P. Roma s. J. El proper dijous, dia 17 de gener, parlarà sobre: JESUS DE NATZARET. Qui era aquest personatge? Quina és la nostra fe en Jesús? Les sessions tenen lloc els dijous d'aquest mes de gener a Diagonal, 586 — 1.º 2, de 8 a 9 del vespre. Tel. 309-85-78.

Curset Intensiu de Planificació Familiar

Del 23 al 27 de gener, organitzat pels Delegats de Pastoral Sanitària de Catalunya, tindrà lloc un Curset Intensiu de Planificació Familiar. Les sessions tindran lloc matí i tarda, amb ponències, comunicacions, il·lustrades amb films i diapositives. Les ponències comunicacionals seran presentades per metges especialistes de les diferents matèries. Lloc: Facultat del Seminari Diocesà, Diputació, 231. Tel. 254-16-00. Per informes: Josep Esteve Puig, Tel. 304-61-18.

Aula d'Actualització Teològica

Activitats generals per al segon trimestre: Cada dijous, a partir del 21 de gener, cicle sobre: «Per-

sona, moralitat i convivència», a les 11.45 del matí; després de la conferència hi haurà col·loqui.

Els segons dilluns de cada mes recessos a Barcelona i Valldorrel; a Sta. Agnès, els segons dimecres.

Pel febrer, com cada any, continuaran les sessions del grup d'estudis homilètics a càrrec del Dr. Vicenç M. Capdevila.

Del 10 al 13 de febrer, a Castellidaura, es desentrotllarà la XV Setmana de Qüestions Pastorals, que en principi tractarà sobre catequesi familiar.

Exposició - venda de pintures a l'oli

A la Parròquia de St. Isidor de Barcelona continua oberta al públic l'Exposició de Quadres pintats a l'oli, originals de diversos autors professionals que han ofert generosament les seves obres per ajudar a pagar les Obres d'Adaptació de l'edifici parroquial; esperem que aquesta generositat sigui corresposta amb la dels visitants que compraran les obres. Parròquia de St. Isidor, Orgell 178, Barcelona-86. T. 253-62-90.

Recòs per a Religioses

Tindrà lloc el dia 21 de gener, a càrrec del P. Ferran Manresa s. J. a la Casa d'Exercicis de Sarrià, Dr. Amigant 22, Barcelona-17. Tel. 303-88-62.

Una esperança per famílies en dificultats

Matrimonis del Servei d'Orientació Familiar (SOF), del Moviment Familiar Cristià, continuen acoïnt matrimonis o famílies en situacions de convivència difícil. El servei és gratuït, i sense distinció d'ideologies. Per informació: Telèfon: 325-09-73 — 301-86-35 — 253-38-15 o passar pel Pje. Mercader 13, els dilluns de 19 a 20, o dimecres i divendres de 10 a 12.

Organització Religiosa Social

Promoguda per O. R. S. tindrà lloc el proper tercer diumenge, una interessant conferència sota el tema: «La nostra responsabilitat davant el futur de la Humanitat». Parlarà Rosa Grisso de Sala Ponsatí, coordinadora de l'U. M. O. F., a la Sala d'Actes de la Residència dels P. P. Jesuïtes del Clúria, a les 6 de la tarda.

Cursats de Catequesi i Pastoral

1. Actitud, criteris i perspectives de l'animador de la Pastoral Catequística, a càrrec de Josep M.

Maideu. Dimecres del 30 de gener al 26 de març. (Matrícula: 850 ptes.)

2. Continguts de la Catequesi: Jesucrist, l'Església, el Déu cristià, a càrrec de Antoni Domènech, Eliseu Bellés i Josep Colomer. Divendres del 25 de gener al 21 de març. (Matrícula: 960 ptes.)

3. Convivències i trobades amb joves, a càrrec de Rafael Colomer. Dilluns del 4 de febrer al 24 de març. (Matrícula: 850 ptes.)

Tots els cursats tindran al lloc al Col·legi Salesià Sant Josep, C. Rocafort, 42, de les 7 a les 9 del vespre. Informació: Tel. 229-18-01.

Barcelona reunió del SIEC

El proper diumenge, dia 20 de gener, tindrà lloc a la casa de la Sagrada Família de Vallvidrera, la reunió corresponent al segon trimestre del grup del SIESO de Barcelona Agrupació Catòlica de Graduats i Grups Fe i Treball. En aquesta reunió s'estudiarà la temàtica de la propera Assemblea Diocesana per tal de centrar el treball dels grups en algun o alguns dels punts proposats.

Girona

Jornada Diocesana de Pastoral

Els dos propers caps de setmana, dies 12-13 i 19-20 de gener, se celebra a Banyoles la primera fase de la Jornada Diocesana de Pastoral, en la qual participaran un centenar de compromissaris, representants dels laics, religiosos i capellans, amb la presència del bisbe Jaume.

Centre d'Estudis Diocesà. Cursos Monogràfics

Secció històrica: CRISI I REFORMA DE L'ESGLÉSIA AL COMENÇAMENT DE L'EPOCA MODERNA. Temari: Baixa Edat Mitjana-Renaixement i Reforma-Contrareforma. Dates i Llocs: Girona, Seminari Diocesà, dilluns, dimecres i divendres, de 9,30 a 11,30 del vespre. Comença el dia 9 de gener. — Figueras, Catequística, vespres de 10 a 12 dels dilluns, dimecres i divendres, a partir del 13 de febrer.

Secció bíblica: EVANGELIS SINOPTICS I FETS DELS APOSTOLS. — Cursos especials de 10 hores. Girona, Seminari Diocesà. Dissabtes de 4 a 7 de la tarda. Comença el dia 19 de gener.

La Revolució Islàmica

L'islam no és només una religió. És una concepció integral del món basada en una filosofia de la vida, una política i una resposta a tots els problemes de l'existència. En l'Alcorà segons l'islam, paraula de Déu revelada a Mahoma s'hi troba tota la veritat sobre l'home. A partir d'aquest coneixement, al qual es arriba amb el seu estudi, el savi islàmic posseeix la clau de volta de la realitat i pot judicar amb certesa fins el cor de l'home i les situacions en les quals aquest es pot trobar immers. És a partir d'aquest visió de la realitat que podem comprendre el capteniment, certament inèdit i preocupant, que els revolucionaris islàmics han adoptat, en el cas de l'ocupació de l'ambaixada americana a Teheran, sense la més mínima consideració per a les lleis i costums que regulen la immunitat dels diplomàtics i llurs seus.

Les lleis internacionals regulen les relacions entre els estats sobirans, cap dels quals no pot erigir-se com a intèrpret exclusiu de la veritat. L'ordre internacional, per altra banda, és el resultat d'un compromís entre estats que tenen règims diversos, diverses concepcions ètiques, polítiques i religioses, però tanmateix accepten de regular per consens alguns interessos comuns.

La revolució islàmica, avui de l'Iran, ahir de Líbia, no ho oblidem, es troba en una situació similar a la que es trobaren, al principi, les altres revolucions, tant la francesa, com la dels bolxevics en el 1917. Tota veritable revolució fatalment no pot no considerar-se a si mateixa altrament que com un afer universal. Si ella realitza la veritat absoluta sobre l'home i sobre la història, aleshores la seva veritat ha de ser vàlida per a tothom; sols els "infidels" sense consciència humana, o els necis poden no acceptar-la, i per tant no es tolerarà que s'hi oposin ni tant sols que li restin al marge o que se la mirin amb indiferència: tothom n'ha de ser un entusiasta pioner. Totes les revolucions, però, acaben tard o d'hora palplant els límits de llur poder i acceptant, per tant, de pactar amb l'adversari ideològic a fi de defensar i consolidar llurs conquestes inicials. Així ja Lenin (i molt més encara, després d'ell, Stalin) varen pactar amb les potències burgeses a fi de tutelar els interessos nacionals de Rússia, i va acceptar el joc de l'ordre internacional existent. Avui la Unió Soviètica ja no és una potència revolucionària: és una potència imperialista (Afganistan, n'és l'últim exemple) que empra per als propis fins el que encara li resta del prestigi revolucionari del marxisme-leninisme. Els moviments revolucionaris del Tercer Món, tant sovint sacrificats per la potència soviètica a causa d'aquesta cautelosa defensa dels propis interessos (la República espanyola, per citar un exemple que si no és ben bé el Tercer Món, almenys ens toca d'aprop) han anat cercant llur pròpia identitat i una línia ideològica independent.

La revolució islàmica ofereix la imatge d'una revolució autòctona que sembla, per ara, que no podrà ser instrumentalitzada per les grans potències internacionals. Heus ací la seva petita força. Caldrà veure tanmateix si les lleis internacionals són, com semblen creure-ho els integristes musulmans, una arma en mans dels poderosos per a doblegar els estats més dèbils o, al revés (i potser sobretot) un instrument de defensa dels darrers. Què valdria, per exemple, la sobirania de les petites nacions, o fins i tot l'arma del petroli, en un món en el qual les grans potències (imitant l'Iran) no fessin cas de les normes jurídiques internacionals?

En els comentaris de la premsa occidental la crítica de l'integritisme islàmic va a parar sovint en la crítica de qualsevol posició religiosa que no accepti recloure's en una consolació privada, de caràcter intimista i sentimental. La crítica de l'integritisme islàmic s'aplica també al cristianisme? Entre el cristianisme i l'islam hi ha una diferència important entre altres que avui precisament cal recordar ja que molts tendeixen a oblidar-la: la doctrina cristiana sobre l'Església. Per als cristians la veritat és present en el món; no està tan sols en l'absolut de Déu, misteriosament i certament és present en l'Església. Si "estimada germà", l'Església, pels cristians, és l'absolut de Déu en el relatiu de la història. La presència irresistiblement activa de Jesucrist és custodiada en l'Església que s'adreça al món, sense coincidir amb ell, al contrari, essent-ne la seva consciència crítica.

Malgrat s'entestin en oblidar-ho, el dualisme irreductible entre l'Església i el Món (aquí l'Estat), la separació entre la veritat transcendent i el poder, cridat a transcendir-se en servei (que en l'islam i en els laïcismes post-cristians s'uneixen irresistiblement), són el terreny en el qual ha germinat el concepte modern de democràcia i de l'Estat de dret.

Testimoni de la història i de l'Església

El diari catòlic «La Croix» celebra el seu centenari

Després del títol de «La Croix», el primer de gener ha aparegut per primera vegada la indicació «any 100». Malgrat això, encara no considerem centenari el nostre diari.

«La Croix», en efecte, no es converteix en diari fins el 18 de juny del 1883; havia aparegut durant tres anys, des d'abril del 1880, com a mensual. Però com que el diari volia ser la continuació de la revista, el primer número portava la indicació: «any 4, N.º 1».

La gran aventura

Aquesta no ha estat pas la primera publicació que ha aparegut amb aquest títol. Des del 1859 al 1871, el pastor Monnier publicà un mensual que volia ser òrgan d'unió entre cristians evangèlics. Un diari belga portà legalment aquest títol. El 1880 es deixà enfonsar voluntàriament per no haver de publicar un dret de resposta en què s'insultava el papa.

En ressusitar aquest títol, els pares Assumptoloniistes van voler muntar la seva lluita sota aquest estendard. Era l'hora dels enfrontaments. El tren de les mesures anticlericals de la III República s'havia posat en marxa. Jules Ferry expulsava els jesuïtes de França i afavoria el desenvolupament de l'ensenyament laic que restringia al mateix temps les antigues prerrogatives de les congregacions religioses d'ensenyament. El mensual «La Croix» va voler ser el defensor de les llibertats cristianes, sobretot la de l'en-

senyament catòlic, en contra de l'ensenyament oficial anticlerical.

Seguir l'actualitat

En llançar aquest periòdic, els seus fundadors no pensaven pas que algun dia es pogués transformar en diari. «La Croix» tenia tots els aspectes d'una revista seriosa, doctrinal, dirigida a un públic culte. El P. d'Alzon, fundador dels Assumptoloniistes, va mantenir aquesta orientació; i després de la seva mort, el 21 de novembre del 1880, el P. Bailly, que el 1875 havia llançat el setmanari «le Pèlerin», conservava a «La Croix» el mateix esperit. Però el 18 de juny del 1883 el P. Bailly transforma el mensual doctrinal en un diari popular propagat de mica en mica.

La gran aventura havia començat. El vertader naixement del nostre diari data, doncs, del 1883; i és el 1983 quan «La Croix» hauria de celebrar solennement el seu primer centenari. Hom no fulleja sense emoció aquesta venerable revista. Allí es poden descobrir en embrió algunes intuïcions que varen pendre cos en el diari, destacant la seva vinculació a l'Església, i la certesa que la fe cristiana es viu al si de l'actualitat més propera. Després de cent anys «La Croix» és el reflex d'aquesta història, i els historiadors saben que des d'aleshores és impossible entendre aquesta època sense referir-se cada

dia al pes que «La Croix» té en l'opinió a França.

Un diari centenari és un patrimoni inestimable. Sota aquests centenars de milers de fulls esgrogueïts hi és plasmada la vida del món per l'atenció als esdeveniments, la consciència professional dels periodistes, dels obrers y dels administratius.

Però un diari és també un munt de relacions amb els lectors fidels en el si d'una opinió pública, i les relacions de «La Croix» amb els seus han estat i són d'una intensitat particular. En el decurs d'aquests cent anys ha estat una presència que testimonia els avanços i retrocessos de la nostra societat, de les seves hores de glòria i dels seus dies de temença, de la fidelitat a l'Església a la seva missió i de les seves errades tan humanes.

Vers l'esdevenidor amb confiança

Aquest patrimoni no sols ha de continuar, sinó que ha de superar-se. Durant aquest tres anys que falten per al vertader centenari de «La Croix», la nostra intenció és donar al diari una nova imatge, crear noves seccions, perquè sigui més fàcil de llegir, perquè respongui encara millor als desitjos dels seus lectors i dels seus amics, per a augmentar la seva irradiació. Es amb aquesta confiança en l'esdevenidor que, a l'albada d'aquest primer centenari, oferim als nostres lectors els nostres vots per aquest any 1980.

Jean Potin

PASO A PASO
CALZADO
DEPORTIVO

Bata
Bata

Concesionario:
GALLES
Condesa, Sobradriel, 3
Barcelona 2

Dels nostres bisbes

El que realment falla és el sentit del deure

Si féssim una secció de «reclamacions» tretes de les converses de la gent, dels articles de periodics i de la propaganda a «pintades» murals, constataríem que les «queixes» guanyen la partida.

La dona que va a comprar, es queixa dels preus de les tendes i mercats, comerciants ho fan dels quicompreu i els usuaris de serveis públics parlen de mal tracte dels empleats, aquests, al contrari, es molesten pel malhumor del públic; el malalt a vegades, es queixa dels qui tenen cura d'ells, perquè es veuen considerats com a «coses», o bé com a «casos», i el cos sanitari, per la seva banda, se sent incòmode perquè els pacients o llurs familiars volen més atenció clínica del que, potser, demana la malaltia. Quant a la soferta població que ve obliguen anar al despatx del qualsevol tipus d'administració, són freqüents les queixes pels injustificats endarreriments o bé pels preus abusius o per la molta papirassa que demane. No parlem de les queixes dels treballadors contra els amos i d'aquests contra aquells dels qui van a peu tra els conductors... No hi ha professió ni ofici, ni cos de servei que es lliurin de l'acusació d'injustícia, frau, irresponsabilitat, adulteració de mercaderies, opressió del dèbil o burla de l'humil. Els signes de relaxació moral — que cada vegada es fan més notoris en la vida ciutadana — confirmen la realitat i la raó d'aquestes queixes.

Algunes persones — amb indiscutible bona intenció — diuen: «és necessari aplicar la llei amb tot el rigor»; «els qui falten, haurien de ser castigats severament; així les coses anirien millor». «El govern hauria de disposar de més policia, de més inspectors, de més vigilància». Aquestes solucions — malgrat la part de veritat que con-

tenen — no guareixen l'arrel del mal que patim; restem en la supercífie del problema. Certament hi ha bones lleis i serveis de vigilància, que cada vegada més efficien. Però aquestes solucions intenten aconseguir «des de fora», de l'home, com si empenyessin des de l'exterior, però sense arribar a guarir i canviar al cor humà, moltes vegades rebel i egoista.

El que realment ens manca a tots és el sentit del deure. No és suficient — per posar un exemple — que el codi de la circulació prohibeixi conduir un cotxe per l'esquerra; és necessari que el conductor entengui el deure de respectar la vida dels altres i d'evitar xocs mortals. I que es porti correctament no per evitar multes i sancions.

L'home no s'educa «èticament» només inposant penes o càstigs; perquè, de fet, moltes vegades, «feta la llei, feta la trampa». A fi d'aconseguir que les persones actuïn honestament i amb sentit de responsabilitat, necessiten motivacions tan fortes que obliguen en consciència i sigui acceptades amb seriositat. Cada professió té les seves «normes» ètiques peculiars, que fan referència als principis universals de justícia i caritat, impresos en el cor de l'home, creat per Déu a la seva imatge i semblança. Es aquest camí on hom troba la «veritat» de les relacions ciutadanes. La democràcia està feta per a homes virtuosos, que accepten les lleis justes, com una ajuda per a la vida i no com una trapa per a impedir l'atropellament dels drets dels altres.

Narcís Jubany

Cardenal — Arquebisbe de Barcelona

Catalunya Cristiana

Setmanari Popular d'informació i de cultura religioses.

Redacció i administració: carrer València, 244, 1er. Barcelona-7. Telèfoncs 215.27.39, 215.27.84, 217.28.05, 215.24.33.
Edita EDICIONS TERRA NOSTRA, S. A.

Director: Joan E. Jarque i Jutglar.
Sots-director: Francesc Malgosa.
Redactor en cap: Antoni Plaia i Mateu.

Publicitat
Carlos Carrero.
Administració: Juan Manuel Checa.
Composició: Agustí Condal.
Coordinació: Oriol Camps i González.

Imprempta: EMSA. Carrer Llúria, Barcelona.

Dipòsit legal: 14.387
Agències KIPA, P.A. EUROPA PRESS, N. C. NEWS.

EXCURSIONS

COSMOS 1980

Enric Granados, 19 Gran Vía 664

Passeig Valldaura 286 Tel. 254 28 49

PARCS I MUNTANYES

DEL PIRINEU

4 dies de viatge. Torreciudad, Ainsa, Bielsa, Valls de Pineta i Cañón de Añisclo, Llacs d'Oredón i Capdelong. Extensió a Lourdes per 300 ptes.

SORTIDES I PREUS

Març 16 i 23 abril 13 8.000 Ptes.

Abril 20 i 27. Juny 1 i 18 8.500 Ptes.

Maig 4, 11, 18, i 25 8.500 Ptes.

Juny 15, 22 i 29 9.000 Ptes.

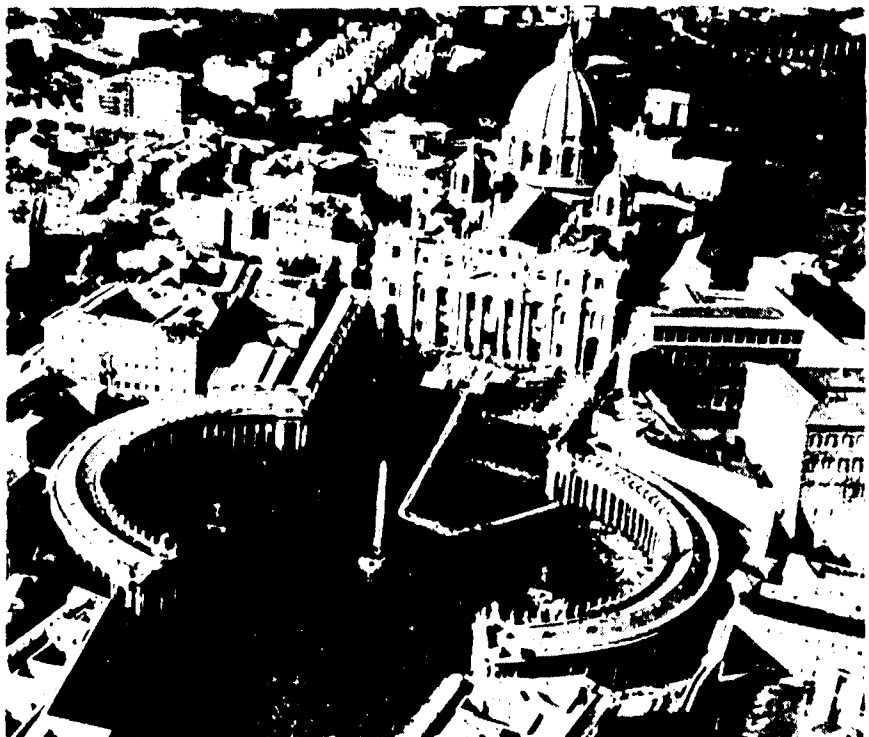
Setembre 7 i 14 9.000 Ptes.

Set. 21 i 28. Octubre 5 8.500 Ptes.

Octubre 11, 19 i 26 8.500 Ptes.

VIATGES COSMOS

Augment de salaris a 3.500 empleats del Vaticà

Com a present de Nadal, el Papa ha decidit, a partir del 1er. de gener, un augment substancial dels salaris de quasi 3.500 persones amb ocupacions diverses, ja siguin clergues o laics del Vaticà, llevat dels cardenals de la Cúria. Aquest augment és d'un 60 per cent del salari base de 1970. Els sous base de 1970 anaven d'un mínim de 150.000 liras al mes a un màxim de 300.000 liras, base a la qual s'afegia una indemnització eventual de 311.000 liras per a tots, les primeres d'antiguitat i els subsidis familiars.

A més d'aquest augment, els empleats del Vaticà es beneficiaran igualment d'una indemnització d'una escala mòbil calculada cada tri-

mestre (abans era cada sis mesos com ara es feia) i també d'un augment de les primes d'antiguitat elevades a un 2 per cent del salari base. Els jubilats tindran augmentada en un 10 per cent la seva pensió.

Finalment, els subsidis familiars passaran de 17.000 liras mensuals per cada fill, a 25.000 liras, i la prima de la muller a casa ara de 13.000 passarà fins a 20.000 liras cada mes. L'augment de la prima als pares i germans solters és del mateix ordre.

Fa alguns mesos, els empleats laics del Vaticà han creat un "organisme per a la protecció dels drets dels empleats del Vaticà", una mena de sindicat reconegut pel Papa.

Els bisbes només poden ser nomenats pel Papa

ROMA. — Un silenci total s'ha observat al Vaticà amb motiu de la consagració, divendres, a Pequín, de mons. Fu Tieshan, nou arquebisbe de Pequín, elegit el 25 de juliol darrer per l'Associació Catòlica Patriòtica Xinesa.

Ni la ràdio vaticana, ni l'Osservatore Romano, ni el comunicat oficial de la Santa Seu han fet cap comentari sobre aquest esdeveniment. En l'agost passat, coneguda la seva elecció, mons. Fu Tieshan, va fer observar davant dels periodistes estrangers una declaració del president Hua Guo Feng feta el mes de

juny davant l'Assemblea Nacional Popular, fent menció de la "disponibilitat" de la Xina per establir relacions amb "tots els països". Jo crec que al Vaticà no serà pas una excepció, afegí el president.

Aquesta remarca sembla fer ressó a una crida feta uns dies abans per Joan Pau II a favor dels contactes directes entre la Xina i el Vaticà.

Després de l'elecció de monsenyor Fu Tieshan, el portaveu del Vaticà simplement ha fet destacar que els bisbes només poden ser nomenats pel Papa i que qualsevol altra elecció no pot considerar-se com a vàlida canònicament.

Successor del cardenal Suenens

ROMA. — El Papa ha nomenat un nou arquebisbe de Malines-Brusselles en la persona de monsenyor Godfried Danneels, fins ara bisbe d'Anvers. Mons. Godfried, 48 anys, succeeix al cardenal Suenens, que ha assolit el límit de l'edat.

Nascut el 4 de juny de 1933 a Kamegem (diòcesi de Bruixes), Godfried Danneels va estudiar a la Universitat de Lovaina i a la Gregoriana essent ordenat sacerdot l'agost de 1957. El 4 de novembre de 1977 fou nomenat bisbe d'Anvers. Mons. Danneels forma part de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. Recentment Joan Pau II, l'ha nomenat delegat del Sinode particular de l'Església Holandesa; per la seva condició d'arquebisbe de Malines-Brusselles passa a ser president de la Conferència Episcopal Belga.

En la festa de la Sagrada Família

CASTELGANDOLFO. — El Papa Joan Pau II ha expressat els seus desitjos de pau en el 1980 davant de 5.000 pelegrins reunits a la plaça a la seva residència de Castelgandolfo, per l'Angelus dominical. El seu breu discurs i l'Angelus foren retransmesos en directe per ràdio als fidels presents a la plaça de sant Pere.

"En aquesta festa de la Sagrada Família la meua més sincera felicitació a totes les famílies del món, perquè assolixin els desitjos de benaurança i de pau continguts en la riquessa de la paraula de Crist", ha declarat.

El Sant Pare evocà de nou la pau en saludar els participants en la marxa de San Silvestre, la sortida i l'arribada de la qual es situen a la plaça de sant Pere. La prova organitzada pel diari pro-comunista "Paese sera" fou convocada sota el signe de la pau. Després d'haver expressat la seva felicitació particular als atletes, el Papa afegí: "Jo desitjo també conquestes veritables i perllongades en les competicions de l'esperit i demano al Senyor que vessi en els cors els dons de la seva joia i de la seva pau".

Documents

Als equips «Notre Dame»

Després d'exposar breument la naturalesa i finalitat del moviment «Equipes Notre Dame», Joan Pau II va dir-los: «Vull encoratjar, doncs, els membres d'aquesta institució a cercar sempre el perfeccionament de llur vida cristiana en el sagrament del matrimoni i a través del sagrament del matrimoni i que siguin molts altres els esposos cristians que facin el mateix. Feu-vos el propòsit d'alimentar les vostres conviccions, les vostres meditacions i la vostra actuació a les fonts veritables que són: la paraula de Déu llegida segons l'Església; la doctrina i l'ètica cristianes, que el magisteri no deixa de recordar; l'autèntica espiritualitat del matrimoni i dels altres sacraments, amb l'ajut dels sacerdots, que l'Església posa a la vostra disposició».

«Heu de presentar als ulls —va continuar dient el Papa— de les noves generacions en tot el seu esclat el meravellós pla de Déu sobre l'amor conjugal, sobre la procreació i sobre l'educació en família. Meravellosa només creïble pel testimoniatge d'aquells que en visquen gràcies a tots els recursos de la fe» (L'Osserv. Rom. 17-9-79).

A la joventut

Són paraules tretes de l'homília de la Missa celebrada per Joan Pau II per a la joventut irlandesa el 29 de novembre. Digué el Papa:

«La seducció del plaer... i les ganes d'alliberar-se de restriccions externes, poden manifestar-se amb gran força en la joventut, en el camp de la sexualitat... Els ideals morals que l'Església i la societat per tant de temps han enaltit davant vostre potser us seran presents per algú com a superats i com a obstacle al desenvolupament ple de la vostra personalitat... Sentireu a dir que les vostres pràctiques religioses són ja irremissiblement antiquades... que destorben més que no pas ajuden la vostra manera de ser i el vostre futur... que Déu ja ha estat posat fora de joc...»

Ara bé, una societat que de tal manera perdi els seus principis més alts, religiosos i morals, esdevindrà fàcil presa de manipulació i domini per part de forces, que, sota pretext d'una llibertat més àmplia, l'esclavitzaran encara més» (L'Osserv. Rom. 30-9-79).

B. M.

Ha mort el pare Lombardi, profeta del nostre temps

Va anunciar un «món millor» segons el cor de Déu

Com hem informat a CATALUNYA CRISTIANA el dia 14 de desembre passat finà a Rocca di Papa (Roma), el pare Ricardo Lombardi, jesuïta, iniciador del Moviment per a un món millor.

Esperit inquiet i combatiu

Encara molt jove, el pare Lombardi ingressà a la Companyia de Jesús. Acabats els seus estudis, exercí el periodisme a «Civiltà Cattolica», on, entre d'altres quefers, s'ocupava amb notable competència de temes filosòfics. Algunes vegades, ja en el cim de la popularitat, recordava amb el seu amic, també jesuïta, pare Virgili Franca, la immensa tristesa que li produïa l'espectacle dels anys quaranta, a ran dels tràgics resultats de la guerra. Veia com el comunisme amenaçava de convertir-se en l'únic amo i senyor d'Itàlia.

El pare Lombardi no s'hi trobava bé en aquell ambient. Els seus articles, abans de pura doctrina, es convertien en vibrants arengues. Va publicar «La salvació de quien no tiene fe», que el llençà sensacionalment al carrer.

Els seus discursos a les multituds

El pare Lombardi, gran predicador

de masses, ha estat anomenat el «microfon de Déu», el capdavanter de la creuada de la bondat. A molts països se'l coneix i se'l recorda com un gran promotor de la reforma de l'Església. Va ser un home molt discutit: temut i volgut a la vegada. Algú ha dit que pocs homes, en aquests últims temps, han conegut tant i tant a fons el cor de l'Església com el pare Lombardi.

La seva veu ha estat escoltada a 75 països, on ha dirigit personalment recessos i altres menes d'activitats a quasi mil bisbes, a milers de sacerdots, religiosos i seglars. Parlava també a polítics, empresaris, obrers, joves. Els seus contactes personals amb papes han estat sovintejats, rebent d'ells proves d'agraïment, estima i encoratjament.

Home de gran llibertat interior, no va tenir por a ningú ni va cercar res per a ell mateix. D'aquí el seu coratge en parlar, en denunciar el que ell creia que era contra la voluntat de Déu. Aferrissat a la seguretat que Déu viu i mena la història, descobria també el molt que «faltava». Per això ha viscut, en constant neguit, el que havia de ser, el que havia de venir, es a dir, la plena manifestació de Regne de Déu, un món millor, «segons el cor de Déu».

Home contemplatiu

Perquè ha estat home de contem-

plació i esperança, el pare Lombardi ha estat sempre disposat a «jugar-si la vida», a subordinar-ho tot al que la seva consciència li dictava, «aquí i ara», com el millor. Sempre a punt de córrer el risc i d'assumir les conseqüències de la seva predicació, espiritualista per alguns, temporalista per a d'altres, titllat de comunista en certs llocs, amenaçat de mort pels mateixos comunistes en altres: criticat, incomprès, perseguit a voltes...

Als seus 71 anys n'aparentava quinze o vint més. Certament ens trobem davant d'una vida cremada intensament al servei de Déu.

«Moltes vegades he demanat al Senyor poder-li donar tot el sofriment que sigui capaç en la meua vida per a la salvació dels germans: arribar a la mort com un cirrí que s'apaga d'una bufada, consumir-me per ell».

En aquesta última etapa de la seva vida ha estat impressionant la gran pau que encomanava. Els qui el tractaven de prop, s'adonaven sovint de com el Senyor es manifestava en ell mitjançant aquesta serenitat i pau que el transcendien.

La vida i la mort del pare Lombardi són, en el moment actual, una invitació a l'esperança activa, a la generositat i a una ferma confiança en Déu que dirigeix els camins i els destins de la Història humana.

F.G.

La ciencia y conciencia de su médico
deben ser su única guía
para el cuidado de su salud
Recuerde: Agua FOURNIER es
una excelente colaboradora
en muchos tratamientos

Missatge de Joan Pau II en la «Diada Mundial de la Pau» (1 de gener)

La veritat, força de la pau

**A tots vosaltres que voleu refermar la pau damunt la terra.
A vosaltres, homes i dones de bona voluntat
A vosaltres, ciutadans i dirigents dels pobles.
A vosaltres, joves de tots els països!**

A tots vosaltres, us adreço el meu missatge convidant-vos a celebrar la trezena «Diada Mundial de la Pau» per un esforç resolut de pensament i d'acció que s'apuntala des l'interior de l'edifici inestable i sempre amenaçat de la pau restituint-li el seu contingut de veritat. La veritat, força de la pau! Unim tots els nostres esforços per fer més forta la pau apel·lant als recursos de la pau en ella mateixa i primerament a la veritat, que per excel·lència és la forma pacífica i poderosa de la pau ja que ella es comunica per la seva mateixa irradiació al marge de qualsevol violència.

Un diagnòstic: La no-veritat serveix la causa de la guerra

Si es veritat i ningú ho posa en dubte — que la veritat serveix la causa de la pau, també és indiscutible que la «no-veritat» va aparellada amb la causa de la violència i de la guerra. Per «no-veritat» cal entendre totes les formes i tots els nivells d'absència de refús, de menyspreu de la veritat: mentida tal com s'enten, informació parcial i deformada, propaganda sectària, manipulació dels medis de comunicació, i altres.

Es necessari ara passar revista a les diverses formes sota les quals se'n presenta aquesta «no-veritat»? Sembla suficient només indicar-ne alguns exemples. Car si una legitima inquietud es mostra patent davant la proliferació de la violència en la vida social, nacional i internacional, i enfront les amenaces manifestes contra la pau, l'opinió pública sovint és menys sensible a totes les formes de «no-veritat» que estan a la base de la violència alhora que li creen un terreny abonat.

La violència es submergeix en la mentida i ella té necessitat de la mentida, cercant d'assegurar-se una respectabilitat en l'opinió mundial, per les justificacions totalment estrangeres a la seva pròpia naturalesa i el rest, sovint contradint-se entre elles mateixes. Què no dir de la pràctica que consisteix en imposar a aquells que no comparteixen les mateixes posicions — per poder combatre'ls millor o reduir-los al silenci — l'estiqueta d'enemics, atribuint-els hi unes intencions hostils, estigmatitzant-los com talment agressors per una propaganda hàbil i constant?

Una altra forma de «no-veritat» es fa palesa en el refús de reconèixer i de respectar els drets objectivament legítims i inalienables dels que refusen d'acceptar una ideologia particular o que apellen a la llibertat de pensament. El refús de veritat és operant quan hom es serveix de les intencions d'agressió vers els qui manifesten sense lloc a dubtes que llur única inquietud és de protegir-se i de defensar-se contra les amenaces reals que — ves per on! — existeixen sempre tan en l'interior com entre els pobles.

Indignacions selectives, pèrfides insinuacions, manipulació de les informacions, sistemàtic descredít llençat sobre l'adversari, — la seva persona, les seves intencions, els seus actes — xautatge i intimidació: vet aquí el menyspreu de la veritat a l'obra per a desenvolupar un clima d'incertesa en el qual un vol donar cabuda a les persones, els grups, els governs, les entitats internacionals a les que no manquen els silencis resignats i cómplices incorrent en compromisos parcials, amb reaccions irracionals: actituds que totes

són igualment susceptibles d'afavorir el joc assassí de la violència i d'atacar la causa de la pau.

2. A la base de totes aquestes formes de «no-veritat» nodrint-les i nodrint-se d'elles, existeix una concepció errònia de l'home i dels seus dinàmiques constitutius. La primera mentida, la falsedat fonamental consisteix en no creure en l'home, amb l'home en tot el seu potencial de grandesa sinó també en la seva necessitat de redempció del mal i del pecat que hi ha en ell.

Portat per unes ideologies diverses, oposades sovint entre elles, s'escampa la idea que l'home i la humanitat sencera realitzen llur progrés sobretot per la lluita violent. Hom creu haver-ho pogut comprovar en la història. Hom s'ha enginyat a fer-ne una teoria. S'ha arribat progressivament a analitzar-ho tot, tan en la vida social com en la internacional en termes exclusius de report de força i com a conseqüència a organitzar-se per a imposar els seus interessos. Certament, aquesta tendència ampliament escampada en recórrer a la prova de la força per fer justícia sovint és continguda per uns plaços tàctics o estratègics. Més, si es deixa planejar l'amenaça, arribant sostenir selectivament certes violències a la vola at dels interessos i de les ideologies, en tant, que hom manté la informació que el progrés de la justícia resulta en el darrer anàlisi de la lluita violent, els matisos, els frens i les sel·lons cer-

en periòdicament, a l'època, a l'època, diran i brutal de la violència que pot arribar fins a l'exaltació suïcida de la violència per la violència.

La pau necessita la sinceritat i veritat

3. En una confusió d'esperits d'aquest caire, construir la pau per les obres de pau resulta difícil i demana la restauració de la veritat si no es vol que els individus, els grups i les nacions es posin a donar la pau consentint que hi hagin noves violències.

Restaurar la veritat, és primerament cridar pel seu nom els actes de violència sota totes les aparences. Cal que el suïcida sigui nomenat pel seu nom: el suïcida és un suïcida, i les motivacions polítiques o ideològiques lluny de canviar-ne la naturalesa, hi perden, per contra, llur pròpia dignitat. Cal cridar pel seu nom els massacres d'homes i dones, siguin les que siguin la seva vinculació ètnica, llur estat i condició. Cal anomenar pel seu nom a la tortura, amb totes les qualificacions apropiades, totes les formes d'opressió i d'explotació de l'home per l'home, de l'home per l'Estat, d'un poble per un altre poble. Cal fer-ho així, no per tenir la consciència tranquil·la amb les denúncies avalotadores que ho amalgamen tot — és llavors que es diuen les coses pel seu nom — ni per estigmatitzar i condemnar els individus i els pobles, sinó per ajudar al canvi en el comportament i els esperits, i per tornar a la pau la seva sort.

4. — Promoure la veritat com força de la pau, és emprendre un constant esforç a fi de no utilitzar-nos nosaltres mateixos, malgrat sembli un bé, les armes de la mentida. La mentida pot reliscar sorneguerament arreu. Per a mantenir durant una llarga durada la sinceritat, la veritat en nosaltres mateixos, cal un esforç pacient coratjós, per cercar i trobar la veritat superior i universal en l'home a la llum de la qual poguem

avaluar les situacions diverses i a la mateixa claror jutjarem, abans de res, a nosaltres mateixos i la nostra pròpia sinceritat. Resulta impossible d'instalar-se en el dubte, la sospita, el relativisme escèptic sense devallar molt depressa en la insinceritat i en la mentida. La pau ja ho he dit més amunt, està amenaçada mentre regni la incertesa, el dubte i la sospita, i la violència n'obtingui el seu profit. ¿De debò desitgem la pau? Aleshores convé aprofundir en nosaltres mateixos per retrobar aquelles zones, on més enllà de les divisions que constatem en nosaltres i entre nosaltres, podem forficar la convicció que els dinàmiques

constitutius de l'home, el reconeixement de la seva vertadera naturalesa el porten a l'encontre, al mutu respecte, a la fraternitat, i a la pau. Aquesta entretinguda recerca de la veritat objectiva i universal sobre l'home formara, pel seu trajecte i per el seu resultat, uns homes de pau i de diàleg, alhora forts i humils d'una veritat de la qual ells se n'adonaran que cal servir-la, i no servir-se'n per a interessos populars.

La veritat aclareix els camins de la pau

Una de les mentides de la violència consisteix en buscar, per a

justificar-se el desacreditar d'una manera sistemàtica i radical a l'adversari, llurs accions i les seves estructures socio-ideològiques en les quals ell opera i pensa. L'home de pau, sap reconèixer la part de la veritat que hi ha en tota l'obra humana i, encara més, les possibilitats de veritat que romanen al fons de l'home.

No és pas que el desig de pau li faci cloure els ulls en les tensions, les injustícies i les lluites que formen part del nostre món. Ell els esguarda de cara. Els crida per son nom, fent respecte a la veritat. A més a més, acordant perfectament les coses de la pau, ell no pot que actuant més que en conjunt encara amb tot el que contradiu la pau. Això l'incita a empenyer amb coratge la investigació sobre les causes reals del mal i de la injustícia per trobar-hi els remeis apropiats. La veritat és força de pau perquè ella reb per una mena de conaturalitat els elements de veritat que són en l'altre i que ell cerca juntar.

6. — La veritat no permet pas que l'adversari desesperi. L'home de pau que ell deixa entre veure no redueix a l'adversari a l'error en el qual ell vegi caure'l. Al contrari, redueix, l'error a les seves veritables proporcions fent que invoqui a la raó, al cor i a la consciència de l'home per ajudar-lo a reconèixer i a l'acolliment de la veritat. Això dona a la denúncia de les injustícies una tonalitat específica: una denúncia d'aquest caire no pot privar sempre que els responsables de les injustícies no s'encarcarin davant la veritat clarament manifestada, nogensmenys, sense provocar sistemàticament una tal rigidesa de la qual les víctimes fan sovint les despeses. Una de les mentides més grans que enverinen les relacions entre individus i grups consisteix, per poder estigmatitzar millor l'error de l'adversari, en desconsiderar tots els aspectes, àdhuc els justos i els bons, de la seva acció. La veritat segueix altres camins, i és per això que guarda a la pau preservant-la de totes les eventualitats.

(Acabament en el pròxim número).

Crònica de Roma

Un document pontifici com a pauta del Concili Holandès

En una altra crònica deia que Joan Pau II, des del mateix moment que s'encarregà del pontificat, tenia tres importants paperetes per a resoldre: la successió dels cardenals Suenens i Marty i la conflictiva i la permanent situació de l'església d'Holanda. El primer punt quedà atès amb el nomenament de Mons. Daneels — nomenat de caire sorprenent «segon president delegat» del Sínodo Holandès i el tercer potser està en vies de ser-ho. La qüestió estriba en el mètode que s'arribi a utilitzar i el tarannà i mitjans que segueixin.

Els observadors i vaticanistes segueixen amatents el desenvolupament dels preparatius, afectats per la desagradable impressió causada pel cas Küng, que encara cueja i està lluny de ser un afer acabat. En les sessions del Sínodo ben poca cosa restarà per a examinar, donat que l'ordre del dia preveu quatre sectors d'anàlisi: examinar, donat que l'ordre del dia preveu quatre sectors d'anàlisi: els bisbes, els sacerdots, els religiosos i els laics. En quan als bisbes planteja el cas de «Com concebeixen els bisbes i malden en realitzar en les seves diòcesis llur triple missió de mestres de la veritat i dels valors cristians, de sacerdots i de pastors»; un aspecte cabdal tractarà del «desenrotllament profitós» de les relacions dels bisbes amb el Papa i amb la Cúria Romana.

Respecte als sacerdots i religiosos, es proposa un estudi sobre el sistema més eficaç d'aconseguir una major profundització de l'espiritualitat i el celibat i de conformar la «formació espiritual dels candidats al sacerdot» així com llur formació teològica. Fent referència als laics es reflexionarà sobre «competències i formació» d'aquells que col·laboren amb la pastoral.

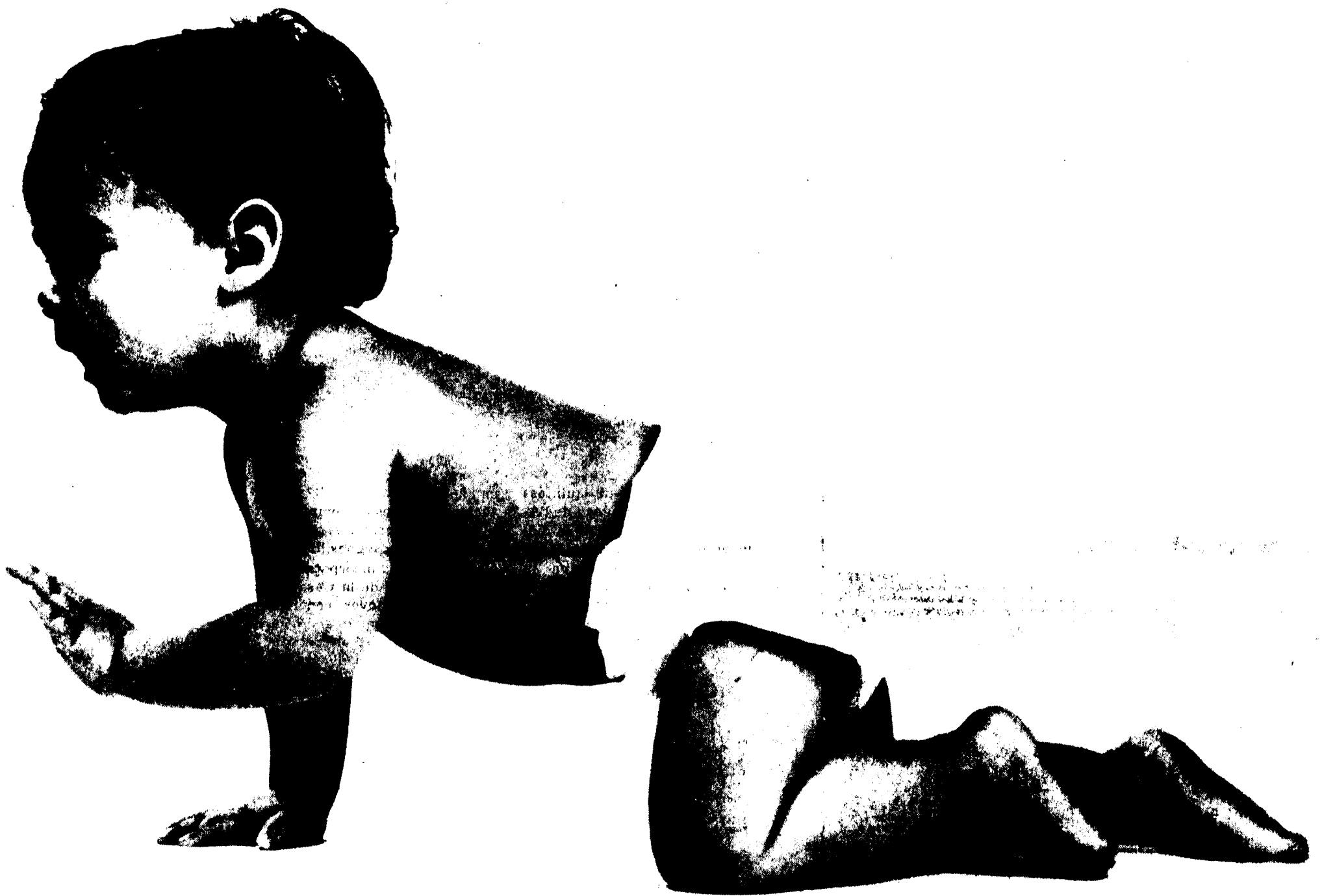
Entre els diversos temes aïllats, i molts d'altres, compten la necessitat d'encarar el problema del significat de l'Eucaristia i de la distribució dels sagraments.

Tots aquests punts, dels quals se n'ha fet una breu síntesi, estan continguts en quatre atapeïts folis que acaba de rebre per via diplomàtica la Presidència de la Conferència Episcopal Holandesa. El document en qüestió, si mes no aparentment, no vol pas establir una mena de sumari sobre l'Església dels Països Baixos, i menys encara atemptar la creativitat evangelitzadora dels mateixos. En aquest document hi ha una introducció que emplaça la qüestió holandesa en la crisi del món occidental. Per això mateix els catòlics holandesos no són els únics obligats a fer un examen de consciència sobre problemes contemporanis, sobretot els que es refereixen a la «tecnologia i secularització de les menses de pensar i viure» per més que el «malestar» d'allí sigui major.

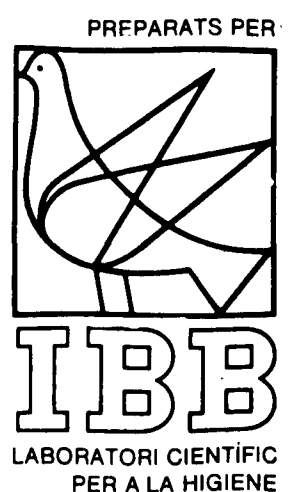
E. P.

BENESTAR

DES DEL COMENÇAMENT

CALCETES - BOLQUER
BRAGUITAS - PAÑAL

mulletton

Bisbats i moviments

Mataró acollí molts participants al Concili de Joves

Arran de celebrar-se a Barcelona el «Concili de Joves», Mataró ha acollit un grups nombrosos de joves de tot el món. El dijous dia 28, després de l'arribada a Barcelona, seguir viatge fins a Mataró, els joves foren acollits a la parròquia de Sant Josep i hostatjats a les diferents cases on han discutit durant els tres dies.

Referèndum sobre el giravolt de campanes

El rector de Riudoms, mn. Pau Mercader, ha convocat un referèndum a fi que el poble decideixi si el giravolt de les campanes ha de ser o no elèctric. Segons es diu, l'antic campaner és a punt de jugar-se i no hi ha ningú que s'avingui a fer aquesta tasca, donat que avui dia això de «tocar campanes» no resulta pas molt rendible. Si bé el volteig a braç té un amable aire avial i conserva encara les tradicions d'un poble, l'electrificació del mateix fóra la solució d'un problema que cada vegada es presenta en més poblacions rurals.

Agramunt: Setmana de l'infant

Amb motiu de l'Any Internacional del Nen, la vila d'Agramunt ha dedicat una setmana a commemorar aquest fet amb una sèrie d'actes per a la mainada: missa, cucanyes, teatre, esports, etc. Cal subratllar un acte particularment educatiu: tots els escolars de la vila participaren en plantar més de tres-cents arbres en diversos undrets de la població. La iniciativa de la setmana («9 desembre) sorgí de la Creu Roja local i l'organitzà el Consell de festes.

El bisbe d'Urgell recomana CATALUNYA CRISTIANA

El bisbe de la Seu d'Urgell ha adreçat als sacerdots aquesta carta: «Estimats amics: CATALUNYA CRISTIANA ja és al carrer fa unes quantes setmanes. La simple lectura del setmanari posa en evidència que ocupa un espai informatiu important i que fa un gran servei de comunió a l'Església a Catalunya. La tirada, però, és petita per a poder sobreviure. Aquestes setmanes vinents són decisives. Es per això que us demano un esforç per a propagar-la, donat que al nostre bisbat se'n reben molt pocs exemplars. Entre tots tenim la paraula, i la responsabilitat. En Crist: Joan Martí».

350 petits cantaires cantaren el Nadal a Malgrat de Mar

S'ha celebrat a l'església parroquial la VI Trobada de pueri cantores en què participaven 6 corals infantils i juvenils: Puertí Cantores de Mataró, Coral St. Agustí de l'Escola Pia de Sabadell, Coral Petits Cantors Catalans de Terrassa, Escola Pia del carrer de la Diputació de Barcelona, Veus Blanques de Blanes i la Coral Agermans de Malgrat de Mar.

Prop d'un miler de persones gaudia de la bona interpretació de cançons clàssiques i populars que en plenes festes nadalenques ens oferien enguany les veus dels petits cantaires que procedien dels pobles més diversos, donant un testimoni d'hospitalitat.

Girona: Tres-cents anys de l'hospital de Santa Caterina

La ciutat de Girona ha celebrat el tercer centenari de l'Hospital provincial de Santa Caterina. El senyor bisbe, mons. Jaume Camprodon, va presidir la missa que concelebrà amb les capellans vinculats a la casa i a diversos serveis de la Diputació. L'acte acadèmic que es va fer en acabar la missa se celebrà al saló d'actes de la casa. Fou transmès per megafonia per a tots els residents i presidit per les autoritats gironines, pel director de l'hospital Dr. Pau Viladiu, i la madre superiora de la comunitat de Paüles que té cura del centre. El canonge arxiver del capítol catedralici i cronista dels centres hospitalaris que han precedit l'actual de Santa Caterina.

En una jornada emotiva

Els «quintos» s'acomiadaren al santuari de la Gleva

VIC (Osona). — Els «quintos» del 1979 de la Plana de Vic i comarques veïnes, seguint les petjades de les lleves anteriors, tingueren la seva trobada-comiat al Santuari de la Mare de Déu de la Gleva. Hi assistiren uns 400 nois. Hi havia també una bona representació de «quintos» de les comarques del Bages i de l'Anoia i, a més, un bon grup de la diòcesi de Solsona.

Conjuntament se celebrava la cloenda de la XXXIV campanya diocesana d'exercicis espirituals pre-militars, per a la qual s'havien programat i s'han celebrat vuit tandes en les cases de la Gleva, de Sant Antoni M. Claret i d'Hostalets de Balenyà. Hi han assistit 289 xicots

— quaranta més que l'any passat — els quals han manifestat repetidament la seva satisfacció per les orientacions rebudes.

A la Gleva se celebraren els actes anunciats: Eucaristia presidida pel nostre bisbe Dr. Ramon Masnou qui, en l'homilia, féu unes adients exhortacions als joves que omplien el temple. Seguidament, les reunions de nois per grups, segons llurs destinacions i dates d'incorporació, en les diferents sales de la Casa d'Espiritualitat, fent noves coneixences i bona amistat entre els companys que serviran en el mateix lloc. Uns «veteranos», suana llicenciats, amb un exemplar esperit de servei, informaven els diferents grups del lloc i circumstàncies on van destinats els nous «quintos».

Finalment, al saló-teatre de la mateixa casa, ple de gom a gom, es féu l'acte col·lectiu en què parlaren un «veterano», el coronel D. Pere Rubio i el delegat diocesà de l'Obra d'Exercicis Espirituals pre-militars. Llàstima que un grup ben considerable de joves no van caber en el saló-teatre: aquests van seguir els parlaments des dels locals immediats al saló, on s'havien instal·lat altaveus.

L'ambient fou de bon optimisme i sana alegria.

Una gran sardana a la plaça del santuari, corejant el Cant dels Adéus, coronà aquesta simpàtica jornada.

J.P.M.

Sant Sadurn d'Anoia

El S.I.C. tractà de la involució aparent de l'Església

Ha tingut lloc la reunió periòdica del Secretariat Interdiocesà de Catequesi, a Sant Sadurn d'Anoia.

Tal com és costum presideix la reunió el senyor bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon.

De l'atapeït ordre del dia en destaquem els punts següents: la revisió de la marxa dels departaments: adults, joves, infants i catequesi familiar; i l'anàlisi dels serveis d'àudiovisuals, del butlletí i publicacions. Hom pogué constatar el treball eficient realitzat durant aquest primer trimestre del curs 1979-80.

Quedaren definitivament enllestits els llibres per a la catequesi d'infants (7-8 anys i 10-11 anys) que s'havien anat preparant durant el curs passat.

S'estudià la manera com el S.I.C. podia fer-se ressò del document «Catechesi Tradendae» i es creà un redutí que des de diferents angles, en farà un estudi per presentar a la pròxima reunió.

Després de resoldre diversos problemes d'organització i secretaria, per iniciativa del departament d'adults, es va fer un debat lliure sobre la dificultat que suposa per a la tasca dels catequistes la involució, almenys aparent, de l'Església aquest últim any. Es decidí enviar una nota als bisbes de Catalunya i les Illes exposant-los la preocupació que causa a la mesa del S.I.C. el moment que viu la nostra Església.

Dels nostres bisbes

Refeu l'esperança!

Estimats:

També hi ha matrimonis reeixits. Es l'encapçalament d'un article que he llegit fa poc. Gràcies a Déu que algú ho ha descobert i en parla!

Avesats a assabentar-nos del que passa, pel diari, hom arribaria a creure que a les carreteres els accidents es produeixen en cadena, quan, de fet, centenars de cotxes corren d'un cap a l'altre del dia i arriben sans i bons a casa seva.

Entre molts matrimonis fracassats — qualsevol nombre és massa —, n'hi ha molts més que cada dia viuen amb més joia. No són notícia perquè són els més. Deuen tenir hores, potser anys i tot, difícils, però han après que la vida és lluita i superen.

També hi ha fills que estimen i són els més, per no dir tots. No han sortit com els seus pares volien, tanmateix els valoren, als seus pares, i tenen necessitat de sentir-se valorats.

Els sociòlegs diuen que la família està canviant irreversiblement. L'autoritat marital cedeix terreny a la col·laboració, l'obediència està en devallada, però augmenta la relació de confiança. Els lligams familiars no es perden, es transformen.

La mobilitat professional, la promoció de la dona, els estudis dels fills, la independència econòmica, el descens de la mortalitat, la influència de nous corrents de pensament, tot són factors que estan transformant la família a fons.

Gràcies a Déu són moltes les famílies que se n'adonen, que ni es tanquen ni abandonen, que lluiten i se superen amb paciència i esforç.

No deixeu caure els braços, refeu l'esperança! Es la meua comanda en evocar amb l'Església la Família de Natxaret.

Es un mateix, el Déu que estima el marit i l'esposa, els pares i cada un dels fills. Es el mateix Esperit que us treballa per dins i produeix fruits bons, que ha apunten, no us n'adoneu?

Jaume Camprodon
Bisbe de Girona

Aplec del Concili de Joves a

Com indicàvem en el número anterior de CATALUNYA CRISTIANA, ens plau publicar les declaracions que el germà Roger Schutz ens féu pel nostre setmanari. Però abans cal que els lectors coneguin —encara que breument— què és Taizé, qui és el germà Roger i què representa el moviment juvenil mundial, dirigit per ell, que participa del seu ideari.

Un poblet de la Borgonya francesa

Aquest poblet és Taizé. En ell radica la comunitat «ecumènica» des de l'any 1940. Un centenar de monjos componen avui la comunitat, inclosos protestants, ortodoxos orientals, anglicans i catòlics. Per procedències ètniques, hi ha suïssos, francesos, indis, australians, americans, alemanys, anglesos, italians, belgues i espanyols. Els espanyols són tres catalans.

Taizé ha estat fonamentalment una comunitat religiosa contemplativa, aïllada del món fins a cert punt, però que a poc a poc s'ha convertit en un centre espiritual, on convergeixen grups nombrosos de joves vinguts de tot el món, compartint els anhels d'unitat i els espais de pregària en comú d'aquells monjos.

El germà Roger Schutz

Fill d'un pastor protestant, últim de nou germans, va néixer pel maig de l'any 1915 en el cantó suís de Vaud. Durant la seva joventut el seu pare i captivava l'Església catòlica, i més tard el papa Joan XXIII per la seva voluntat d'unió entre tots els cristians.

Roger comença amb una comunitat religiosa «ecumènica», en la qual introduïx el vot del celibat, gairebé incomprensible pel protestantisme d'on procedien ell i els seus companys, i vol, a més, que aquella comunitat sigui oberta a cristians de qualsevol Església, sota, però, d'un ideal comú de pregària i de foment de la unitat de tots els creients en Jesucrist.

El «Concili dels joves» a Barcelona

No es tracta, pas, en aquest ano-

menat «Concili», de comissions, reunions, conferències o llargs parlaments. Es tracta, sí, d'actes comuns d'oració, de cant i de silenci. Una preocupació alhora per la vivència interior de la fe i per trobar actituds concretes enfront de les situacions d'injustícia del món actual.

«L'aplec de Barcelona —escriu en Jordi Piquer— ha estat un trobament en l'oració. Taizé ha aconseguit desvetllar i donar una resposta a la fam espiritual d'un sector de la joventut europea». Però, ensems, els grups de nois i noies que s'havien reunit per a la pregària, es repartien després, durant el dia, als diversos barris més pobres de Barcelona, en contacte amb joves catalans. Es volia conèixer la problemàtica social i les respostes que els cristians barcelonins procuren trobar enfront d'ella. Un altre aspecte característic de les trobades del «Concili dels joves» ha estat la relació que s'ha creat entre gent de diversos països i confessionalitats religioses. Es procura que en aquestes trobades els joves s'integrin a la vida normal de les famílies, de les parròquies i dels barris on són acollits, malgrat que calgui superar les dificultats pròpies de les diferències d'edat, llengua i mentalitat.

«Carta a totes les comunitats»

Aquest document, que publiquem íntegrament a CC, és una crida a les petites i grans comunitats cristianes a realitzar una «opció de preferència pels pobres i pels joves», i a crear uns àmbits en els quals «el misteri de Déu sigui plenament perceptible i no ofegat per una sobrecàrrega de paraules». En el seu aspecte més espiritual, la «Carta a totes les comunitats» gira a l'entorn d'aquests tres punts: «Viure l'Instant present amb Déu», «Lluitar amb un cor reconciliat», i «assolir Crist a través d'una vida senzilla».

Declaracions del germà Roger a CATALUNYA CRISTIANA

Recordaré per molt temps la conversa del germà Roger amb un grup reduït, que representàvem la premsa. No repetiré aquí aquella vivència perquè en vaig fer esment en el número anterior de CC. Em plau, sí, publicar ara les declaracions de Schutz al nostre setmanari.

—Germà Roger, sòm d'un setmanari d'informació religiosa —CATALUNYA CRISTIANA—, i us voldríem fer algunes preguntes.

—Amb molt de gust. Endavant.

—La primera pregunta seria: Quins són els objectius de la trobada europea de joves a Barcelona, dintre de la línia general del Concili dels joves?

—La seva finalitat és donar la possibilitat als joves de trobar-se en altres llocs, a més de Taizé. Trobar-se per pregar i coniar. Trobar-se entre ells mateixos i amb el Crist.

—Com veieu el moment actual de l'ecumenisme i l'abraçada de Joan Pau II amb Dimitrios I? Què en penseu d'una possible unió de l'Església Catòlica i l'Ortodoxa dins el camí de l'ecumenisme?

—La unitat és un gran problema al cor mateix de l'Església. Jo pensava fins i tot que aquesta unitat era pròxima... però sóc incapaç de dir quan vindrà. Això depèn de l'obediència de l'home de Déu. I Déu ens demana que ens reconcillem cada dia, a cada instant; que ens convertim. El que retarda la conversió és no tenir un cor reconciliat.

—Quina actuació porta Taizé dins l'Església?

—Nosaltres no hem intentat mai ser un focus d'influència. Ni tan sols podem preveure que les coses anirien així. I vindrien constantment tants milers de joves de tot arreu. Taizé vol ser una referència provisional de l'Església; un instrument per a fer una gran família de pregària i de compartiment. Vol ser un instrument de comunió, d'Església...

Una vivència personal

Durant els dies 28, 29 i 30 de desembre, promogut pel germà Roger de Taizé, s'ha celebrat a Barcelona la trobada internacional de joves pertanyents a diverses Esglésies Cristianes.

El to equilibrat, la joia que es respirava, la fe en Crist Salvador centraren l'interès d'aquestes jornades.

Durant tres dies s'han realitzat moltes reunions de treball; però, molt particularment, s'ha pregat. Tots amb un mateix cor, una sola esperança.

A les reunions de treball, els títols indicats al programa, eren suficientment explícits quant a llur contingut. A les pregàries comunitàries, des del primer dia, l'estil era ben definit en bellesa i recolliment. Aquests moments cal haver-los viscuts per a comprendre'ls en profunditat. Imagineu-vos els milers de cors que bategaven sota els arcs de les Drassanes, de Santa Maria del Mar, de Sant Agustí.

Hi havia un moment que l'emoió pujava quan des d'un angle del creuer naixia un xiuxiueig suau, harmoniós, que creixia per segons una a complir els espais. Eren els cants «Veni Esperit Sant», «Senyor tingueu pietat», «Lloeu el Senyor vosaltres tots els pobles».

Enmig d'un món dividit per ambicions, sotregat d'injustícies, en aquesta trobada s'han viscut dies d'unitat, de fraternitat, dies de Déu. «Com Tu Pare,

ets en Mi i Jo en Tu, que també ells siguin un en Nosaltres», deia el Crist en la seva oració. Que en serien de saludables trobades periòdiques a nivell internacional, d'homos i dones de totes les races, pobles, cultures i creences! «Quantes generoses iniciatives es perden pels camins divergents, es desconeixen unes i altres, i el que es més greu, s'oposen mútuament».

Heus ací una pregària d'aquests dies: «Tu, Crist, disposa'm a celebrar cada instant amb Déu, a lluitar amb un cor reconciliat, a trobar-me amb Tu per mitjà d'una vida senzilla».

Celebrar cada instant amb Déu, ja que a cada instant es pot anar per la vida fent el bé, a cada instant es troba en l'Evangeli de Crist la font de joia que brolla directament de l'eternitat. Lluitar amb el cor reconciliat, perdonant l'enemic i pregant per ell, treballant de valent per la justícia, pels oprimits, siguin qui siguin, pels més pobres. Trobar el Crist per mitjà d'una vida senzilla, doncs, compartint amb els altres el poc que hom té, és com Déu oferirà tota la seva abundor.

Tot el que caldria afegir, a manera de cloenda, és que aquestes jornades internacionals de joves cristians han estat un regal del Cel enmig d'un món mancat d'unitat.

Josep Solel Puig

Barcelona: un trobament en l'oració

— Hom diu que la joventut que va a Taizé representa la classe burgesa...

— Els joves que vénen són de tota classe i condició social. No crec que es pugui generalitzar dient que pertanyen a una èl·lite burgesa. De totes maneres els burgesos són els que tenen més necessitat de Déu, perquè tenen el cor més buit... més temptats de caure en una resignació passiva, o en la desesperació. Per això és encoratjador veure que alguns d'ells són "abusadors" anomenats de Déu.

— ¿Creieu que la dona té un paper secundari en l'Església?

— La seva funció potser és petita perquè no se la veu dintre de la jerarquia, però avui, sense pretendre institucionalitzar massa, la dona pot exercir, i exerceix de fet, funcions pastorals en què té una influència única. Dins l'Església, com en altres àmbits, és la dona qui ho aguanta tot, i sense ella tot s'enfonsaria. La tradició viva de l'Església es deu sobretot a la dona. És clar, la col·laboració es fa conjuntament, però ella té més comprensió i intruïció... Jo sempre dic als joves: «Si teniu problemes, aneu a dir-los a una padrina; ella us escoltarà, ella us comprendrà i us donarà consells. L'avia ha sofert i ha estimat prou per a comprendre tots els vostres sofriments i inquietuds. Si la dona obre camí en l'Església és perquè ella sap estimar, i ella sap sofrir.

»En quant a mi puc dir-vos que la meua vida ha estat fortament marcada per la meua àvia...

— Vos heu dit que tot s'ha de fer en comunitat, i que els líders són peril·losos. Hom acusa el Papa de ser un d'aquests líders.

— No pot oblidar-se que el Papa és el pastor universal que dirigeix tota l'Església. Ell, però, és prou humil i intel·ligent per a adonar-se que no és un super-home, que és com un de nosaltres, un home com tots. Ha sofert prou per a saber-ho. Però ell no pot evitar ser un punt de referència universal. Està sobre d'una muntanya i ha d'il·luminar a tota, ha de preparar els camins del Senyor.

— El contacte amb la realitat social barcelonina i la relació aconseguida entre gent de diversos països i confessions, principals característiques de la trobada.

— ¿Quin fet o esdeveniment pot contribuir amb més força a la unió de les Esglésies?

— El sofriment. No hi ha res que faci patir tant com l'Església. La divisió que l'estripa i sols la sofrència pot refer-la i unir-la. No hi ha res de més apalvador i reconciliant que l'Església: l'Eucaristia, sagrament de l'amor i de la unitat; el sagrament de la reconciliació... Joan XXIII va ser el que va començar a donar-nos l'esperança i una gran tranquil·litat. Ens digué: «Estimeu-vos i sigueu el que sou...». Ell va exercir la intuïció, va treure'n la inquietud. En el problema de l'ecumenisme ell hi va posar el cor. La unitat no s'aconsegueix treballant cada u pel seu compte. Sols no podem res; junts podem molt. Estant en comunió entre nosaltres i amb Jesús ho podem tot.

— Germà Roger, us agraïm les vostres paraules i sobretot el vostre afecte i amor. ¿Voldrieu dir encara unes paraules per a CATALUNYA CRISTIANA?

— Bé, voldria dir-vos sobretot que siguem cristians, i els qui hi escrivim heu d'obrir els camins del Senyor, i aplanar-los pels altres. Quan escriviu, heu de preguntar-vos: Quina és la paraula, el missatge, que tinc dintre meu, que és veritat per a mi, i que després puc escriure pels altres. No es pot dir als altres el que hom no pot dir-se primer a si mateix. A l'escriptura s'ha de confrontar tot amb el cor i amb la pròpia consciència humana. El missatge que trametem als altres cal que sigui abans acceptat i assumit per un mateix.

El germà Roger ens mira amb uns ulls que brillen sempre amb un somriure humil. La seva veu i el seu gest inspiren sempre confiança i amor. Ens acomiadem d'ell amb el compromís d'una pregària per la unió de tots els cristians. Una forta abraçada clou la nostra conversa i obre el nostre cor a l'esperança.

Francesc Gamisans
i Josep M. Massana
Fotografia: Claudi Cienfuegos

La carta de Taizé

Viaquant durant algunes setmanes en un barri pobre, precisament indí, de la ciutat de Temuco, a Xile, el germà Roger i un grup intercontinental de joves han preparat aquesta carta per publicar-la en la Trobada de Barcelona.

Enmig d'una civilització que exalta l'èxit i el consum, totllurant l'home a l'allament i a la resignació, signes d'una altra civilització es fan visibles per tot arreu. L'alè de Déu travessa fins a tal punt el món actual que molts comencen a sortir de la passivitat per a entrar en una creació en comú.

A l'hemisferi nord i a l'hemisferi sud, als països de l'Est i a les nacions occidentals, en tota societat sigui quin sigui el seu sistema polític, el consum exerceix un irresistible atractiu i captiva l'home. Rics i pobres es troben agafats en aquest engranatge en el qual desitgen entrar. El consum origina injustícies que van a parar a la violació dels drets de dos terços de la humanitat. El consum deixa darrera seu un buit immens.

Però el que més en ha colpit aquests darrers anys ha estat descobrir fins a quin punt alguns cristians, quan no es troben dividits sinó en comunió uns amb altres, poden arrossegar un gran nombre de gent a sortir d'aquest buit i crear en comú; entre altres coses, poden escoltar en el món una posta en comú de tots els béns. D'aquesta manera poden treure el descoratjament de molts joves angosiats buscant com compartir amb els pobres.

Esperances i desencisos

El que també ens ha colpit ha estat constatar que quan els cristians es tanquen en les rivalitats o en la competitivitat, poc a poc, la creació en comú es va paralitzant. Aleshores deixa el seu lloc a la tristesa, a la ignorància recíproca que neutralitza tot el que hi ha de bo en cadascú.

Visitant els cristians en gairebé tots els països del món, ens hem adonat que les comunitats grans o petites eren llocs de grans esperances i alhora, de profunda desencís. Per això ens hem sentit cridats a adreçar aquesta carta a les comunitats. I l'hem escrita vivint en una barraca, deixada per una velleja, situada en un barri pobre. Aquí una gran part dels caps de casa guanyen l'equivalent a 2.000 pessetes per mes.

Aquesta carta és en primer lloc per a les nombroses petites comunitats provisionals, tan indispensables per a la vida de l'Església. Cada una d'elles té els seus dóns particulars, i seria trist que els ignoressin tot intentant aconseguir les possibilitats de les altres. El que és essencial és que coneguin llurs capacitats específiques. I això per tal de poder-se adaptar a les situacions concretes, per innerir-se al màxim possible en el seu ambient.

I quan aquestes petites comunitats arriben a incorporar-se en els llocs on els cristians es troben habitualment per pregar, llavors són un ferment indispensable per la comunitat local, aquella que avui dia anomenen encara parròquia.

Aquesta carta s'adreça també a les grans comunitats locals que es troben a la base, les parròquies. Malgrat la seva rigidesa i lentitud d'adaptació, també són indispensables per l'Església. Son les comunitats on la gent no es tría. Son les que permeten una continuïtat, les que reuneixen totes les edats, des dels infants fins als vells. Quan els joves inicien una feina o una professió, o canvien de lloc, deixen la seva comunitat provisional però sovint van enllac. Aleshores, en un món secularitzat, la visió de les portes obertes d'una església pren tot un sentit.

Les comunitats parroquials acceptaran prendre «una opció preferent pels pobres i pels joves» (Puebla)? Així donaran resposta de manera clara, a una de les crides més urgents dels nostres dies.

Tota comunitat avui dia està situada davant d'una alternativa: o intentar una creació en comú, o bé enfonsar-se en actituds oposades que immobilitzen del tot. Per tal que de ser estranys passem a ser amics, de ser desconeguts esdevinguem col·laboradors, serem capaços de lluitar amb un cor reconciliat, unificat pel Crist? Ell és qui ens interpella: «Abans d'acostar-te a l'altar, ves primer a reconciliar-te amb el teu germà».

¿Quins són els camins d'una creació en comú?

Ens hem adonat que quan es comuniquen sovint les comunitats d'una ciutat o d'una regió, passen de la indiferència a la comprensió, de la rivalitat a la joia. I quan aquestes trobades es fan al voltant d'una celebració del

misteri pasqual, ens adonem que tota creació en comú suposa un pas amb Crist, la Pasqua amb Jesús.

Sense una pregària viva, no hi ha creació en comú. És el que molts esperen de les comunitats cenobítics i també de les comunitats parroquials, que siguin llocs de pregària on el misteri de Déu es faci perceptible sense esforç i no ofegat sota un excés de paraules. Una de les aspiracions més fortes es que amb simplicitat de mitjans la pregària en comú manté una espera contemplativa, en estar sols amb Déu, és el punt central de la pregària. D'aquesta manera les comunitats obren camins cap a un compartir amb Déu que infal·liblement condueix a compartir amb els homes.

Efectivament, compartir els béns materials és un dels camins per a crear en comú. Compartint, algunes comunitats han arribat ja molt lluny; renuncien als grans mitjans d'eficàcia que esporugueixen i dificulten sempre la comunió amb Déu i els homes; accepten, entre altres coses, simplificar la seva casa, el seu menjar, etc. Aquestes comunitats s'arrisquen, però saben que crear amb els altres exigeix posar-se cada cop en marxa, amb la possibilitat d'equivocar-se i de fer les correccions necessàries.

La creació en comú desvetlla la vocació pastoral que hi ha en cadascú. L'infant mateix també en té... Hi ha persones grans, dones sobretot, que, per mitjà d'un exercici pacient de la intuïció, poden escoltar i portar a terme un servei de discerniment excepcional.

Com participar en aquesta creació en comú en qualsevol situació, a qualsevol edat? Començant cadascú una creació interior. Això suposa saber recollir-se en si mateix i encara que costi retornar cap a algunes referències essencials, al voltant de les quals cal construir a nivell personal: aquest és el desafiament d'una creació en comú.

Així tot sols amb Déu, convé prendre una resolució en el silenci d'una nit de pregària, amb algunes referències com a itinerari per posar-se en marxa.

Uns hi trobaran el punt de partida de tota una existència oferta per ser portadors de l'Evangeli.

D'altres hi descobriran la possibilitat de renovar el si d'un compromís amb el Crist pres per tota la vida (matrimonial, ministeri, vocació cenobítica o religiosa).

Per alguns serà entrar en una de les situacions més exposades en els llocs neuràlgics del món.

Heus aquí «l'itinerari de Temuco».

A ran d'una interpel·lació del diputat Macià Alavedra

El Govern adopta mesures contra l'ús de les drogues

MADRID. — Medis propers a l'Institut Nacional de Serveis Socials del Ministeri de Sanitat, han informat de les mesures que s'estan adoptant per aturar el consum d'estupefaents, davant l'escalada de la toxicomania, posada de manifest recentment en una interpel·lació al Govern, del diputat de la minoria catalana, Macià Alavedra.

Les mateixes fonts han destacat el següent:

— Davant la manca d'infraestructura del país quant al tractament i rehabilitació dels toxicòmans, el Ministeri està posant en marxa una sèrie d'instruments i d'operacions pilot, els resultats dels quals s'han d'estendre abans d'avaluar llur acció, evitant l'efecte contraproduent que s'ha donat a altres països, que han intentat atacar el problema amb mesures inadequades i que, en difondre's, han generat un major consum de drogues.

Passes a seguir

Les passes donades pel Ministeri són les següents:

1. Constitució d'una comissió interministerial per a l'estudi dels problemes derivats del consum de drogues, reactualitzada per mitjà de Reial Decret del proppassat 19 d'octubre. Iniciarà llur funcionament sota la presidència del secretari d'Estat per a la Sanitat, doctor José M. Segovia de Arana. Es compona per representants de Sanitat i Segu-

retat Social, Finances, Interior, Cultura, Justícia, Afers Exteriors, Defensa, Educació, Treball, Indústria i Energia, Comerç i Turisme, Agricultura, Administració Territorial, Universitat i Investigació, així com l'Iners, Insalut, l'Institut de Criminologia de la Universitat Complutense, de la Creu Roja Espanyola i del Consell Superior de Menors.

Aquesta comissió té per objecte l'estudi del problema de les drogues i la proposta de mitjans als organismes corresponents.

2. Conservació en el pla d'inversions del Fons Nacional d'Assistència Social d'una primera partida de 160 milions de pessetes per a l'atenció de drogadictes, per mitjà d'acions de prevenció i assistència sanitària, formació de l'opinió pública, orientació familiar, promoció de centres de detecció i tractament, reinserció social, formació de personal, promoció d'associacions i d'estudis.

3. Creació, en coordinació amb la Creu Roja, d'un ambulatori pilot per a informació, orientació i tractament per a la desintoxicació de drogadic-

tes. Va iniciar llurs activitats el proppassat mes d'abril amb un total, a 30 de novembre, de 3.219 intervencions.

4. A l'Institut Nacional de Serveis Socials hi ha prevista l'organització d'un nou servei social de programes especials; entre els seus objectius hi figura un programa d'acció social en ordre a les toxicomanies, que es coordinarà amb els aspectes sanitaris.

5. S'està fomentant la constitució de comissions territorials, orientades per la comissió interministerial esmentada, per tal de localitzar els problemes i proposar les solucions adequades.

Entre les classes mitja-alta i alta

Separacions matrimonials per pagar menys impostos

MADRID. — Mitjans jurídics han manifestat que, actualment, s'exigint alguns casos de separacions matrimonials que només tenen efecte en l'aspecte fiscal però no en els altres.

Les mateixes fonts han indicat que alguns matrimonis, que preferentment pertanyen a les classes mitjana-alta i alta, recorren al procediment de la separació matrimonial amb la finalitat de pagar menys a Finances i així alliberar-se de les càrregues que haurien de suportar en fer només una declaració sobre la renda, per la qual cosa s'ha de contribuir més.

En aquest sentit, s'ha indicat que aquests matrimonis «separats» segueixen vivint a la mateixa casa i cambra, però a efectes judicials

viuen separats, encara que l'únic objectiu sigui el d'evitar les càrregues fiscals.

MONS. YANES: «EL NO NASCUT TE DRET A ESSER RESPECTAT»

L'arquebisbe de Saragossa, monsenyor Elias Yanes, ha afirmat que tota persona, inclòs el no nat, té dret a ésser respectat.

Seguidament, monsenyor Yanes es preguntà si la societat que estem construint és de pau i concòrdia, amb l'influència que tindrà pels infants i joves que es faran homes el dia de demà.

Consumisme, paraula desgraciada

He de confessar que la paraula que d'un temps ençà s'ha posat de moda: consumisme, no m'agrada gens. Crec sincerament que no expressa prou bé els defectes i mals de la nostra època quan es vol parlar de l'estil de viure que s'observa arreu.

Mes aviat en diria: malgastar, sobretot quan en detalllem el que exactament vol dir: despendre (els seus diners) malament, en coses inútils.

Aquí sí que quedem satisfets i ens entenem millor. Consumisme és com una mena de paraula-trampa on fins hi barregen el marxisme i altres teories que algú entronca amb el capitalisme. Total que amb la parauleta de moda volem dir moltes coses i quedem com abans: sense entendre'n i més confosos que mai. El que necessitem precisament és claredat. I un dels mals del moment i que la crisi energètica ha vingut a subratllar és el gran ús i abús del verb malgastar que tots plegats hem anat practicant. No en direm ja més consumisme del vulgar malgastar que els nostres pares i avis tan sovint anomenaven.

Aquest despendre els diners en coses inútils és prou evident i remarcable. La majoria dels que tenen automòbil podrien prescindir-ne completament i àdhuc millorarien en salut, ja que segons el Dr. Trueta el caminar és un dels exercicis més sans dels que podem practicar. L'excés del beure, per exemple, també salta a la vista per poc que ens hi fixem. Avui es beu a tota hora i la horripilant beguda del whisky és una mostra clara que malgastem els diners amb una cosa que està molt per dessota dels licors del nostre país. Tot només són detalls d'un ampli quadre de necessitats de les que molt fàcilment en podríem prescindir. Nogensmenys hem arribat a un moment que el que no hem volgut fer per reflexió haurem de fer-ho per necessitat. La desmesurada ambició dels governs dels països productors de petroli haurà tingut la virtut de fer-nos entrar per un camí d'austeritat que, a la llarga, tant anirà bé tan per a la nostra salut física com espiritual.

Pel que fa a la nostra terra això no ens hauria d'impressionar massa. Si a Europa hi hagut un poble moderat, auster, ponderat i amb seny ha estat el nostre.

La imatge de l'home bevent amb porró n'és una imatge gràfica. El català no bevia vi entre hores i només a l'hora del menjar aixecava la vista enlaire amb el porró a la mà.

El català era estalviador de mena i s'hi pensava dues vegades abans no es despenia dels seus cèntims. I així s'anava fent una reserva per a tota necessitat i per a emprendre un negoci si la cosa es presentava bé. Ara es beu, menja, viatja i en tot moment fem ús de l'energia elèctrica i tenim el cotxe a la porta com si fóssim uns invàlids permanents.

Malgastar és la condemna adequada que ens mereixem. Sense voler els que tenen el petroli a la mà, ens faran entrar en enteniment, ja que quasi l'havíem perdut del tot. La providència es vai de segones causes per a castigar els desordres. I ara haurà arribat l'hora a la qual no haviem d'haver arribat mai si haguessim conservat tots plegats una mica d'aquell seny tan ben definit per Balmes en el seu «Criteri».

Disposem-nos doncs, ara que encetem un nou any, a tenir un judici ferm i a observar una conducta segons la línia dels nostres avantpassats. Això no vol dir pas que no hàgim de fer un ús discret i necessari dels objectes que la tècnica moderna ha posat a les nostres mans. Només ens cal ser prudents, austers i treballadors. Tota la resta, anirà per bon camí.

L'altra variant de la qüestió serà que l'ambició dels «petrolers» estimularà les noves fonts d'energia que la investigació anirà descobrint i empleant. Si les meves paraules fossin per a un nivell més alt diria als dirigents d'aquests països que posseeixen «l'or negre», que no s'esverin i siguin entenimentats perquè el dia de demà es poden trobar amb les mans buides i havent-se de beure el propi petroli. Una actitud de seny no els vindria malament.

Quedem-nos més a casa i per les vacances gaudim dels nostres paisatges i deixem els diners al territori nacional. Si anem massa pel món ens empobrirem i a sobre encara agafarem mals costums.

Josep Maria Riu

DANONE

Presa de posició dels bisbes de Nicaragua:

«L'Església estarà a favor d'un socialisme que impliqui la disminució d'injustícies»

La carta pastoral dels bisbes de Nicaragua, titulada «Compromís cristià per a una Nicaragua nova», està considerada com el text més important de l'Església de Nicaragua, sobre tot perquè aquesta carta ha pres posició sobre el socialisme.

Els bisbes expressen la seva joia perquè «el poble pobre, per primera vegada a la seva història, se sent dirigent de seu país».

Alguns estan preocupats per l'evolució de Nicaragua vers el socialisme: «El socialisme s'equivocaria si pretengués desposseir els homes dels seus drets prenent-los-hi la llibertat. En contra, si el socialisme vol dir, con hauria de ser, prioritat dels inte-

ressos de les masses de Nicaragua i model d'economia planificada en la solidaritat i la participació, a un model d'economia planificada en la solidaritat i la participació, a un cles i de les desigualtats tradicionals entre la ciutat i la pagesia i entre la remuneració del treball intel·lectual i el treball manual».

En definitiva, «si el socialisme suposa l'exercici del poder partint de les masses i la participació popular organitzada afavorint un veritable traspass del poder vers les classes populars, aital socialisme no trobarà cap obstacle en la fe, ans al contrari, una motivació i un recolzament.

L'arquebisbe de Munich dóna la veu d'alarma

Creixent desconfiança entre catòlics i protestants

HANNOVER. — El principal punt de fricció en el procés entre catòlics i protestants, rau — segons el cardenal Ratzinger, Arquebisbe de Munic — en la desconfiança mútua encara present i creixent.

El Cardenal manifestà, en una entrevista a la publicació «Cuadernos mensuales luteranos», el seu desig que creixi per ambdues parts una «autèntica confiança amb l'altre», i que «s'acceptin plenament com a cristians en l'horitzó de la diversitat». Segons el Cardenal estaria bé que «precisament nosaltres quan estem en el nostre propi cercle, tractéssim d'es-

ser com hauríem estat quan tinguéssim l'altre al davant».

Preguntat sobre la Conferència d'Auburg dels luterans i la seva repercussió en l'ecumenisme, refermà el Cardenal que era l'intent més esperançador en la història de la Reforma i la seva trobada amb l'Església Catòlica per a escatir la unitat. Així com l'Església Catòlica havia après molt dels luterans en els darrers deu anys, i havia de seguir aprenent, el problema de la «Tradicció i el poder específic en l'Església» és una de les qüestions que les Esglésies de la Reforma han de repensar.

Entrevista amb el canonge Joseph Noerman

«Existeix un Quart Món de nens maltractats i abandonats»

S'acaba de celebrar l'Any Internacional de l'Infant. Arreu s'han fet actes, amb la finalitat de crear una consciència dels problemes dels infants; també a casa nostra i potser més que no pas a altres llocs.

Concretament, la Comissió Catalana d'organitzacions no governamentals va crear uns grups de treball que han estudiat la situació dels infants a Catalunya des de diferents angles i punts de vista. Els temes eren els següents: El dret i l'infant; demografia infantil; l'infant i el quart món; educació per a la pau; l'infant i el seu entorn; educació del temps lliure; i l'infant i el llibre.

Les persones que han estat treballant aquests temes en són especialistes i els resultats dels mateixos han estat exposats públicament a unes sessions que han tingut lloc a la Sala Newman, del convent dels felipons de Barcelona. L'acte de cloenda se celebrà a una sala més gran, la del Col·legi d'Arquitectes i comptà amb la presència d'una delegada de l'ONU, la senyora Francisca Von Vietinghoff, membre de la divisió tècnica del Secretariat Europeu de les Nacions Unides per l'Any Internacional de l'Infant, i del president del Comitè Internacional de les Organitzacions no governamentals per l'esmentat any, el canonge Joseph Moerman.

Un flamenc que entén Catalunya

Tinguérem l'oportunitat de parlar amb ell abans de l'acte. L'abat Moerman és un belga flamenc que entenia fàcilment el català. No sols entén la llengua, sinó tot el que fa referència a Catalunya i al que som. Així doncs fou fàcil sintonitzar amb ell.

La conversa es centra en l'origen de l'Any Internacional. D'ençà del 1974, havia planejat la conveniència de dedicar un any a aquesta temàtica, que no preocupava gaire a la gent.

D'infants, la gent creu que n'hi ha molts, i encara que a certs llocs es morin de gana, no passa neguits. La mateixa celebració de l'Any de la

«Malhauradament, la gent està tipa de veure infants ensenyant les coestelles i el ventre inflat de no menjar, i no en fa cap cas»

Dona, no afavorí la temàtica infantil. Doncs la gent no deia que el tema fos dolent sinó utòpic. Però això no desencorajà l'abat Moerman que va escriure al secretari general de l'ONU, Kurt Waldheim, per veure si acceptava la idea. Aquest respongué positivament, i el mateix foren certes organitzacions internacionals: Creu Roja, Confederació Internacional d'Ensenyants, Unicef, etc... Probablement qui més afavorí l'acte fou el «Conseil Administratif» de la Unicef que volgué commemorar el 20è aniversari de la declaració dels drets de l'Infant.

El cas és que es muntà un servei especial amb dues adreces: una a Nova York i l'altra a Ginebra. D'immediat s'hi adheriren organitzacions no governamentals, com a membres corresponents, fins a un total de 225, cas únic, segons ens remarca.

Un cop ja en funcionament, s'han creat 170 Comissions Nacionals de diferents estats membres o no de l'ONU. Tots els estats de l'ONU tenen comissió, a excepció de Les Comores, Albània i Cambotja.

Dos infants moren diàriament de maltractes a Nova York

Vam preguntar-li quina era la situació dels infants al món. I quan pensem en els infants maltractats o afamats, totseguit pensem en el Tercer Món. Però el canonge Moerman ens rectifica.

«Existeix el que anomenem Quart Món, és a dir, els infants de països industrialitzats, però que no estan com cal. Això existeix a Europa, Asia, i Amèrica. Restareu sorpresos si us dic que a l'estat de Nova York moren cada dia dos infants maltractats per llur família, de companys o d'altres persones. No sou els primers en ignorar-ho. Noranta ambaixadors de l'ONU tampoc no ho saben, segons una enquesta feta expressament. Hi ha un gran nombre d'infants que no reben l'ensenyament com cal, que no tenen assistència mèdica correcta, etc... i no cal fer misèricòrdia, és a dir, els drames de Calcuta o Bogotà, on els infants moren escandalosament, totalment abandonats de tothom. Aquest problema, els del Tercer Món continuen essent greus, però malhauradament ja no impressionen a ningú. La gent està tipa de veure infants ensenyant les coestelles, i el ventre inflat de no menjar, i no es fa cap mena de cas. La nostra tasca també és de preocupar-nos per això, però d'entrada ja ens donaríem per satisfets, perquè vetlles sobre les problemes dels infants que tens més propis.

Però no creieu que és un escàndol que l'Any de l'Infant s'hagi resolt amb la desaparició total dels infants de Cambotja o les matances d'infants portades a terme per Bokassa?

«Mireu, l'afar de Cambotja ja el vam denunciar ara fa dos anys quan tot just s'iniciava i es podia deturar. Però no se'n va fer cap mena de cas. Els culpables de la mateixa eren procedents d'un país d'esquerra i la opinió mundial era insensible. Jo no vull fer política, però cal tenir present que acusar a un país d'esquerra de la seva actitud en contra dels drets humans, i en aquest cas també contra els infants, no costuma a tenir èxit.

Pel que fa a Bokassa I, hem estat nosaltres els que hem divulgat l'afar, i probablement hem participat activament en crear un ambient hostil a aquest dictador.

Cal canviar el concepte de sobirania

I quines mesures cal prendre per evitar la destrucció dels infants?

«Nosaltres hem tingut i tindrem grans problemes per a dur endavant la nostra tasca. El primer problema que hi ha és que amb freqüència els drets de l'home estan en conflicte amb la sobirania dels estats.

I la defensa dels mateixos, feta des de fora comporta l'acusació d'immiscir-se en la sobirania dels estats. Com ja sabeu, l'ONU té grans limitacions en aquest sentit, i el Secretariat de la mateixa es veu paralitzat cada vegada que intenta defensar persones atropellades en llurs drets, perquè els governs dels estats membres invoken d'immediat el principi de llur sobirania.

Crec doncs, que caldria aconseguir una modificació d'aquest principi.

Caldria aclarir que la sobirania absoluta no existeix i que hom té dret a atemptar contra la sobirania d'un estat quan menysprea els drets de l'home. Caldria substituir el principi de la sobirania pel de la responsabilitat. Això que ja està reconegut pel secretari general de l'ONU, Waldheim, hauríem d'acceptar-ho els estats membres de l'ONU. Això podria resoldre una pila de problemes. Però som lluny d'això.

I com veieu el futur de l'infant després d'aquest any?

«L'any ha estat un èxit. S'ha aconseguit una conscienciació a gran escala, però cal que ara no s'aturi. Un anàlisi definitiu no el podem fer fins més endavant, quan es vegi el fruit, és a dir, a partir d'ara. Cal una mutació. Cal una educació dels adults. Cal posar fi a molts pretextos hipòcrites: la rutina, la crisi econòmica, la mandra dels instal·lats.

Hem d'ésser més agressius, en el sentit correcte de la paraula, per a tirar endavant. Ja sabem que els problemes no es resolen en 12 mesos, però hem posat uns bons ciments. Ara cal esperar el futur.

Ferran Camps

Cap a l'únic calze

Com hom ha constatat en el darrer viatge papal a Turquia, el diàleg ecumènic ha de néixer d'una voluntat majoritària. Hom ha afirmat, tant des de la perspectiva catòlica com de l'ortodoxa, que aquest viatge s'ha fonamentat damunt bases més fermes. M'explicaré: quan l'abraçada històrica entre Pau VI y Atenàgors, aquest comptava amb escàs recolzament dins el món ortodox, sobre tot dins l'Església ortodoxa grega, per tal d'arribar a celebrar «al mateix calze», com li agradava de repetir; ara, desapareguda la figura carismàtica d'Atenàgors, les esglésies ortodoxes es troben més cohesionades i convençudes que el diàleg amb Roma és irreversible, pel bé de tota la Cristianitat.

Durants anys, la impressió general era que s'havia produït una frenada. Això no obstant, l'ideal de l'únic calze ha anat penetrant, lentament, si voleu, en les esglésies i, el més important de tot, en les seves bases.

Múltiples són els organismes, grups i jerarquies ortodoxes que fan possible aquest acostament. En són exemples concrets la Syndesmos (Federació Mundial Jovenil Ortodoxa que aplega 37 grups), les activitats de l'Institut d'Esglésies Orientals de Regensburg (Alemanya), el «Mouvement Jeunesse Orthodoxe» del Lliban, la representació del Patriarcat de Constantinoble al Consell Mundial de les Esglésies, el llarg de vint anys, a càrrec de l'infatigable metropolita Emilianos Timiadis; o la del metropolita de Viena, amb el seu bisbe auxiliar Gennadios Zervos, autor del llibre «La contribució del Patriarcat Ecumènic per la unitat dels cristians». Sense oblidar el metropolita de Leningrad Nikodim — personatge de gran talla tant humanament com espiritualment — mort d'un infart en braços del també difunt Papa Luciani, que feu exclamar el Pontífex: «Us puc ben assegurar que mai no havia escoltat tan belles paraules envers l'Església com les que ell ha pronunciat... Ortodox, però veieu quant estima l'Església! I crec que ha sofert molt

per l'Església, treballant incansablement per la unitat».

Se'n pot dir el mateix de l'Església Catòlica, començant pel Papa i seguint per Monsenyor Ramon Torrell, vice-president del «Secretariat per la Unió dels Cristians», sobre qui recau la major responsabilitat dels contactes; el pare Duprey, sots-secretari de l'esmentat organisme; les innombrables iniciatives dels episcopats; les «setmanes d'oració per la unitat dels cristians», o, en fi, la tasca de l'Institut Ecumènic de Tantur, a Jerusalem.

Malgrat tot, no és suficient. Ens manca «per tal que l'ecumenisme sigui una realitat viscuda», — en paraules del bisbe Zervos —, la consciència dels fidels a cada parròquia... La immensa majoria dels nostres fidels, ortodoxos i catòlics, no coneixen amb precisió el treball ecumènic; desconeixen les seves bases i perspectives de futur... Ens cal que tots coneixguin aquesta realitat perquè, amb trobades i intercanvis entre fidels d'una mateixa església i de les diferents esglésies, pugui madurar i donar els fruits que l'Església de Crist espera, la realització del seu Testament en la unitat.

Aquest és el repté per a tots i cadascun dels cristians, perquè com diu el metropolita Emilianos, «és molt dolorós que sovint les activitats ecumèniques no vagin acompanyades d'exigències espirituals». La gent es reuneix al voltant d'una taula per parlar d'allò que ens separa, sense posar la suficient atenció en allò que ja ens uneix. Penso que l'espiritualitat és un terreny preferible i més favorable, on cristians de les esglésies poden venir a discutir, perquè l'espiritualitat no és més que la praxi, la vida, la vida quotidiana. dels membres de les dues esglésies. Trobant-nos junts en el camp espiritual podem, enemics, ordir i reduir les distàncies que separen els cristians. Convé que l'espiritualitat assoleixi més espai i atenció en els diàlegs ecumènics».

Lluís Boby

«Ja és hora que els adults es recordin que el nen ex

Els nens parlen del que els

Notícies com per exemple «Un nen, encadenat per no fer els deures» (1), fan veure perfectament que no es podia diferir per més temps el tractament a nivell mundial dels problemes que afecten una de les parts més indefenses de la Humanitat.

Amb tota impunitat es lesiona la salut física, mental, moral, religiosa i cultural dels infants. Per mitjà de curtes xifres o de breus notícies, recollides amb freqüència en desvergonyits espais, la premsa diària ho comunica de En general, ningú no protesta, ningú alalitzza els geix un gran nombre de preguntes sobre els reconeixadors i oblidadors dels Drets infantils? maltractats, explotats, corromputs o instrumentalitzats per la crueltat, l'avarícia, la luxúria o l'ambició dels adults, i a vegades dels mateixos pares. Davant de fets d'aquest caire, sorgeix un gran nombre de preguntes, front als resultats pràctics de l'Any Internacional de l'Infant. Qui i com s'urgirà l'acompliment estricte dels Drets de l'Infant? Quines responsabilitats judicials es demanaran als conculcadors, desconeixadors i oblidatius dels Drets infantils? Amb quins mitjans empararà la societat, de fet, els menors d'edat? Quines limitacions es posaran a l'autoritat paterna si s'extralimita en perjudici del fill? Com castigarà el Dret Penal certes trasgressions familiars o socials dels Drets de l'Infant?

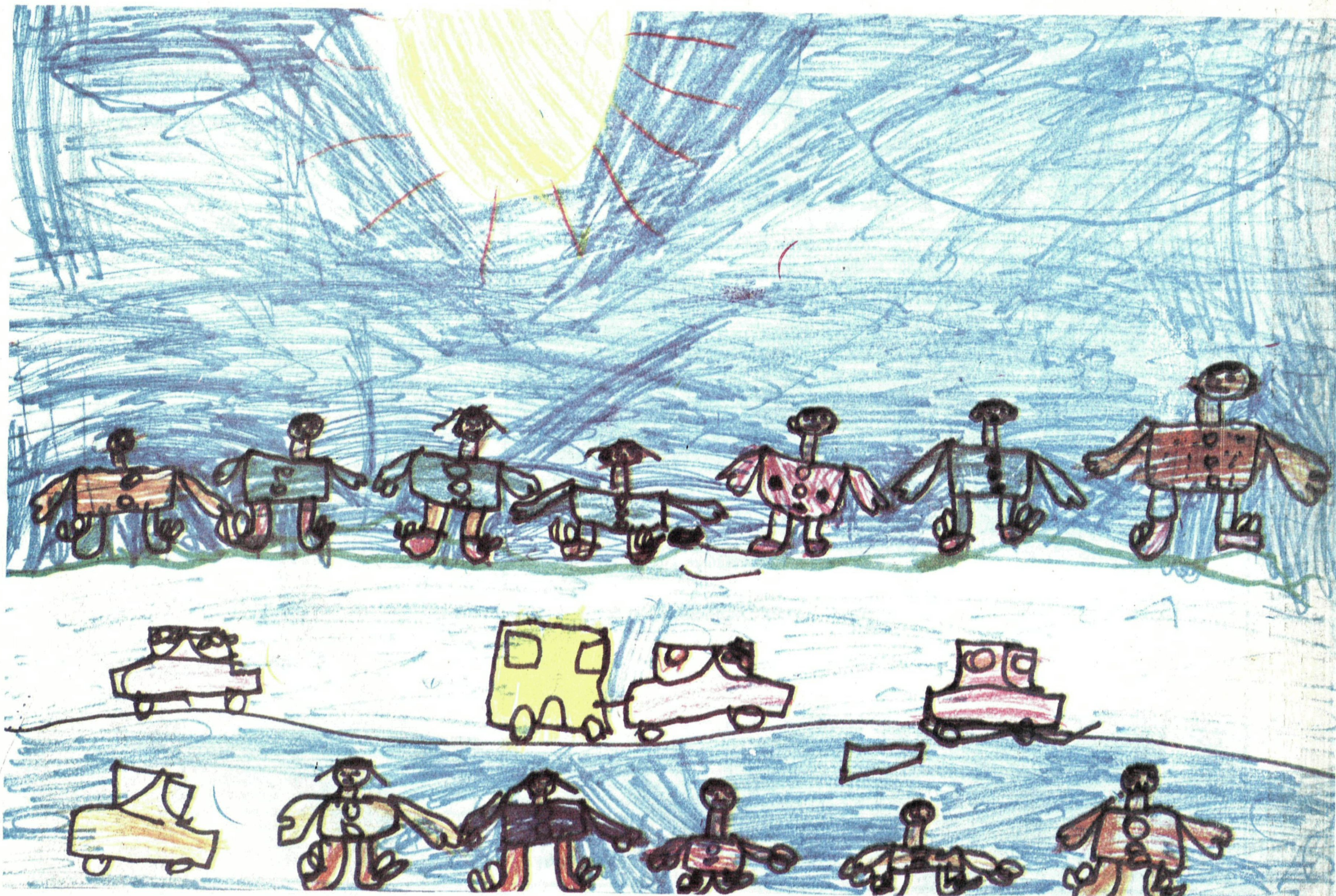
Una enquesta revela defectes de propaganda

Tot el que hem dit abans ve suggerit pels resultats d'una enquesta realitzada a 125 nens

de Barcelona, alumnes de 7è i 8è, d'EGB, de 12 a 14 anys. Es tractava de saber si tots els infants tenien notícia del seu Any Internacional i què en pensaven del mateix. Sense que abans se'ls n'hagués parlat, d'això, es preguntà: «A què o a qui es dedica, tot a món, l'any 1979?» El 71 per cent va donar una resposta correcta. No varen encertar-ho el 29 per cent, és a dir, quasi una tercera part dels enquestats desconeixia que 1979 és l'Any Internacional de l'Infant. Encara que el resultat de l'enquesta no permeti conclusions definitives, el sondeig planteja unes preguntes elementals. Per què no ha arribat al 100 per cent dels infants la informació de l'Any Internacional de l'Infant? En quines realitzacions es materialitzarà l'Any? Quins objectius s'han volgut assolir que ni tan sols ha arribat la notícia a tots els infants? Hi ha hagut entre nosaltres un pla de treballs a desenvolupar? Quants actes públics s'han convocat per a difondre un missatge de bondat i respecte envers els infants?

A una segona pregunta sobre què pensaven del lema escollit per al 1979, un 15 per cent donaren respostes intrascendents. Les respostes del 85 per cent es poden agrupar en dues categories: un 7 per cent parla d'home-natge als infants, més programes infantils a la TV, sales d'esplai, teatre, festes, parcs i joguines; el 78 per cent restant dona respostes més abstractes i universals.

Del 71 per cent que té notícia de l'Any Internacional, un 31 per cent citava els Drets de l'Infant, encara que sense concretar-ne cap. Per tant, només un 22 per cent del total d'enquestats coneix l'existència d'uns Drets infantils. Que cap dels 125 preguntats coneixi ni un sol

«existeix»

ha semblat el «seu» any

de llurs Drets, descobreix que en alguna cosa està fallant la campanya de propaganda realitzada. Una dada a considerar: són molts més els que pensen en els altres infants, necessitats, que no pas en llurs propis capricis. Concretament, un 17 per cent demana que el 1979 s'atengui millor als infants, disminuïts físics o mentals, i als que passen gana o necessitat als països desenvolupats.

Un Any Internacional més?

Aquestes són algunes respostes concretes, obtingudes a l'enquesta esmentada. Hom revela el seu enuig: «Ja és hora que se'n recordin una mica que l'infant també existeix». Un altre escriu que «els infants de tot el món, absolutament tots, tenen uns drets i aquests drets s'han de respectar, tant als països més desenvolupats, en tots els aspectes, com a l'anomenat Tercer Món». D'altres dictaminen: «Els infants som persones; i per tant, els adults han de tractar l'infant com a persona». Un, després de fer una oportuna distinció, invita a realitzacions pràctiques: «Si fan quelcom de profitós per l'infant, bé; però si només es limiten a parlar i a no actuar, malament. Seria bo d'ajudar els infants del Tercer Món. I també no deixar que alguns pares colpegin llurs fills o d'altres nois, per la raó que sigui». N'hi ha d'altres que veuen l'Any Internacional de l'Infant amb cert escepticisme impropï de llur edat. Així un, amb precoç amarguesa, després d'un guspireig inicial de candidesa: «Es l'any més interessant que he conegut; però la majoria de la gent, tant pares com mares, no en faran cas i

seguiran colpejant i maltractant llurs fills sense cap motiu». Massa pessimisme —¿Potser realismes?— diu un nen de dotze anys: «Què em suggereix aquest lema? Doncs no em suggereix molt, ja que aquests drets són difícils d'acomplir en tot el món. Em suggereix quelcom de desconfiança». Paraules premonitòries en boca d'un innocent? Serà 1979 un Any Internacional més?

F. Marsà MSC

(1) Cfr. «La Vanguardia», 4-10-79, pg. 32.

Un any de tristesa per a milions d'infants

Només fixant-nos en Amèrica —l'Amèrica llatina— hi han milions d'infants que moren malvivint. Les Nacions Unides i l'episcopat dels països implicats coincideixen en descriure les condicions en les quals es consumeix la major part de la infantesa i adolescència del Continent hispanoamericà. En un estudi que publica l'oficina regional de la UNICEF de Santiago, a Xile, es diu que aproximadament 150 milions d'infants, menors de 14 anys, viuen pobrament als suburbis de les ciutats, patint desnutrició, miserables cases i escoles, i una inadequada salut. «Els problemes més seriosos d'aquests infants, en l'aspecte biològic, mental i social poden atribuir-se a la pobresa. En algunes nacions el 65 per cent de la població viu pobrament, com a Hondures. En la major part dels països, la proporció és del 25 al 50 per cent. Veritablement, el 70 per cent de la població rural són pobres. La inseguretat del treball i els salaris baixos en són els responsables.» I afe-

geix l'estudi de la UNICEF «La vida de família està profundament afectada pels matrimonis prematurs, per la inestabilitat, pel «masclisme», per l'absència del pare, pel fet que la dona sigui el cap de família i treballi fora de casa, per les cases plenes de gom a gom, per la promiscuïtat pels recursos insuficients per a moltes necessitats... Tots aquests factors tenen un impacte advers en el creixement d'aquests infants».

Un cas típic són els nens captaires de Bogotà, els nens abandonats de Veneçuela i els petits venedors als carrers de Mèxic, capital.

Els bisbes hispanoamericans reunits a Puebla, Mèxic, el febrer passat s'han afrontat amb aquest mateix problema en llur document final.

«La situació de pobresa generalitzada, adquireix en la vida actual, rostres molt concrets en els quals hauriem de reconèixer els gestos sofrents del Crist, el Senyor, que ens pregunta interpel·la: rostres d'infants colpejats per la pobresa abans de néixer, per posar obstacles a llurs possibilitats de realitzar-se per a deficiències mentals i corporals irreparables; els nens ganduls i moltes vegades explotats, de les nostres ciutats, fruit de la pobresa i desorganització moral familiar» (1).

Quin pervindre espera als 230 milions d'infants menors de 15 anys, que es creu tindrà Hispanoamèrica a finals del segle XX?

(1) II Conferència General de l'Episcopat d'Amèrica Llatina: «Puebla. La evangelització en el present i en el futur de Amèrica Llatina». — B.A.C., Madrid, 1979, pgs. 80-81.

ha estat notícia

Augment espectacular dels preus del combustibles

Després de la reunió de la Comissió Delegada del Govern per a Afers Econòmics, han quedat establerts els nous preus dels productes energètics:

	ARA	ABANS
Gasolina "super" 96	54 ptes/l	46 ptes/l
Gasolina "normal" 90	48 ptes/l	40 ptes/l
Gasolina "extra" 98	56 ptes/l	49 ptes/l
Gas-oil d'automoció	26 ptes/l	21 ptes/l
Gas-oil pesca i agrícola	19 ptes/l	11 ptes/l
Gas-oil calefacció	17,50 ptes/l	11 ptes/l
Querosè d'aviació	21 ptes/l	11 ptes/l
Gas butà	360 ptes/combona	28 ptes/combona

Visita oficial de Helmut Schmidt

El canceller de la República Federal d'Alemanya, Helmut Schmidt, ha realitzat una visita oficial a Madrid de dos dies de durada. Aquesta visita ha tingut un motiu eminentment polític i allargat i en ella s'han tractat qüestions relatives a relacions bilaterals projectades en l'àmbit internacional. El canceller alemany s'ha entrevistat amb el rei Joan Carles, el president Suárez i amb Felipe González. L'OTAN i el procés d'adhesió espanyola a la CEE han estat tractats amb amplitud en aquests entrevistes. Schmidt està molt interessat en l'ingrés d'Espanya a la OTAN.

Crisi a l'Afganistan

Relats d'assassinats en massa a l'Afganistan han donat peu a la temença de que aquest país asiàtic es converteixi en una nova Cambodja, al mateix temps que la unificació dels guerrillers

anticomunistes fan preveure que la seva resistència serà llarga i forta.

Tanmateix, sembla que els soldats russos troben resistència armada a diferents províncies d'Afganistan.

Paracaigudistes de la URSS, gran part de la qual està en poder dels rebels i dels membres de l'exèrcit que se'ls han unit.

Tres districtes de la província de Kunduz (al nord) han estat alliberats, segons fons rebels, i els guerrillers han agafat gran quantitat d'armes als soldats soviètics en retirada.

La província central de Bamián, en poder de tribus hāzāras, continua incomunicada de la resta del país, i la localitat de Calalabad, a prop de la frontera amb Pakistà, fou bombardejada durant quatre hores.

Surkrud, prop de Jalalabad, ha estat reconquerida pels soviètics amb ajuda de l'exèrcit afgànes, que porta un paper actiu en algunes de les accions contra els rebels.

Mentrestant, el nou règim posà en

llibertat diumenge, dos mil detinguts polítics, però entre ells no hi ha cap personalitat d'administracions anteriors, tant de la monarquia com dels tres presidents que han governat després de l'enderrocament del rei el 1973

Acord a la «Chrysler»

Sense la readmissió dels vuit acomiadats, es torna a treballar a la factoria «Chrysler». L'acord a què han arribat el comitè i la direcció de «Chrysler» s'ha aconseguit després d'una reunió a l'Institut d'Estudis Socials de Madrid. Durant un plaç de vint dies ambdues parts celebraran reunions per assolir un acord satisfactori en el problema dels vuit acomiadats i en la renovació del conveni col·lectiu, que acabà el 31 de desembre.

Com es recordarà, la fàbrica restava tancada des del passat 3 de desembre per decisió de la patronal en acomiadar l'empresa a vuit treballadors i solidaritzar-se amb ells els 14.000 treballadors de Chrysler.

A Iran continuen els disturbis

La deserció del governador general del Kurdistan per a unir-se als rebels i els continuats disturbis a diverses parts del país, enfronten el govern iranià a una crisi interna. Mentrestant, Khomeyni, elegant, casament, ha comunitat un recés i cancel·lat els seus compromisos durant alguns dies. Aquesta retirada de Khomeiny coincideix amb una situació delicada al país en el qual novament hi ha hagut desenes de morts, ferits i nombroses detencions.

Mentrestant continua el tancament dels autonomistes kurds a la seu del govern del Kurdistan a Sanandaj.

Indira Gandhi recupera el poder

En una de les victòries més espectaculars d'encà de la independència de Gran Bretanya, Indira Gandhi ha recuperat el poder a l'Índia en les eleccions celebrades el 3 i el 6 d'aquest mes. Segons les projeccions de la computadora central a Nova Delhi, el partit d'Indira Gandhi aconseguirà el 74 per cent dels vots, xifra suficient per assolir una majoria absoluta al Parlament.

Punt de vista

De Praga a Kabul

La situació d'Afganistan en relació amb l'URSS, tan semblant a la de Finlàndia, ha creat sempre a la capital d'aquell país asiàtic un explicable complex de por, la mateixa por que, al fons del fons, ha estat i és la base del neutralisme d'Helsinki. Per això Kabul ha estat sempre una capital molt respectuosa en relació amb Moscou, respecte que, per altra banda, fou menat a les darreres conseqüències quan el mes d'abril de 1978 s'establí a Afganistan un règim comunista.

La situació, tanmateix, no va arribar a consolidar-se mai del tot, ja que, en tot moment, amb més o menys força, les guerrilles s'oposaren al govern comunista de Kabul. Que el passat 27 de desembre es produís un cop d'estat en aquella capital i que, tot seguit, tropes soviètiques envaïssin Afganistan per tal de donar suport als nous dirigents, fa pensar, amb fonament, que l'oposició al règim comunista havia arribat a una situació límit, una situació semblant, però sens dubte amb grans diferències reals, a la que havia arribat Txecoslovàquia l'any 1968. Dues intervencions militars de l'URSS, separades per més d'onze anys, es configuren, històricament, amb una mateixa falsó: Moscou no es resigna a retrocedir gens en els seus progressos d'influència internacional, ja que l'excusa de la petició d'ajut, esgrimida tant abans respecte a Praga com ara en relació amb Kabul, és un subterfugi tan evident que no pot convèncer ningú.

La nova intervenció militar demostra que l'URSS, pràcticament consolidada la situació a Europa, juga amb força l'intervencionisme a Àsia, com l'ha jugat i el juga a Àfrica. Demostra, també, que la capacitat de manobra i enfrontament de les grans potències continua convertint en paper mullat els pactes i les regulacions internacionals: per això, mentre el senyor Waldheim, secretari general de les Nacions Unides, es trobava a Teheran sense poder resoldre un problema greu creat per un estat petit, a la mateixa zona s'afermava el control soviètic d'Afganistan per mitjà de quaranta mil soldats, crisi creada per una gran potència davant la qual el mateix secretari general és, sens dubte, molt més impotent encara. El desordre internacional que tot plegat crea esdevé una mena de vesper abocat a perills que fan esfereir de pensar-hi.

Josep Fauli

Amb bona salut, per a donar pas a gent més jove

Un bisbe anglès de 66 anys presenta la seva renúncia

LONDRES. — Nou anys abans d'arribar al límit d'edat de 75 anys, i trobant-se amb excel·lents condicions de salut, mon. P. Casey, bisbe de Bretwood, de 66 anys d'edat, ha vist acceptada pel Pape Joan Pau II la seva petició de renúncia. Mons. Casey, creu que ocuparà millor el càrrec un bisbe jove més al corrent de la problemàtica moderna; havia anunciat tot

seguit de la seva ordenació episcopal, que no restaria pas més de deu anys al cap de la diòcesi de Brentwood. Un cop designat el seu successor, mon. Casey retornarà a la seva diòcesi d'origen, l'arquebisbat de Westminster, per servir com simple sacerdot.

(Déu, potser, em necessita)

Caritas: què és i què fa

El «Club de Roma» informa que el món tindrà mil milions d'aturats l'any 2000. El nombre d'avortaments practicats a Nova York supera els naixements.

Mil milions de persones no tenen aigua potable i corrent i quasi tres-cents milions viuen en barraques, en el nostre món d'avui.

Cinc milions de nens moren anyalment de malalties infeccioses.

El 65 per cent de persones que cometen actes violents tenen entre 15 i 20 anys.

En el últim cinc anys, la delinqüència ha crescut a tot el món en un 25 per cent. Al nostre país hi ha més d'un milió d'aturats, tres milions i mig d'ancians, deu mil empresonats, tres-cents-cinquanta mil subnormals, quasi un milió d'emigrants, mig milió de malalts mentals, més d'un milió de minusvàlids, dos milions i mig d'alcohòlics...

Són dades per a la reflexió. No intenten donar una visió apocalíptica de la nostra societat. Són dades que inviten a millorar el nivell d'educació i la qualitat de la vida. A afavorir la comunicació i l'amor entre les persones. Com Anna Frank, aquella nena jueva immolada als camps d'extermini nazis, podríem repetir que «malgrat tot, crec que els homes són bons». Amb ella, preferim encara, abans que sigui massa tard, apostar per la bondat i l'esperança. «Malgrat tot, tenim motius per fer-ho...

Tot home i també tot cristià es responsable del desenvolupament integral de cada home i de cada poble. I aquesta responsabilitat exigeix realitzar una acció agosarada que afronti amb coratge les situacions injustes i lluiti en contra d'elles amb les armes de la pau que neix de la veritat, s'edifica amb la justícia i la llibertat i s'aferma amb l'amor i la solidaritat.

A tu, cristià i home de bona voluntat, la comunitat cristiana t'ofereix un mitjà de promoure el desenvolupament, construir la pau, expressar la fraternitat, l'amor i la solidaritat: Caritas.

I, què és Caritas?

Caritas és una dimensió caritativa de la mateixa Església que, actuant i manifestant-se comunitàriament, s'encamina a l'assistència, promoció i desenvolupament integral de les persones i grups que ho necessiten.

Com s'organitza Caritas?

Caritas està organitzada a nivell internacional en un ens confederat. La seva missió a coordinar l'acció de les Caritas dels diferents països i subvenir les necessitats urgents del món, catàstrofes, guerres, epidèmies... etc.

A Espanya existeix Caritas Espanyola, que és l'organisme confederat de totes les Caritas diocesanes i que està al servei de les mateixes.

A nivell diocesà, Caritas està composta per uns òrgans personals i col·legiats que sota la presidència del bisbe, inclou totes les parròquies i comunitats de base, i porten a terme una acció ampla i coordinada.

I, què pretén Caritas?

Pretén un objectiu tant ambiciós com canalitzar l'acció caritativa i social de molts creients i persones de bona voluntat, promoure un esperit i un realitat de comunicació de béns, a tots els nivells, intentar subvenir les necessitats més urgents, promoure les persones i els grups marginats, donar testimoni d'una caritat eficient i real per sobre de paternalismes i visions particularistes, estretes i ineficaces.

I com ho fa?

Caritas Diocesana de Barcelona, sumant els esforços de tota l'Església diocesana i de totes les persones de bona voluntat que se li acosten, mitjançant uns serveis, atén i promou persones i grups a través de:

Assistència social, assessoria jurídica, guarderies, residències, «Finestral de la Caritas», atenció a transejunts, secretariat per als «gitanos», atenció a la tercera edat, colònies de vacances per a infants, gestoria social, etc.

I quants diners gasta?

Caritas Diocesana de Barcelona, per a atendre aquests serveis i promoure la comunicació de béns a través de la propaganda i dels mitjans de comunicació social, retribuir els salaris d'un personal imprescindible i atendre tota classe d'accions d'assistència i promoció, invertí en l'any 1979 la quantitat de 93.000.000 de pessetes, que foren lliurement donades pel fidels i persones de bona voluntat.

Malgrat tot, encara que som conscients de que la nostra acció es limitada, com una gota a l'oceà, encara voldríem fer més i millor, encara que deplorem i denunciem sovint les injustícies i les negligències de la nostra societat, «malgrat tot» seguim fent un acte de fe en la capacitat de germanor dels homes, germans nostres, i per sobre dels horrors de la guerra i de l'egoisme, continuem creient i afirmant que l'home és una criatura de Déu, amb una dignitat superior a tots els éssers creats, i que ha de ser objecte del nostre amor si volem que aquesta societat que entre tots hem construït no desaparegui, i amb ella, l'esperança de continuar creient i afirmant que, «malgrat tot, els homes són bons».

La germana Júlia: 111 anys de vida senzilla

BESANÇON. — La vida religiosa, conserva la salut? Hom ho creuria escoltant la degana dels francesos, la germana Júlia, religiosa de la Caritat de Besançon, que ha acomplert els seus 111 anys a Nîmes, el 2 de gener.

I tanmateix, la germana Júlia no es va poder quedar al convent de Nîmes als 18 anys, el 1887, perquè la seva salut era molt delicada. El 1947 els metges li donaven tres setmanes de vida per motiu d'un càncer a l'estómac.

El 1958, un metge cridat urgentment a la seva capçalera, quan ella no podia prendre aliment, confirmà la presència d'un càncer molt avançat. Aquest mateix metge morí al cap de 11 anys. La germana Júlia encara viu.

A cada etapa ella deia: «Bé, el bon Déu em necessita». I encara avui ella continua dient: «Estic sorda com un tupí però si el bon Déu em crida, jo li diré: soc aquí».

La germana Júlia ha conservat totes les seves facultats mentals. Menja al refectori, fa el via-crucis tots els dies.

Una vida tota ella recta i senzilla de la filla dels vinyaters de Florençac (Hérault), orfe als 9 anys, mestra de costura, després infermera i directora de clínica, entrant a la fi a la casa d'ancians amb les seves germanes al convent de la Caritat de Besançon, a Nîmes el 1958 als 79 anys.

Una vida de servei i de fe que la municipalitat de Nîmes dirigida per M. Jourdan, diputat comunista, va celebrar el 2 de gener de 1980.

Problemàtica viva

Humanisme i autoritat: Dues necessitats urgents en l'educació familiar d'avui

Davant les greus dificultats educatives que els pares i fills del temps present tenen, urgeix la necessitat d'un renovament de l'educació familiar i això situat des d'una base psicològica i pedagògica, alhora que espiritual i ideològica.

Aquest renovament creiem que ha de girar entorn de dues parts fonamentals de l'educació: l'humanisme i l'autoritat.

a) Una educació més humana i cordial

En primer lloc, cal assenyalar que considerem la necessitat urgent d'una educació més humana i cordial entre la persona del fill o la filla i la del pare i la mare, que alhora exigeix allò mateix i de manera prèvia de la parella conjugal.

En aquest enfocament, l'ajut a la persona del fill passa a primer terme, per damunt d'altres consideracions, com serien l'ensenyament, la disciplina, etc... Un ajut concret i adaptat a la forma de personalitat individual que cada fill tingui, i no pas a la personalitat que podria o hauria de tenir, segons el parer, gust o ideal dels pares.

A partir d'aquest acomodament ini-

cial a la manera de ser temperamental del fill, els pares haurien de cercar i trobar els medis d'ajut que cada fill necessita per a resoldre els seus problemes personals durant la seva evolució i creixement. Els mètodes d'educació seran personalitzats i diferenciats, des del món interior de cada fill.

D'aquesta manera l'educació queda centrada en les necessitats del fill, i no justament centrada en els pares o, el que ve a ser igual, en els objectius, ideals i mètodes dels educadors.

Així l'educació passa a ser més cordial i afectiva, i menys autoritària, intel·lectual i teòrica. És més a la vora de les exigències del cor, que necessita felicitat, pau, joia, satisfacció interna, comprensió, il·lusió, amistat, estimació dels altres, seguretat en les pròpies

possibilitats, satisfacció per l'èxit aconseguit amb el seu esforç i treball.

Una educació d'aquesta mena, més humana i cordial, facilita als pares l'acostament i ajut als fills a partir de noves perspectives i sobretot amb actituds noves, per resoldre els problemes afectius que sempre estan a la base de tots els problemes del fill, siguin els que siguin.

Quan en educació no hi ha l'humanisme cordial, inútilment es recorre a solucions dràstiques que, lluny de resoldre res, encara acreixen i fan més aguda la dificultat dels problemes, si no és que els portem a impossibilitar definitivament la seva solució.

El fruit immediat d'una educació més humana i cordial, és aconseguir una comunicació més fàcil, sense obstacles i desconfiances, més sincera i directa, sense prejudicis i malentesos mutus, facilitadora d'una comprensió recíproca de problemes i conduent a un compromís en les relacions interpersonals, un cop s'han clarificat rols, obligacions i drets de cada banda.

Una educació així, evita —o el més

no, alleuja — els habituals silencis, conflictes, frustracions i enfrontaments entre pares i fills, de qualsevol edat.

b) Una educació amb autoritat

Una altra necessitat educativa, avui en crisi i que exigeix que sigui alliberada urgentment, si bé amb noves formes d'estil i aplicació, és l'autoritat dels pares.

Entenem essencialment per autoritat, no un fred exercici del poder, sinó una convicció de criteris justos i ponderats, sentits i viscuts per cada u. I alhora, una explicitació clara per part dels pares, d'una ideologia humana i espiritual, d'una filosofia pràctica de la vida, amb validesa per a tots, a la qual tots s'hi comprometin indistintament i que sigui exigida en les seves aplicacions quotidianes per un igual a pares i fills.

Sense un model ideològic de qualitat, no és possible, al fill, de trobar i escollir la seva pròpia identitat, que per a ell és una necessitat bàsica.

En l'hora present, es la palès per tot arreu un buit de principis ètico-espirituals fermes i segurs, d'objectius i normes de vida, en l'exercici de l'educació familiar. La desintegració i atomització d'ideologies ètiques i creences, que vivim, afavoreix lamentablement l'anarquia, primer en la mentalització i després en el comportament dels fills.

Reconeixem que avui seria tanmateix antieducatiu, presentar als fills un ideari rigid, encongit i radicalitzat, imposat dogmàticament, del qual s'exigís una acceptació incondicional i sense visió.

L'elaboració d'un ideari familiar, haurà de ser o podrà ser diferent en allò que sigui accidental en cada família, segons les pròpies creences, consciència o filosofia, però hauria

d'incloure un nucli fonamentalment bàsic, comú i vàlid per a tots, d'acord amb les necessitats de qualsevol persona i segons les exigències de la vida social que compartim tots.

La Declaració universal dels Drets de la persona humana, pot servir de base inicial per a tots; i també, per una família cristiana, no poden manca-hi els principis de l'Evangeli.

Hem situat la necessitat d'una educació més humana i cordial, com a prèvia a la necessitat d'una educació amb autoritat, encara que ambdues són igualment imprescindibles i han de completar-se l'una amb l'altra. Gràcies a una educació més humana i cordial, podrà acceptar-se millor una educació amb autoritat; i aquesta podrà adaptar-se millor a les variacions i condicions dels temps. Però no pas inversament.

Ja sigui una educació humana i cordial, com una educació amb autoritat, en la família, suposen prèviament una qualitat humana personal dels pares: és a dir, a la vegada una maduresa emocional, una maduresa mental i una maduresa espiritual.

Es prou evident que molts pares són encara ben lluny d'aquest ideal o d'aquesta qualitat i maduresa humana que els permet educar amb humanisme i autoritat els seus fills. Però creiem que és una obligació fonamental per a ells intentar aconseguir-ho; i que és una necessitat de primer ordre, cara als fills tenir aquest estil d'educació.

Miguel Bertrán Quera, S.L.
Director de la «Institución Counselling»
(Dr. Amigant, 28, Barcelona-17)

PESSEBRE VIVENT

LA POBLA DE MONTORNES

ESPECTACLE
NADALENC
EMMARCAT EN EL
SANTUARI I
ANTIC CASTELL

Gener 1980
Dies. 13 i 20

REPRESENTACIONS
SEGUIDES DES DE
LES 6 DE LA TARDA

Festius 5 tarda,
Missa al Santuari

EL NADAL EN UN BELL INDRET
DEL TARRAGONES

INSTRUCCIO COLLECTIVA DE L'EPISCOPAT ESPANYOL SOBRE EL DIVORCI CIVIL.

Suplement al número 16 de CATALUNYA CRISTIANA.

Per raons tècniques no s'ha pogut inserir com encart en els exemplars.

Tots els subscriptors o lectors que ho desitgin el poden demanar a les parròquies en les que es distribueix CATALUNYA CRISTIANA o directament a la nostra administració: carrer València, 244 - 1er. on se'ls facilitarà gratuïtament.

Teletipus

Granada: sol·licitud de legalització de «Pro Vida»

L'Associació Pro Vida, constituïda recentment a Granada, ha remès els seus estatuts i acta constitucional al Govern Civil, per tal d'ésser legalitzada en el terme més breu possible.

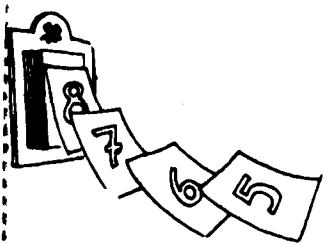
Segons ha manifestat un membre de l'associació, Pro-Vida integra professionals de les més diverses activitats de Granada, en un intent d'enfrontar-se obertament contra l'eutanàsia, l'avortament, les drogues, etcètera, en defensa del fonamental dret a la vida que té tot ésser humà.

Cardenal Bueno Monreal: el papa no accepta la seva renúncia

El secretari d'Estat del Vaticà, cardenal Agostino Casaroli, en nom del Papa Joan Pau II, ha adreçat una carta a l'arquebisbe de Sevilla, cardenal José María Bueno Monreal, en la qual comunica que el Pontífex, de moment, no accepta la renúncia presentada pel prelat espanyol, en complir 75 anys. Així ha estat comunicat per l'Oficina de Premsa de l'arquebisbat hispalenc.

El cardenal Bueno Monreal va complir 75 anys el dia 13 de setembre del 1979, i en aquesta data va passar el seu càrrec a disposició del Pontífex, tal com ho aconsella a tots els prelats el Concili Vaticà II, en complir aquesta edat.

Calendari

Diumenge, 13 de gener. — El Baptisme de Jesús. Sant Hilari, b.; Gumersind, mr. i Sta. Verònica, vg.

El sol surt a les 7,16 y es pon a les 4,44.

Dilluns, 14 de gener. — Sant Fèlix de Nolla, pvr.; Meliques i Bernat de Corleón.

Dimarts, 15 de gener. — Sant Pau, primer ermità; Maur, ab.; Habacuc i Miquel i Santa Secundina, vg.

Festa major a Arboll, Palaujorera i Sta. Margarita de Montbui.

Fira de Lleida.

Dimecres, 16 de gener. — Sant Fulgenci, b.; Marcel, p. mr. i Santa Priscila.

Festa major de Saderra.

Dijous, 17 de gener. — Sant Antoni, ab. patró de Menorca. Tenia 20 anys quan, en una funció litúrgica, va sentir les paraules de l'evangeli: «Si vols ser perfecte, vé, ven el que tens i vina».

Antoni se sentí dut a menjar una vida retirada i ascètica, anacòrètica, que viqué durant els vuitanta i més anys. Monjos, pelegrins, malalts, sacerdots i bisbes, venien a aconsellar-se amb ell. Fins l'emperador Constantí i els seus fills mantingueren correspondència amb el solitari. Sense ser un fundador ni haver escrit cap regla, ha exercit una influència molt gran en la història de l'Església. A Catalunya el venerem com a patró dels animals domèstics.

Santa Leonila, mr. i Rosalina de Vilanova.

Festa major a Arfa, Ascó, Granadella, La Selva, Massalcoireig, Mediona, Mora d'Ebre, Pla de Sant Tirs, Sant Antoni de Vilamajor, Vilanova i La Geltrú, Vilaseca i Vimodri.

Fira a Borges Blanques, Anglès, Palamós, Sant Celoni, Sant Quirze de Besora.

Divendres, 18 de gener. — Santa Prisca, Lliberata i Beatrú, vgs. Comença l'octavari per l'unitat dels cristians.

Dissabte, 19 de gener. — Intencions del Papa pel mes de gener: Per la unitat dels cristians: que la tinguem com un valor evangelitzador.

Celebrar l'instant amb Déu

En la «Carta a totes les Comunitats» que el germà Roger Schutz va entregar als 30.000 joves reunits a Barcelona, hi va aquesta pregària.

Tu que, sense mirar enrera, vols seguir el Crist a l'Instant mateix, i encara en cada moment, gira't vers Déu i confia en l'evangeli. En ell trobaràs les fonts de la lloança.

Tu creus que no saps pregar. Però Crist ressuscitat és aquí i t'estima abans que tu l'estimessis. Per mitjà del seu Esperit, «que viu en els nostres cors», intercedeix per tu més del que et penses.

Malgrat no reconèixer-lo, espera't en la paraula, o sense paraules, en els llargs silencis, on sembla que no hi ha res. Així serà com es desfan les angoixes obsessives i sorgeixen els impulsos creadors. No hi ha cap cosa que es construeixi en tu sense aquesta aventura: descobrir-lo cara a cara. Això és quelcom que ningú no pot fer per tu. Quan no entenguis massa què vol

Ell de tu, li parles. En les activitats teves de cada dia, a cada moment, li dius tot; també allò de més insoporable.

No et comparis amb els altres, ni amb el que són capaços de fer. T'has oblidat del Senyor? Gira't vers Ell. Passi el que passi atraveix-te a començar de bell nou.

Si intentes a acusar-te de tot el que hi ha dins teu, no en tindràs prou amb tots els teus dies i les teves nits. Hi ha una actitud millor: tot seguit celebrar amb Déu el perdó, malgrat que pensessis no haver estat perdonat de Déu i dels homes.

Quan irromp la proba interior o bé les incomprendions de fora, recorda't que en la mateixa ferida, on sojornen

tots els neguits, allà mateix també neix l'energia per a estimar.

Si camines a les palpentes i en mig de la boira, espera; deixa al Crist el temps de posar cada cosa en el seu

lloc. En el desert del teu interior brollarà una font de joia. No serà un golg qualsevol, sinó un gaudi i una delectança que broten directament de la font eternal.

Superació de possibles crisis internes

Fa una dies es publicava la notícia de que els bisbes suïssos s'havien reunit a primers de desembre, i que entre altres punts s'ocuparen de la controvertida desenvolupada en la premsa d'aquella nació, sobre els judicis diversos que s'havien expressat respecte al primer any de pontificat de Joan Pau II; especificant que el respecte per la càrrega confiada al Papa, implica així mateix el respecte envers la persona d'aquell que exerceix aquesta funció; tot declarant que, malauradament, alguns han faltat greument respecte aquest deure.

Vull comentar aquest punt, tot recalcant la fascinació que Joan Pau II ha exercit damunt els mitjans de comunicació i a través d'ells, damunt el món; però fascinació no vol pas dir obligatòriament adhesió, i un cert nombre de les decisions pontificals han semblat, als ulls d'alguns, desorientades.

Pocs dies després es produí una tensió a l'entorn dels teòlegs Schillebeeckx i Hans Küng. Amb aquest motiu, també al nostre país s'han escoltat crítiques contra Joan Pau II, com si per principi, o per definició, no tingués la Santa Seu la obligació de vetllar per la puresa de la fe, i de mantenir una premissa doctrinal davant les exposicions que, al seu entendre, poden resultar font d'errors i de confusions.

El Cristianisme es recolza en la fe

Es veritat que, adesiara, ens plantejem les coses amb una excessiva complicació si, com suposa algun distin-

comentarista, molts catòlics es poden sentir desencisats davant les actituds esglessials — que imposen uns punts de referència essencials en els tombants d'aquells aspectes en que els creients cerquem orientació, per construir la nostra «Weltanschauung» (visió del món), naturalment cristiana — també molta d'altres s'en poden sentir al trobar a faltar l'expressió del pensament públic de l'Església, per boca del seu màxim representant, davant i pel damunt de la multiplicitat d'opinions manifestades per diverses tendències, totes respectables, però que en cap moment han de dur desorientació als fidels, com si el nostre fonamental «Credo» fos poca cosa més que una teoria més en l'ample camp de les especulacions humanes.

Per la meua professió psiquiàtrica puc asseverar que tota tendència a la racionalització de la religió, deixant-la al mateix nivell que la psicologia, possem per cas, deixa moltes persones insatisfetes; tant, que n'hi ha que, posades a relativitzar les Veritats, les abandonen, pensant que el que és públicament discutible no té res que veure amb el Misteri que presideix el mateix sentit sobrenatural. I d'altres persones, encara, temperamentalment insegures (i — qui és que no n'és una mica, davant el problema de l'existència i de la transcendència? —) senten com un enrunament la pressumpta discutibilitat dels punts fonamentals damunt dels que descansen les seves conviccions, com podríem ésser, p. ex., la divinitat de Jesucrist, i la seva resurrecció. Penso que la vida està bona part fonamentada damunt de conviccions, i desgraciadament el que les perd!

La participació en una superació constructiva

D'altra banda, és un fet que el món actual es dessacralitza cada dia més, i tots en tenim alguna responsabilitat. La joia i l'esperança cristiana es perden perquè, en el fons, tots badem i fem el sord. Estem ensopits, però cal desvetllar-se.

Es cert que davant les discrepàncies cal evitar atiar el foc. Però tampoc es pot retenir indiferent.

Caldria, en sembla, que els qui aspirem a la claredat, a la bona entesa i a la germanor, expresséssim els nostres desigs de participar en una superació constructiva de les possibles crisis internes, manifestant a l'ensoma una identificació sincera amb el que du el màxim pes de la responsabilitat esglessial, perquè sapiguem orientar a tots els fidels amb el seu elevat criteri.

També ens cal una compenetració emocional amb els que intenten trobar noves maneres de comprendre les doctrines, però recordant-los-hi que sovint poden desorientar la fe senzilla dels que, com jo mateix, vivim encara una imatge cristiana transparent que ens llegaren els nostres pares, imatge que ens ajuda a viure, i que ha constituït sortosament la columna vertebral del pensament essencial de Catalunya.

Expressem la nostra confiança — meua i d'altres amics — en que, tant del gest paternal de Joan II, com del seny dels esmentats teòlegs, es produeixi un encaminament favorable i constructiu, recordant que, moltes vegades, quan les crisis són esguardades amb esperit de superació en pot sorgir un esdevenidor millor. Però cal que tots hi ajudem.

Didac Parellada

Quan diem

Il·luminar

Un dels símbols més universals i més expressius és la llum; o, per dir-ho millor, és la il·luminació. En efecte: el simbolisme consisteix precisament en el pas de la tenebra a la llum, i en conseqüència és la il·luminació allò que importa. A la litúrgia i fora de la litúrgia, en el cristianisme i en altres religions, en la contemplació mateixa de la naturalesa i en el cor de les realitats de la fe, la il·luminació és quelcom que suscita l'admiració, promou la joia, i renova l'esperança.

Acabem tot just de celebrar uns dies — els nadalencs — en els quals el símbol de la il·luminació ha estat utilitzat profusament: de la corona d'Advent fins l'arbre de Nadal, de l'arbre de Nadal fins l'estrella dels mags, de l'estrella dels mags fins les candeles de la processó del dia 2 de febrer, festa de la Presentació de Jesús al Temple. I no és cert que aquestes llums de Nadal — a casa, a l'església, als carrers... — han estat un element joia i esperançador?

Vindran les festes de Pasqua, i altra vegada sorgirà el símbol del foc en el cor de la nit, i l'encesa de llums per la Vetlla Pasqual. Hom recordarà aquelles paraules de la carta als Efesis, on sant Pau cita un text litúrgic: «Devetlla't tu, que dorms... I el Crist t'il·luminarà!» (Ef 5, 14).

La pregària dels salms i de tota la Bíblia, repeteix sovint aquesta suplica: «Deixeu-nos veure, Senyor, la claror de la vostra mirada il·lumineu el vostre rostre sobre nosaltres...» És una forma ben expressiva de pregar i de suplicar demanat la misericòrdia de Déu.

Quant surt el sol, a l'hora de la pregària matinal, l'Església canta cada dia les paraules del pare de Joan Baptista: «perquè ens estíma (Déu), ens visitarà un sol que ve del cel, per il·luminar els qui viuen a fosca...».

Quan comença la celebració de l'Eucaristia, entorn o sobre l'altar s'encenen uns ciris, no pas simplement; perquè ni hagi claror utilitària, sinó per significar que anem a celebrar una realitat festiva, vivent com la flama, expressió de la fe cristiana.

I quan, a l'església o a casa, hom encén una llàntia, ¿què vol significar amb aquesta il·luminació sinó el desig de mantenir una presència vivent?

Il·luminar! És la tasca del cristià: «Que la vostra llum resplandeixi davant dels homes...» (Mt 5, 16).

Pere Tena

L'Església celebra

13 de gener, diumenge. Festa del Baptisme del Senyor. Lectures: primera Is 42,1-4. 6,7; Salm 28; segona Ac 10, 34-38; tercera Lc 3, 15-16. 21-22.

14 de gener, dilluns. I setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 Sam 1, 1-8; Salm 115; segona Mc 1,14-20.

15 de gener, dimarts. I setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 Sam 1, 9-20; Salm 2; segona Mc 1,21-28.

16 de gener, dimecres. — I setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 Sam 3-1-10. 19-20; Salm 39; segona Mc 1,29-39.

17 de gener, dijous. I setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 Sam 4,1-11; Salm 43; segona Mc 1,40-45.

18 de gener, divendres. I setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 Sam 8,4-7. 10-22; Salm 88; segona Mc 2,1-12.

19 de gener, dissabte. I setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 Sam 9, 1-4. 17-19; 10, 1; Salm 20; segona Mc 2,13-17.

Mobilització a favor de CATALUNYA CRISTIANA

— La Legió de Maria es farà càrrec de la promoció i difusió de CATALUNYA CRISTIANA entre els fidels i simpatitzants del lloc de culte que la Congregació de la Missió (P.P. Paúls) té a Figueres.

— El Consell Pastoral de la parròquia de La Seu d'Urgell, en sessió plenària del dia 29 de novembre, prengué, entre altres, el següent acord: «Promoure una campanya de difusió de CATALUNYA CRISTIANA».

— El consell de direcció de l'Arquebisbat de Tarragona ha enviat una carta a tots els sacerdots i religiosos recomanant-los la promoció i difusió de CATALUNYA CRISTIANA.

Ens alegrem molt d'aquestes notícies. És aquest l'esperit amb que CATALUNYA CRISTIANA ha estat pensada i ha de ser difosa: com un mitjà modern d'apostolat, de compartir i comunicar la fe en Jesucrist, la Bona Nova del seu Evangeli, la vida i la veu de la seva Església arreu del nostre país i del món. És així com farem que l'any 1980 sigui l'any de la plena consolidació de CATALUNYA CRISTIANA.

Costums i tradicions

La setmana dels barbuts

Anem a començar la setmana dels barbuts; la més freda de l'any, segons la tradició, encara que no sempre sigui així. L'Església venera aquest mes, una colla de sants ermitans, generalment barbuts, si bé el poble només n'identifica, especialment, tres: Pau, ermità el dia 15, juntament amb Maur o Maure, i Antoni el Gran, més conegut com abat el 19.

El primer, ermità de Tebalda, segons diuen en tenia prou amb una palmera per aixoplugar-se i vestir-se. Una tradició molt estesa a Catalunya, assegura que quan morí el seu company sant Antoni abat, no sabia com cavar-li el fossar, puix que no disposava de cap mena d'eines. Quan més preocupat estava se li presentaren dos lleons, els quals, amb les urpes varen obrir la tomba a la terra.

D'entre les poblacions on és venerat, cal destacar Centelles població que ja a començ del segle XII li dedicà una ermita situada al peu de l'antic camí cap a Aiguafreda, sota els cingles del Pla de la Garga, de la petita vall de Gemenes. Hom hi celebrava moltes festes no sols el dia del sant, sinó en d'altres ocasions, com per Setmana Santa qui hi anaven a fer les estacions. El 1868 segons unes notes històriques de Joan Font i Rius passà a la demarcació parroquial d'Aiguafreda, si bé el terme municipal correspon a Centelles. A vegades, coincidint els devots d'ambdues poblacions segurament com a ressò d'antigues rivalitats els d'Aiguafreda canviaven la tornada dels Goligs, «Sant Pau, primer ermità guardeu-nos del centellà».

El mateix dia és la festa de sant Maur o Maure. Per ordre alfabètic hauria d'ésser el primer, però no cronològicament, puix que Pau morí el 342 i Maur, el 584. Fou deixeble de sant Benet i per obediència caminà sobre l'aigu per tal de salvar un company.

Era molt venerat a Barcelona, sobretot en el barri de sant Antoni. Un ferrer del carrer del Príncep de Viana que s'havia esllomat i es curà per intercessió del sant, va erigir-li una fornícula, prenent-lo per patró de la ferreria. Ben aviat, aquesta es convertí en una mena de «santuari» on acudien a pregar els malalts d'esllomadura i baldats. En morir el ferrer, els continuadors del taller conservaren la devoció. Abans, però, li havia sortit un competidor al mateix carrer, sense assolir la popularitat del primer. Un o altre -no podem precisar quin-, subsistí fins el 1936.

Des de molt antic, també, és venerat a Santa Margarida de Montbui i, possiblement en altres llocs que ignorem. Com no sabem, tampoc, per quina raó se l'incorporà entre els barbuts,

Ja que segons la iconografia més corrent, anava afeitat.

El tercer és, com hem dit, sant Antoni Abat. Si Déu vol, arriarem més extensament d'ell la setmana vinent. Diguem, això sí, que a banda dels tradicionals Tres Tombs, a molts llocs celebren -havia celebrat- la seva festa amb danses populars, de les quals recordem «El Ball rodó», d'Artesa de Segre; «l'Eixida», de Tàrraga; el «Ball del Ciri i del boix» de Manlleu; «l'entrada de balls», de Caldes de Montbui; «l'Estapeira», de Terrassa; el ball de crespelles», d'Igualada; «L'Elionor», sardana curta, de Banyoles; la «Jota tortosina» i d'altres.

Amb aquest sant s'hauria d'acabar la setmana dels barbuts, però algú hi afegeix, encara, sant Vicenç, diaca màrtir a Saragossa l'any 304. Un altre cas insolit, car la iconografia el representa, com sant Maur, sense barba. D'altra banda ja passa de la setmana, car la seva festa, és el dia 22. Sigui com sigui, ja que l'esmentem, diguem-ne algunes coses.

Es patró dels mariners a Portugal i dels vinaters a França que li resen: «Sant Vicenç bo i celestial, ompli la bota fins dalt». També aquí és venerat per la gent del ram del vi. I mai millor dit això del ram, perquè el dia de sant Vicenç, era l'indicat perquè els taberners renovessin la branca de pi que hi havia a les portes dels seus establiments.

A vegades he pensat si la relació del fred amb els sant barbuts es deu a que «in illo tempore», aquells ermitants, s'abrigaven amb la barba a manca de bufanda. Almenys, sant Onofre -no inclòs en tre els d'aquesta setmana, car no el trobem fins el juny- vestia amb els cabells i la barba fins a terra, envoltats amb un cinturó de fulles.

Es patró dels perruquers i, a Florència, dels tintorers.

Esteve Busquets i Molas

Pensant-hi bé

L'armari mirall

A les cases d'abans, quan les vivendes, inclús les més senzilles, eren cases per habitar-hi com cal les persones, els mobles eren també com cal.

Un llit era un llit (podies girar-te tranquil·lament de dreta a esquerra i d'esquerra a dreta sense perill d'anar de nassos per terra). Una taula era una taula on hi cabia còmodament la família sencera, l'olla del brou, la plata de l'amanida, el porró, les satrilles, la panera del pa, etc.

I, és clar, els armaris eren també armaris. Hi cabia de tot i força: Des dels llençols de fil esgrogueïts fins l'aixovar que es preparava la pubilla.

El rei dels armaris era l'armari mirall. S'hi guardaven els vestits i abillaments de les grans festes; els joiells i altres petits tresors personals en els calaixets petits, la roba íntima de «mudar» en el calaix gran de baix i algun document important curosament amagat dessota la roba. Quan t'havies empolainat podies emmullar-te de cap a peus i donar l'últim toc a l'onda del cabell i al caient del vestit.

Ara no hi ha armaris miralls. A penes hi ha armaris. Hi ha armaris encastats, «empotrats» (uix, quina parauleta!) d'una vulgaritat i para de comptar. Armaris per emmullar-se res. Són armaris per a posar-hi «coses», però en els que difícilment si pot guardar afectivament res. Són simplement utilitaris, funcionals, freds.

Potser si que amb el mirall més o menys sofisticat del lavabo ja n'hi ha ben bé prou per encabir-hi aquella cara de pomes agres que tenim tots quan ens llevem. Hi ha dies que davant d'aquella primera cara desconeguda del mirall hom pensa: Qui és aquest? O bé et vénen ganes de dir: Bon dia, noi!, i ens salutem mútuament amb quatre ganyotes de pallaso. Tanmateix això de no poder-se emmullar de cap a peus ens pot portar algun diauat i sortir algun dia amb un elàstic penjant o cosa semblant.

Per a mi l'armari mirall era un moble impressionant. Poruc de mena m'esporguïen les resplendors i les imatges de les seves llunes aquell xerric escruixidor de frontisses quan obries i tancaves les fulles de la seva porta i

aquell misteriós balanceig dels vestits moguts per mans invisibles. Tot plegat als nostres ulls d'infant li donava un aire monumental i respectable. Assajar-hi les ganyotes era una mena de profanació. Aquell era el rei dels armaris i s'havia de respectar. L'armari encastat de la cuina, l'armari raoner del menjador, l'armari rober del dormitori, eren una altra classe d'armaris. El cas és que els tractàvem amb molta menys consideració. Mira que és gros això, fins i tot els armaris han de patir discriminació.

Hi ha qui diu que els miralls fomenten la vanitat. De res massa, perquè totes les masses piquen; però jo crec que també fomenten la veritat. El mirall ens ajuda també a conèixer-nos i a reconèixer-nos. Vull dir a acceptar-nos.

Ningú no s'odia a si mateix, ni es baralla amb la seva pròpia imatge.

Si darrera els miralls hi haguessin aparells enregistradors dels pensaments i dels sentiments, no dubteu que escoltaríem un serial que podríem titolar «diàlegs amb un mateix», realment interessant, ara còmic, ara tràgic.

El mirall fomenta la pròpia alteritat, el propi desdoblament, i això va bé per sortir dels tancaments recargolats, per a mirar fit a fit al fons dels propis ulls, i per a reconciliar-se amb el propi jo quan l'emotivitat ha sortit de mare. Mireu-vos al mirall en ple empiment, i veureu com l'altre jo us diu: Què fas, noi? Aul, atiuixa veles i no et facis el cor agre. La imatge d'un home enfeït no és pròpia de l'home.

El mirall no enganya i ens diu una certa veritat de nosaltres mateixos, sempre bona d'acceptar.

Si l'armari mirall, per art de màgia, hagués pogut expressar tot el que havia armarat, coneixeríem el rostre i el rastre de moltes petites històries. I sabríem, que voleu fer-hi?, que som així de grans i de petits; tan petits com per veure'ns i conèixe'ns en la imatge reflectida en el mirall tan petits com per comprendre el nostre misteri personal trascendeix totes les imatges i tots els miralls. Armari mirall, què n'ha fet de tu el drapaire?

Xesc Solià

Educació i família

Carta a un jove

Una de les coses de les quals hom ha d'estar convençut és la de que depenem els uns dels altres. Que no estem sols. Que per molt orgull i amor propi que tinguem hem de reconèixer que cadascú no ho sabem tot i que per molts esforços que fem no ho aconseguirem mai.

Aquest fet hauria de convèncer-nos que la primera actitud a prendre amb el contacte amb els altres ha de ser l'amabilitat i a observar sempre una suma coració. Així a més d'ésser l'expressió d'aquell sentiment del que ens parla Sant Joan -el d'estimar-nos- ens faríem la vida més fàcil i no hauríem de patir les topades i mals en-

teos que ens fan patir i ens porten malestar.

Però aquesta línia de conducta ha d'estar basada sobre un fonament indestructible i no en veiem d'altre que el de la fe en el Crist. I ara et pregunto: ¿Per què has arribat a perdre-la ara, en la teva joventut, quan més la necessites?

No t'en vares adonar però la fe que has perdut era petita i minsa ja que quan vares deixar de tenir educació religiosa als 11 anys, no tingueres cura d'anar-la desenrotllant i la trobares poca cosa davant dels filòsofs de l'ateisme, del marxisme i dels evolucionistes de tota mena.

Jo vaig caure en el mateix parany per allà els anys 30. Però vaig tenir sort de la Mare de Déu -que sempre vetlla- i de Gilbert K. Chesterton. Aquest escriptor anglès, amb les seves paradoxes i aquell sensacional sentit comú, em retornaren a allò que mai havia d'haver perdut si hagués estat més ematent a que la petuta llavor hagués tingut l'aliment necessari i les regades convenientes.

Per això et dic, jove, sigues valent i conscient alhora. Si en aquest moment estàs imbuït d'idees d'alliberament no t'aturis en una poca autors que et prediquen un nihilisme estrany, sinó que penetra més enllà i llegeix les Pastorsals del bisbe Torras i Bages, textos de Ramon Lull, de Maritain i dels darrers Santa Pares. No et descuidis dels fonaments del Concili Vaticà II com la «Gaudium et spes» i la «Lumen gentium».

No tens fe, dius però és que jo tampoc en tindria si m'hagués acontentat amb la fe dels 11 anys i ara només m'hagués abeurat en les algües d'un Marcuse, Marx o un Gramsci. D'algües terribles no en podem tenir una beguda sanitàosa, de programes d'odi i de lluita de classes difícilment en treurem pensaments de benivolència.

Albert Pera

Encara recordo la immensa joia que vaig sentir quan vaig retornar a la fe en el Crist, en la seva Església, en tot quan desvetllava en mi pensaments i obres d'autèntic alliberament. Aleshores sí que vaig sentir-me lliure d'esperit, aleshores sí que tot era com nou -un Cel nou i una nova terra- i aquest golg, t'ho puc ben assegurar -no m'ha passat mai més. Vingué la guerra, passàrem mil vicissituds, però aquella Fe nova m'aguantava l'alé i sentia aquella sensacional alegria del viure que només es pot experimentar quan es viu i pensa en tota aquella tresors que es troben en el Nou Testament.

Atura't una mica. Entra en qualsevol església, assenta't en un racó, tot sol, reflexiona i medita. Però sense nervis, amb silenci interior i exterior: només tu i Déu, el Pare. Després de tan soroll d'idees foravies, de sensacions extenuants d'aquest mal en tinc en prou que enganya el nostre cor, el silenci et retornarà a la vida i veuràs clar un sens fi de coses.

Com diu Crist, la pau que Ell dóna no és com la que dóna el món. És d'una classe més fina. Aquí no hi entren ni els diners ni els èxits sorollosos, ni les vanjances ni les guerres. És una pau que sobrepassa tot seny i encara que tot el teu voltant trontolli tu no tremoris, laràs.

El jove ha de ser valent, però una valentia que el porti a defensar l'honor de les noies, a demostrar la seva virilitat arribant cast al matrimoni. Una valentia, que si en sent la vocació, el porti a ser un sacerdot exemplar, més entès en la Summa Teològica que en el marxisme, un sacerdot d'aquells com sant Josep Oriol, que vivia de l'Eucaristia i de fer bé als altres. La valentia dels que mengen i beuen per viure i no al revés. I la d'aquells també que al beuen vi és perquè estan contents, no perquè són desagraciats.

Josep Maria Riu

Racó del llenguatge

Responent a un lector

He rebut una atenta comunicació d'un subscriptor i lector de CATALUNYA CRISTIANA que aporta el seu punt de vista sobre la recta escriptura dels noms de lloc i sobre l'actitud dels qui tenen a càrrec la puresa i la conservació de la llengua pel que fa a aquestes qüestions.

Es quiza el senyor Joan Cubells -que aquest és el nom de l'amable comunicant- de la dictadura imposada sobre els noms de lloc per l'organisme rector de la nostra llengua, la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans. Entre els exemples d'errors que l'esmentat organisme comet i que el lector té al pap, n'addueix un que comenté tot seguit: Retreu una carta al director de Serra d'Or datada el desembre de 1965. Aquesta carta reclama la grafia Cadaques per al conegut i deliní el poble de la Costa Brava. Deia la carta que aquest quera final, que vol dir roca, és el mateix que el de l'arrel de noms com Queralt, Queraltó,

Quermançó, Quer Foradat, etc. El que no diu el proposant d'aquesta setmana és si aquesta conclusió és fruit d'una suposició seva o obeeix a una investigació metodològica, rigorosa i certa. Si fos aquest el cas, crec que s'hauria de fer a mans de la Secció Filològica el lligall de papers amb el resultat de la investigació i el seu procés. La Secció, després d'assegurar-se'n bé, dictaminaria el canvi. Si el cas no fos prou clar, deixeu que sigui la mateixa Secció Filològica la que es pronuncii sobre la conveniència o no de tal canvi. El que no pot ser de cap manera és deixar la decisió al primer investigador, o potser ni això, que es cregui amb raó d'introduir un canvi. Que això és una dictadura? Sí, gràcies a Déu, i que per molts anys ho sigui! Malparada quedaria la llengua si no ens hi sotmetéssim de bon grat.

D'altra banda, que pensi el senyor comunicant que jo només sóc un modest mestre de català que dono una

toca d'atenció sobre punts poc tractats als manuals corrent i que el meu accés i la meua influència a les altes esferes lingüístiques són si fa no fa, com les d'ell mateix. I que la disciplina i la submissió, encara que avui dia siguin conceptes que hom sol rebutjar, cal que acompanyin les normes lingüístiques si volem que el català sigui una llengua moderna i capaç de posar-se a l'altra de totes les altres llengües civilitzades.

Perles ortogràfiques

Una important escola de formació professional ha tingut l'encert d'editar els butlletins de notes en català. Només és de doldre un petit detall que passarà desapercebut a molts. Arca de coneixements tècnics i pràctics. Area de ciències aplicades. Area formativa comú.

L'adjectiu comú, en català, té forma femenina. Ha de dir Area formativa comuna

Albert Pera

Fent Pinya

El 1979, un bon any casteller

Iniciem avui el que serà l'anyal comentari de la temporada castellera, el qual ens omplirà la crònica d'unes quantes setmanes, cosa normal si tenim en compte el nombre de colles que hi ha.

Començarem per fer un resum dels castells grossos plantats per les colles al llarg de l'any, resum que no sols inclou les anomenades colles punteres sino que, també, les de castells de set que han assolit de carregar o descarregar algun dels anomenats grossos. Per aquest motiu avui parlarem de totes les colles en aquestes condicions, independentment que, en el seu moment, ho fem de forma particular i dintre de la seva categoria.

Així els castells grossos aconseguits 1º intents per les diferents colles, globalment, són aquests:

CINC DE VUIT: 1 carregat (més un altre intent).

TORRE O DOS DE VUIT AMB «FORRO»: 2 (1 carregada) (més tres intents).

TRES DE VUIT: 3 (2 carregats) (més cinc intents).

QUATRE DE VUIT: 13 (4 carregats) (més cinc intents).

TORRE O DOS DE SET: 63 (10 carregades) (més nou intents).

TRES DE SET AIXECAT PER SOTA: 30 (1 carregat) (més tretze intents).

PILAR DE SIS: 4 intents.

Per aquest motiu podem dir que el 1979 ha estat un bon any casteller, un dels interessants de la present centúria la qual cosa fa que ens podem sentir cofa, més o menys, dels resultats.

Si bé no serà fins la propera setmana que ferem el resum qualitatiu, podem ja avançar que la colla més destacada ha estat, amb escreix, els Joves del Xiquets de Valls, sobretot pel nombre de Carro gros descarregats (6 en total), fet inèdit en l'història castellera d'aquest segle i també per haver carregat —per segona vegada— el Cinc de vuit, l'anomenat catedral dels castells, la qual cosa però ve enterbolida —s'ha de dir— pel nombre inferior de Tres de vuit aconseguits respecte a l'any 1978.

Deixant, doncs, per a la propera setmana l'anàlisi de les distintes colles punteres, fem una valoració de cada una d'elles, passem a detallar el que han aconseguit —siguin punteres o no— al llarg del 1979. (Volem afegir que, Els Bordegassos de Vilanova s'ha

«Forro» de l'única Torre de vuit descarregada la temporada passada. (Foto Güell)

afegit a les tradicionalment nomenades capdavanteres ja que ha carregat el Quatre de vuit). Els castells grossos plantats —carregats o no— detallats, per colles, són aquests:

Joves dels Xiquets de Valls:

CINC DE VUIT: 1 carregat (més un intent).

TRES DE VUIT: 2 (1 carregat) (més 3 intents).

QUATRE DE VUIT: 6 (més un intent).

DOS DE SET: 13 (2 carregats) (més dos intents).

TRES DE SET ALÇAT PER BAIX: 2 (més dos intents).

VELLA DELS XIQUETS DE VALLS:

DOS DE VUIT AMB «FORRO»: 2 intents.

TRES DE VUIT: 1 carregat (més un intent).

QUATRE DE VUIT: 4 (un carregat).

DOS DE SET: 18 (un carregat) (més un intent).

TRES DE SET ALÇAT PER BAIX: 2 (un carregat) (més tres intents).

CASTELLERS DE VILAFRANCA:

TORRE DE VUIT AMB «FORRO»: 2 (una carregada) (més un intent).

TRES DE VUIT: 1 intent.

QUATRE DE VUIT: 2 carregats (més dos intents).

TORRE DE SET: 20 (més un intent).

TRES DE SET AIXECAT PER SOTA: 7.

ELS BORDEGASSOS DE VILANOVA:

QUATRE DE VUIT: 1 carregat.

TORRE DE SET: 2 (una carregada).

TRES DE SET AIXECAT PER SOTA: 5 (més un intent).

ELS NENS DEL VENDRELL:

QUATRE DE VUIT: 1 intent.

TORRE DE SET: 4 (dues carregades).

CASTELLERS DE BARCELONA:

QUATRE DE VUIT: 1 intent.

TORRE DE SET: 3 (una carregada) (més dos intents).

TRES DE SET AIXECAT PER SOTA: 1 (més un intent).

CASTELLERS DE SITGES:

TORRE DE SET: 2 carregades (més dos intents).

TRES DE SET AIXECAT PER SOTA: 6 (més sis intents).

ELS NOIS DE LA TORRE:

TORRE DE SET: 1 carregada (més un intent).

PILAR DE SIS: 1 intent.

XIQUETS DE TARRAGONA:

TORRE DE SET: 2 intents.

PILAR DE SIS: 3 intents.

ACTUACIONS:

CASTELLERS DE VILANOVA-COLLA DE MAR. — La seva darrera actuació de l'any fou el dia 23 a la pròpia Vilanova on descarregaren castells nets i Pilars de quatre.

Jaume Casanova
«Crossa»

Excursionisme i cultura-16

Capella de Sant Joan de Sobeitg

La Cerdanya és una de les comarques més lluminoses del nostre país. Està tan ben orientada que es pot dir que sempre hi toca el sol, des que surt fins a la posta. En aquesta comarca, doncs, hi ha una bona colla de capelles i boniques ermites d'un estil antic i camperol i gairebé totes en una situació paisatgística de primer ordre.

Avui tractaré d'explicar-vos on para la capella de Sant Joan de Sobeitg, i dic que tractaré perquè fa de mal explicar, i per començar diria que es troba a cosa de 50 minuts a peu de Músser, poble que forma juntament amb el d'Aràns un sol municipi. La direcció que cal pendre és la d'oest; això naturalment no diu gran cosa, però recordem que al darrera de la població de Músser hi ha un camí que al principi fa un parell de giravolts com si tornéssiu cap a l'est i tot seguit ja pren la direcció oest, i no cal abandonar-lo fins que arribem a un parell de cases de pagès abandonades. Un cop allà cal deixar el camí i anar baixant pel prat cosa de 300 metres en la mateixa direcció fins a veure el poble d'Aristot que tindrem al davant a l'altre costat d'una vall força profunda. En aquest punt, molt a prop vostre, tindreu ja les ruïnes de la capella de Sant Joan, les quals per l'edificació i l'emplaçament són de les que queden per sempre en el record.

Si no heu entès massa bé l'explicació, ja que en aquest cas no hi ha gaires punts de referència a assenyalar, demaneu-ho a la gent del país, com vaig fer jo mateix ja primera vegada, i llavors, si us mostren el camí des de la sortida de Músser, crec que no us serà massa difícil de trobar la capella.

El monument objecte de la nostra visita és d'estil romànic, amb part del sotre caigut i amb un àbsis que constitueix la peça més important de la capella i té exteriorment arquacions llombardes i bandes del mateix estil. És d'una sola nau, part de la qual és de volta de canó, i l'altra part que és esfondrada tenia encavallades de fusta.

Per arribar a Músser, cal agafar la carretera que neix a Martinet en direcció a Lles, i després de recorreguts quasi tres quilòmetres trobareu una pista a mà esquerra que us portarà fins aquesta població. Per cert, també val la pena de visitar l'església parroquial de Sant Fruitós, d'estil romànic amb un àbsis molt original, sobrealçat, acabat en punt d'arnetlla central i arquacions i bandes llombardes de gran bellesa arquitectònica. A l'interior hi ha unes pintures molt originals que omplen les parets i volta de l'àbsis que no són de l'antiga època de l'església, sinó modernes, però que no deixen de tenir el seu atractiu.

Municipi: Músser i Aràns.

Comarca: Cerdanya.

Situació geogràfica als plans del cadastre (pla 216): 5cº 20' 38" i 42º 23' 18".

Josep M. Gavín

La sardana i la dansa

Noves perspectives

Ja queda lluny l'eufòria del Nadal, ja hem posat el vuit a la desena de la xifra de l'any, ja han passat els Reis i, fins i tot, ja se'ns ha esvaït la ressaca de tantes festes i tantes alteracions —agradeses— de la nostra vida quotidiana. Podem raonar serenament sobre quelcom del passat i d'alguna de les coses que preveiem.

La sardana en el 1979 s'ha mantingut en aquesta postura que oscil·la continuament entre una indiferència de molts que encara no han acabat d'entendre-la (en el sentit no tècnic, sinó de captació) i l'acceptació que, poc a poc, va obtenint d'altres.

Això l'hi ha permès, a la sardana, obtenir un homenatge nacional de Catalunya, reconeguent-li la seva posició de capdavantera en la lluita de recuperació que el poble català hagué d'iniciar exactament el mateix dia que se li anunciava que quedava lliberat de l'opressió. L'humilitat, la senzillesa, la «petita cosa» que és la sardana (talment com pel pres s'esdevé una arma de combat, una llama o una fulla per afaitar), li permeté començar la lluita, ensems que infonia ànims a qui els hagués perdut massa ràpidament, i entreobria portes d'esperança pel futur encara que, dissortadament, per a molts aquell demà que es clamava haurà representat la totalitat de la seva vida.

Ara cara a una millor convivència, la sardana ha d'oblidar aquests moments amargs i entregar-se, de ple, a una feina ingent que se li presenta a la nació catalana: la integració d'aquells que han vingut a nosaltres, molts d'ells imbuïts amb idees equívokes, que s'arrelen a la terra catalana, però que, lògicament, no poden oblidar (ni potser els hem de demanar que ho facin) els punts d'on provenen. La sardana eis ha de fer entendre qui, què i com som, i el canvi es farà gradualment, sense enterboliments ni malentesos. Li veiem aquesta possibilitat a la sardana i creiem ha d'ésser aquesta la seva primordial finalitat ja a partir d'aquest tendre 1980 que hem començat.

Pel que es refereix a la Dansa (i entenem com a tal, en aquest cas, l'Activitat dels nostres Esbarts), també el 1980 pot tenir història. L'any passat les Jornades Internacionals Folkloriques —JIF— que l'Esbart Lluís Millet venia organitzant en solitari per cinc vegades, enuaren a la seva sisena edició, però de bracet amb altres dotze ciutats catalanes, convertint-se en les JIF de Catalunya.

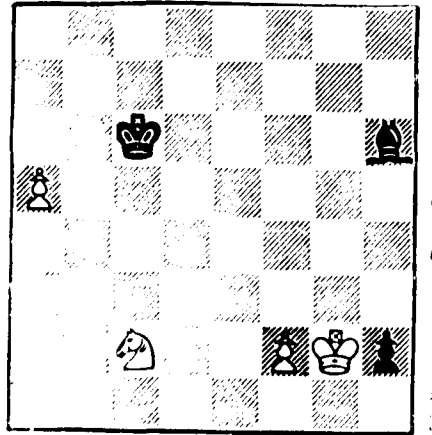
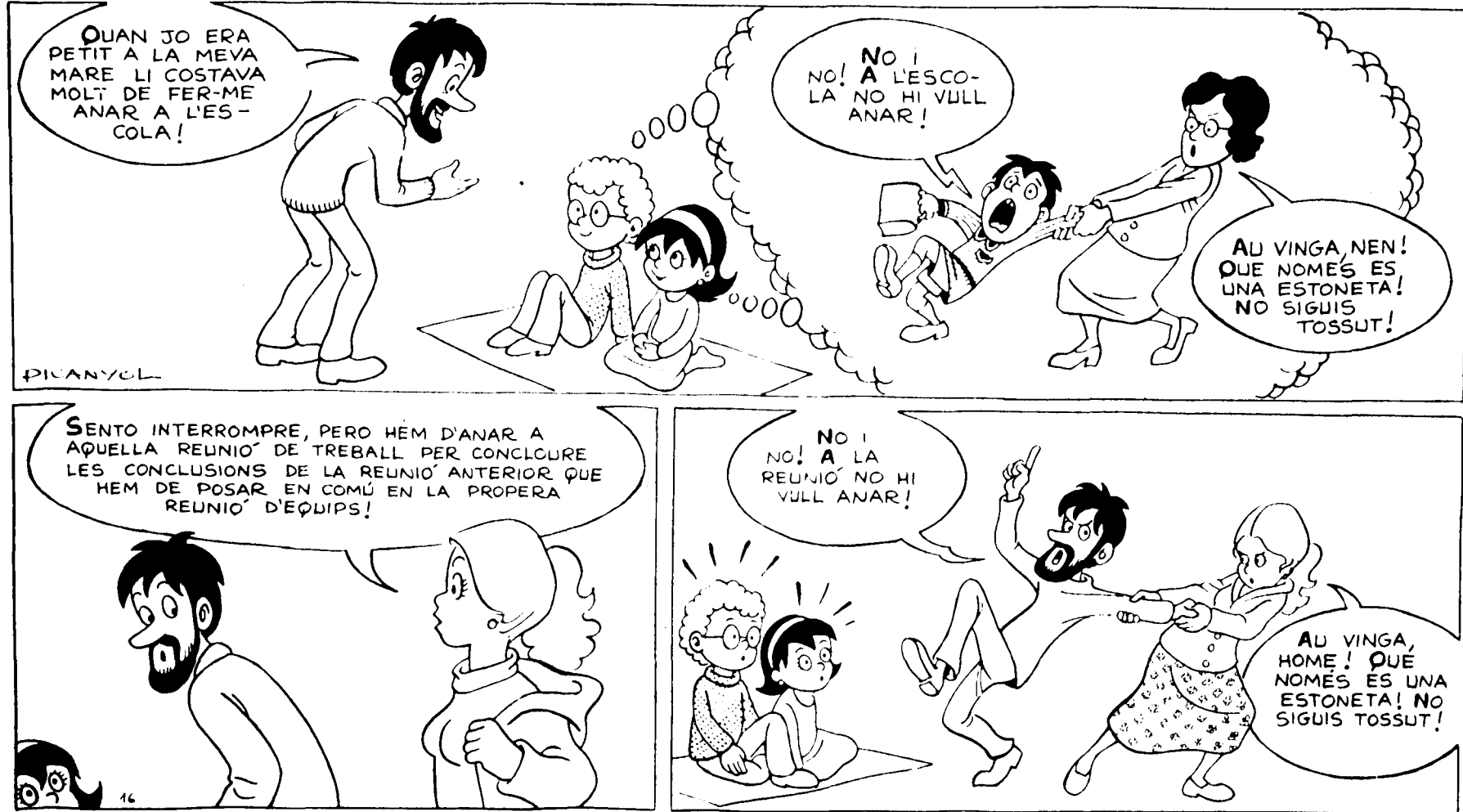
L'experiència fou totalment positiva, fins al punt que enguany la xifra de ciutats que celebraran Jornades Internacionals serà doblada abastament. Hem estès nosaltres, i així pensem ho entenem també tots aquells que es van afegint a la pinya, que les JIF no són solament una atracció o esplai, més o menys exòtic. Són un esplai, certament, doncs molts dels grups que ens visiten assoleixen uns nivells artístics verament importants, però són també un agradable mitjà d'enteniment entre els pobles que ens visiten i nosaltres.

Si a la sardana li confiem el do d'obtenir la convivència entre els que estem o hem nascut a Catalunya, a la dansa, per mitjà d'aquestes Jornades Internacionals ara ja a nivell de tota la nació catalana, li assignem una finalitat similar a nivell de fora país. La dansa, arreu del món, expressa sentiments que ens són comuns als humans: amor, alegria, tendresa, i també dolor i protesta. Si amb l'idioma tenim certes dificultats (divines dificultats) per a entendre'ns, amb la dansa s'esdevenen paliades i, per tant, més assequibles. Conèixer-nos és estimar, i, agafeu-ho per on vulgueu, només a base d'estimar-nos tots plegats una mica més, el món pot trobar guariment a llurs mals.

Encara que sigui en una petita, petitíssima dòsi, l'intercanvi de relació que porpugnen les Jornades Internacionals Folkloriques, ha d'ajudar a aquest benestar ideal que tothom desitja, però que, al caram!, ho dissimulem bastant.

Josep Ventura

La família Moixó

ESCACS

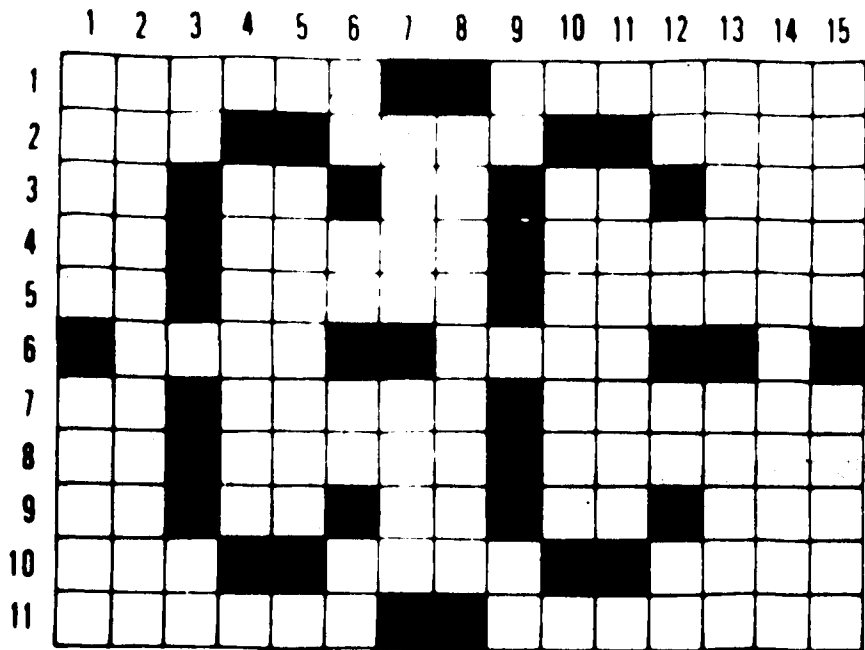
Una deliciosa miniatura de Réti.
 Blanques guanyen.

escacs anterior

1d6 Ae5, 2 d7 Ac7, 3 Rb5 bxa6, 4 Rc6 Aa5, 5 Af6 Ra7, 6 Ad4 Ra8, 7 Ab6

i guanyen

ENCREUATS

HORITZONTALS

- Cognom del Sr. Bisbe de Tortosa. Insecte molt molest a l'estiu
- Mantell dels beduïns. Cognom d'un dels bisbes auxiliars de Barcelona
- Caixa normalment de vidre per a contenir relíquies dels sants.
- Abreviatura de senyor. Acció catòlica. Consonant repetida. Consonant de copa. A l'inrevés: Inicials dels Estat Units d'Amèrica.
- Vocal repetida. Que té forma de con. Aquell qui porta o bé recull sobra.
- Dues consonants de vostè. Familiarment Francisc. Religiós de la Congregació de l'Oratori (St. Felip Neri)
- Once amb nombres romans i repetit. Manifestem que estem contents. Primera vocal.
- Gos. Atapeïda. Estri per fer a contenirte.
- Nota musical antiga. A l'inrevés: Edificà. A l'inrevés: en castellà: llast
- Nom d'home. Vocal repetida. Consonant repetida amb so propi. Déu egipci. Mena de pastera petita i rodona per donar menjar als porcs.
- Consonant repetida. Nadal es frances. A l'inrevés: Relatiu als Alps
- Estat Mexicà. Enreixats sostinguts per pilastres, perquè s'hi enfilin les plantes (hi falta una L perquè no hi cap)

VERTICALS

- Cognom del sr. Bisbe de Segorb-Castelló. Cuir
- Acció d'abrenjar.
- Déu egipci. Déu. Consonants de reixa.
- Cinquanta. Peresa, fluixat. Primera vocal.
- Punt cardinal. Diminutiu afectuós d'una persona que camina malament Cent.
- Matrícula de cotxe de Segovia. Consoants de nas. Altra volta les mateixes consonants. Sodi.
- Unic en la seva espècie. Poble del municipi de St. Mateu de Bages
- Que no es pot curar
- Mil deu, un. Disc de llarga duració
- Punt cardinal. És que cultiva o torra el café. Punt cardinal
- Punt cardinal. La que va al davant. Radi geomètric
- Consonant composta. Article. Consonant repetida. Ignasi Garcia
- Mineral radioactiu. L'aulista grec.
- Que no es pot separar
- Cetaci "devorador d'homes". D'altra manera.

HORITZONTALS: 1. BARMES BESCANO 2. RIC CAMI ALAS 3. EG MO TO ET APO 4. DU ALCEN LONDON 5. AA NEGAT BRAILA 6. MALS BARE I 7. SU NEGAT ULLATS 8. ER ETICA LLIMAT 9. LC UA EN LO ANE 10. VIC ARCA ANER 11. AARONA SYNATSI

VERTICALS: 1. BREDIA SELVA 2. AIGUAMURCIA 3. LC A CR 4. M MANLEU O 5. E ELISETA 6. SC CG GI AA 7. ATEA ACER 8. MONTBLANC 9. BI A AS 10. E ELBRULL Y 11. STORELLO N. 12. CA NA LI AA 13. ALADI AMANT. 14. NAPOLITANI 15. OSONA STERE.

JEROGLÍFIC

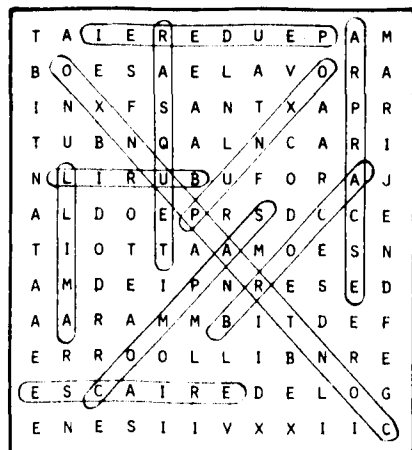
abril 11 octubre

I de primer plat?

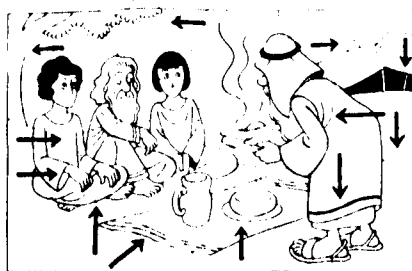
Solució al jeroglífic anterior

Victor

Solució sopa de lletres

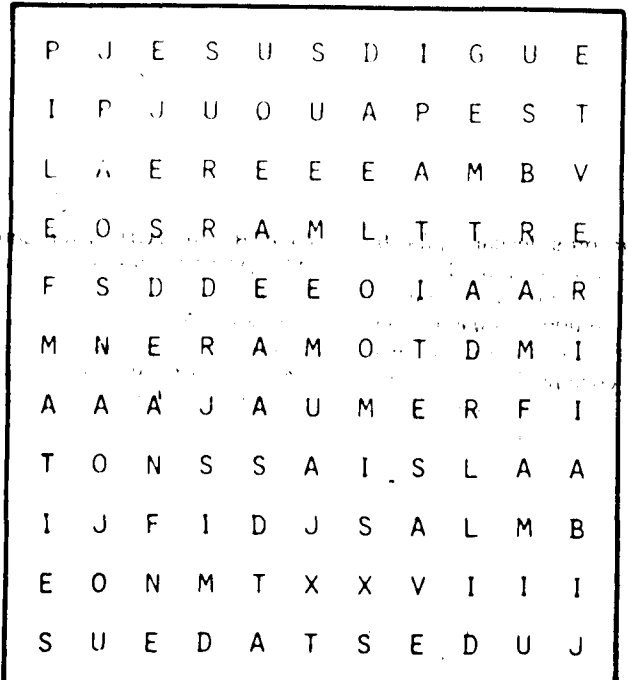
També sela va infantar Tubal-Cain, forjador de tota mena d'eines d'aram i de ferro.
 - Llibre de Gènesis, IV, XXII

Després d'haver localitzat els 12 errors entre els dos dibuixos, busqueu, en la Bíblia, en una Història Sagrada o en el vostre llibre de religió la frase més adient a aquest dibuix. Enbiu-la a "CATALUNYA CRISTIANA", València, 244 Barcelona-7. Entre els que l'hagin encertat millor, rifarem uns premis una vegada més. Bona feina i... sort.

Sopa de lletres

Busqueu els noms dels tretze apòstols. Amb les lletres que sobren trobareu una frase de Jesús dirigida als futurs pastors de l'Església. i el capítol de l'Evangeli don s'ha tret

Els errors a dotzenes

Un llibre

Un altre català universal

El sant és un home universal. Mai és merament localista. No li ve el seu universalisme perquè sigui conegut i venerat a tot arreu sinó perquè coneix i estima sense límits i treballa per a tots. El sant té una intel·ligència i un cor universalistes. El ta poc beatificat mossèn Enric d'Ossó fou un d'aquests homes universals que estimà Déu i al pròxim en la seva terra, a Catalunya a Espanya, al Món sencer (1) Tarragona, Barcelona, Saragossa, Castelló, Àvila, Salamanca, Amèrica... Per arribar a tot arreu, on la seva presència física no arribava es serví del periodisme. Sense ésser escriptor ni periodista. Enric d'Ossó se serví de la ploma per a evangelitzar el més gran nombre de persones. Enric conegué i estudià des d'infant les obres de Santa Teresa. Ordenat sacerdot, va convertir-se en el gran difusor del pensament i doctrina de la santa doctora de la mística. "Tortosa s'omplirà d'aquest influx teresià que canviaria la seva faç; La Santa d'Àvila havia entrat amb força i entusiasme en terres catalanes. Durant molts anys hi romandria... o des d'allí irradiaria la seva vida i la seva doctrina a Espanya sencera" (pag. 49). El sacerdot català fundarà una revista per a difondre la devoció a Santa Teresa de Jesús. Des del primer número, octubre de 1872, apareixen les finalitats que pretén amb la seva publi-

cació teresiana. La revista "Santa Teresa de Jesús" cercava aconseguir del Crist, per intercessió de la santa castellana, "el triomf de l'Església, la pau del món i la prosperitat d'Espanya" (pag. 52). El sant és ciutadà del Món, perquè té el cor en Déu. Des de la perspectiva de Déu no hi han fronteres. El sant és l'home universalista per antonomàsia.

El beat Enric d'Ossó tingué un carisma, la promoció de la dona. A la matinada del 2 d'abril del 1876 tingué la inspiració de fundar una Congregació dedicada a l'ensenyament "per a regenerar al món educant la dona segons l'esperit de Santa Teresa de Jesús" (pag.66). L'obra del nou beat català és un capítol més a afegir en la història gloriosa de l'aportació cristiana al feminisme. La dona ha trobat protecció i defensa en l'Església des de sempre, en aquells èpoques i en aquells llocs en que ha sofert l'exploació, l'esclavatge, la discriminació. Mossèn Enric, en el seu temps, sabé avançar a les més sanes i legítimes aspiracions feministes contemporànies.

No hi pot haver promoció femenina sense una prèvia educació de la dona. No hi poden haver llars cristianes sense dones cristianes. Victòria Molins, teresiana, autora de la vida del beat Enric d'Ossó, fundador de la Companyia de Santa Teresa de Jesús, ha captat l'espe-

v. molins

sacerdote y maestro

enrique de ossó

rit del seu fundador amb tot el fervor d'una bona deixeble. La família serà el que sigui la esposa i mare. "Educar a un nen és formar un home. Educar una nena és formar una família" (pag. 93).

L'obra del mossèn català s'ha estès a tot arreu, gràcies a Déu i a la fidelitat de les teresianes.

P. Marsà, M. S. C.

(1) Victòria Molins, s.t.j. "Sacerdote y maestro. Enrique de Ossó" Edic. s.t.j., Barcelona, 1979, 160 pgs.

Memòries d'un misantrop

El Monument

La població havia tingut un fill il·lustre, misantrop de categoria. Hi havia nascut per casualitat durant els tres o quatre anys que els seus pares hi van viure. Però a tot el món se sabia que havia estat un eminentíssim fill d'aquell poble, ja que totes les biografies ho deien. Per això van bastir-li un monument a l'entrada del nucli urbà.

Per un monument volia dir recaptar calés. En una època que els calés anaven escassos, recaptar-ne volia dir paassar-se anys pidolant. Es va formar una comissió monumental pro monument eminentíssim. Entre els membres de la comissió monumental hi havia un descendent d'un parent pròxim del fill eminentíssim. Per dret propi formava part de la comissió sense cobrar comissió. Entre d'altres coses, aquest avi parent de l'eminentíssim fill també era l'encarregat de la funerària. Potser per això el monument em feia pensar en un mausoleu funerari.

Quan vaig arribar al poble, el monument ja era fet i inaugurat oficialment. Tenia una base si fa no fa cúbica o paral·lelepípedica de carreus granítics. L'estàtua de sobre era de guix o d'alguna barreja de ciment. Encara no havia començat l'era del plàstic. Se sabia que era una estàtua provisional, com la Generalitat d'ara; La provisionalitat va durar molts anys perquè no hi havia pistrincs per a fer l'estàtua definitiva de pedra o de marbre.

El monument era situat al lloc on la carretera es bifurcava en dues avingudes residencials de xalets de "senyors". Una cortina vegetal de cupressàcies li feia de teló de fons. Al darrera, a tercer terme, sobresortia el campanar. Tot un símbol del fet que aquest fill que aquest fill eminentíssim havia estat la campanada més eminent de la història local. I això que el poble no havia fet res més que servir-li de bressol circumstancial, casual i conjuntural. Ara li servia simbòlicament de sepultura amb el monument-mausoleu de guix petrificat provisional i interí de quedar bé.

El fill eminentíssim havia escrit i publicat molts llibres. Dubto que cap altre fill d'aquell poble n'hagués llegit mai cap. Potser l'avi-parent en guardava algun a casa, com una relíquia, com un monument de paper. I prou. Ja n'hi havia d'altres arreu del món que els havien llegits i no calia perdre el temps en literatures mortes. Només vives podien ser actuals. I les obres de l'eminentíssim no eren vives, sinó misantròpiques. Unes obres monumentals d'erudició i recerca bibliogràfica. Com una Bíblia gràfica en vers o en prosa, però amb molta lletra menuda. Semblantment a la menudesa de la testa de guix petrificat allà dalt de tot del monument-mausoleu de l'eminentíssim fill del poble.

Guillem del Món

LLEGIU I DIFONEU

Radar
SOCIAL

ORGAN DE LA
FEDERACIO DE CRISTIANS DE CATALUNYA

El Cinema

«Manhattan»

Després que Woody Allen realitzés "Annie Hall" i "Interiores" ha esdevingut com un dels directors americans més interessants d'aquesta dècada. Ara, amb la seva darrera pel·lícula "Manhattan" (1979) ha aconseguit superar els defectes anteriors i avançar i madurar, enviant un estil més peculiar.

La ciutat de New York és la protagonista. Al barri de Manhattan amb uns personatges típics de la filmografia d'Allen (escriptors, professors, actors, guionistes...) es desenvolupa una història d'amor que serveix de base per a reflexionar sobre aquest ambient determinat. La música del famós compositor George Gershwin ("Rhapsody in blue"), la fotografia en blanc i negre del seu assidu Gordon Willis i el repartiment d'actors encapçalat pel seu irrealitzat amor Diane Keaton, ajuden a crear una atmosfera plena de frustracions, orgulls, angònies, pedanteries... molt pròpia del camp tenàtic de l'autor. No obstant, la narració està molt més ben feta que no pas als altres films. El fil argumental és més complet, fins i tot ric en coherència. Amb deliciosa amargor, cada "gag" ens fa riure i plorar a la vegada veient la situació quotidiana d'Isaac Davis (Woody Allen), Mary Wilke (Diane Keaton) o Yale (Michael Murphy).

La sinceritat de Woody Allen és un aspecte fonamental. Per això na tet servir primers plans, canvis freqüents i llarg "travellings".

En tot moment el personatge és important. Si no és la seva presència visual ho és la veu en "off" que el delata. Durant els 96 minuts de projecció no hi ha ni un moment de tranquil·litat pels personatges. Ni per un moment la multitud entristeix a un d'ells. Sempre la cambra, fixa en llur presència, els aïlla de l'entorn.

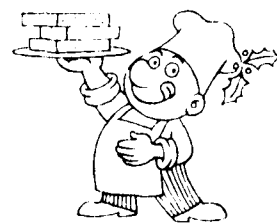
Un "intel·lectual" com Woody Allen no ha volgut caure en el seu propi parany i obre en boca de Tracy (Mariel Hemingway), la més jove del grup, una porta a l'exterior. Aquesta li pregunta: "Els que no et veus en cor de creure en la gent?"

Serveix la frase per a testimoniar l'admiració que mereix aquest realitzador. Reduint-se amb les seves pròpies crítiques, no s'inhibeix a restar ací i cerca una sortida. Aquesta magistral obra resta com a testimoni.

Josep Maria Villagrasa
Lloc d'estrena: Club Coliseum

Cuina

per M. Glòria Muntañola

Cranca a la Donostiarra

1 cranca
herbes brou
2 cull. salsa tomàquet espesa
2 rodanxes rap
1 ampolla petita sidra
100 gr. mantega
3 o 4 porros
pa ratllat
1 cull. nata
1 copeta xerès
2 cabeces d'all
julivert
sal i pebre

Preparar un brou curt, amb les herbes del brou, tallades a trossets, sal, pebre i un raget de xerès, deixar-ho coure uns 15 minuts, després posar-hi la cranca viva, ha de coure uns 20 minuts, els darrers 3 minuts, coure les rodanxes de rap en el mateix brou.

Una vegada cuita, deixar-la refredar una mica, obrir-la per sota i treure-li tota la carn que tingui, tenint en compte de no fer malbé la closca, treure també la carn de les potes amb ajuda d'un trenca-nous, aprofitar el coral i salsa marró que conté, tallar el rap a trossets, tot no massa petit. Posar un pot al foc amb 50 gr. de mantega, una mica d'oli, afegir els alls i els porros tallats molt petits, remoure-ho per a que es cogui, sense daurar-se, afegir llavors una cullerada gran de farina, donar-li unes voltes, tirar-hi 2 cullerades de salsa de tomàquet molt espesa, després un quart de litre just de sidra, quan comenci a espessir-se afegir la picada de peix, adobar amb sal i pebre. (si agrada es pot posar una mica de pebre de caïena en lloc del pebre negre), procurar que el peix no es desfaci massa fora del foc, afegir 2 o 3 cullerades de nata. Netejar bé la closca, omplir-la amb el preparat, espolsar-ho amb pa ratllat, per sobre trossets de mantega i ficar-ho al forn (grill) per a que es dauri.

Perquè la closca s'aguanti, posar quatre pedres als costats. Un minut abans de treure-ho, espolsar amb julivert picat molt fi.

Endivies en Croute

Pasta brisa
250 gr. farina
100 gr. mantega
un polssim de sal
60 c.c. d'aigua
6 endivies
6 llenques de pernil en dolç
i rovell d'ou
4 raget d'Oporto

Posar les endivies senceres en un recipient adobades amb una mica de sal i ruixades amb vi d'Oporto dolç.

Preparar la pasta brisa, barrejant els ingredients amb 200 gr. de farina, primer treballar-ho en un recipient amb una cullera de fusta, després sobre el marbre amb les mans, anar afegint miquetes de farina fins que no s'enganxi. Cobrir-la amb un drap i deixar-la reposar una mica.

Embolicar cada endivia (escorreguda) amb una llenca fina de formatge de grüiere i després amb una altra de pernil en dolç, que la cobreixi tota.

Estirar la pasta amb el carretó, deixant-la fina, embolicar amb ella cada endivia, tancar-la bé humitejant amb aigua les vores, després tallar unes tires fines de pasta i posar-les per sobre.

Pintar-ho tot amb rovell d'ou, batut amb una mica d'aigua, posar-les a una placa untada amb oli i ficar-la a forn moderat durant 30 o 35 minuts.

La partitura setmanal

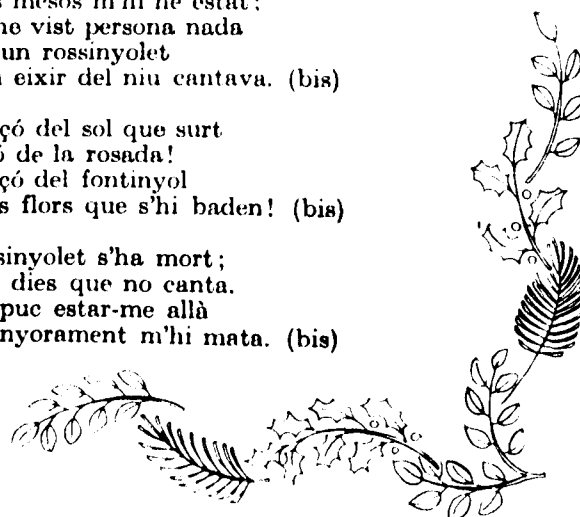
MUNTANYES DEL CANIGÓ

Alguns mesos m'hi he estat;
no hi he vist persona nada
fora d'un rossinyolet
que en eixir del niu cantava. (bis)

Ai cançó del sol que surt
i cançó de la rosada!
Ai cançó del fontinyol
i de les flors que s'hi baden! (bis)

El rossinyolet s'ha mort;
fa tres dies que no canta.
Jo no puc estar-me allà
que l'enyorament m'hi mata. (bis)

Pros i contres de l'ampliació del Nou Camp

El món de l'esport està ple de paradoxes i contrastos. Mentre que el Real Madrid anuncia que l'Estadi Bernabeu perdrà aforament, però ho guanyarà en confort i comoditat; quan l'austeritat presideix totes les normes de convivència mundial i es va més a la pràctica que no pas a l'exageració, sorgeix la sorpresa. L'anunci de la segura ampliació del Camp Nou.

Sembla ser que l'obra, un ambiciós i llunyà projecte de Josep Lluís Núñez,

fou una empresa electoral. Posteriorment, es va adonar de les greus fallades d'infraestructura del Camp Nou. Defectes molt greus de construcció que en el seu dia costaren molts diners a les directives que presidien Enric Llaudet, Narcís de Carreras o Agustí Montal.

Subvenció fallida

Núñez, veié que el projecte d'ampliació, defensat en la seva campanya

electoral, costaria molts diners al club, i l'economia no permetia desembossaments. Llavors, va intentar, amb el pretext del Mundial-82, la cerimònia inaugural del qual tindrà lloc al Camp Nou, que fos el Comitè Organitzador de l'esdeveniment internacional qui financés el projecte. O almenys, col·laborés a paliar les despeses. Però Saporta, hàbil i astut, s'adonà que succeïa quelcom d'estrany i, en un ambient general de no malmetre diners, va denegar un ajut supèrflu, ja que l'estadi disposa de l'aforament necessari, segons les normes de la FIFA.

Núñez continuava amb els seus somnis colossals. És possible que qualsevol dia vulgui que l'estadi porti el seu nom gravat per a la posteritat, encara que això és improbable. I encara que així ho fes, per un especial «Núñez-decret», la massa ho ignoraria. Tenim un exemple a Rio de Janeiro, ja que el popular estadi Maracanà es continua coneixent amb aquesta denominació, sense donar relleu als retols que indiquen la nova denominació d'«Estádio Mario Filho».

21.000 localitats de més

Era qüestió de cercar solucions i presentar nous projectes i maquetes. I segons sembla, a la Junta hi ha dos constructors, Núñez i Pulido, i un arquitecte, Josep Casals —no confrontat amb el vice-president dimitit, Joan Casals de Villar— i els projectes ja estan perfilats.

Les noves localitats seran quasi 21.000, i la disponibilitat total, després de l'ampliació, serà de 117.000 espectadors.

I C. BARCELONA AMPLIACIÓ NOU CAMP

PERSPECTIVA

PERSPECTIVA

I C. BARCELONA AMPLIACIÓ NOU CAMP

PERSPECTIVA

PERSPECTIVA

I s'ha pensat en la construcció d'un gran llotge de super-luxe, en les quals s'hi instal·larà, entre d'altres comoditats, una antesala, cambra de bany, tel·lèfon, televisor... vaja, un autèntic «apartament de solter» a canvi de bones quantitats econòmiques. Perquè a l'hora de recollir diners no hi vol dir res el mitjà, segons maquiavèlica fórmula financera. Es prescindeix de l'ús que cadascú pot fer de les llotges, llurs antesales i altres. I com que només preveu el negoci, encara més.

Joan Gaspart, el vice president hotelier, tindrà cura de certes empreses per a la instal·lació de cafeteries confortables i fins i tot restaurants, o bé en podria recomanar al propi estadi.

Tot això adobat amb ascensors, personal de servei i altres luxes.

De 35.000 a 65.000 pessetes per localitat

Els projectes seran exposats prope-

rament als socis i a partir del 20 de gener podran adquirir-se els abonaments per els nous seients, que es construiran a les graderies que estan emplaçades davant l'actual tribuna coberta. Els preus oscil·laran entre 35.000 i 65.000 pessetes. I si no poden ésser desembutxacats al moment, hi ha certes entitats bancàries que deixaran diners a canvi d'un onze per cent d'interès.

El Camp Nou vol convertir-se en el Liceu del futbol mundial. L'Estadi serà una joia estètica i arquitectònica, amb tota mena de detalls sumptuosos, però... Era una obra necessària? No és més convenient potenciar l'equip de futbol? Les ànsies de poder i de figurar no superen la pròpia raó?

La megalomania s'ha apropiat de les ments pensants del Barça. Veurem com s'acaba l'aventura.

J.M. Martí i Rigau

Un equip de futbol familiar set jugadors, set germans

Al barri tarragoní de Torreforte s'ha format l'equip de futbol sala que té per nom «los siete hermanos» que, com el seu nom vol dir, està constituït per set germans l'edat dels quals oscil·la entre els 19 i 34 anys. Per si fos poc encara, l'entrenador és el pare del jugadors.

4

3 — Primeres paraules d'un nou pontificat

A Crist Redemptor vaig elevar els meus sentiments i el meu pensament el dia 16 d'octubre de l'any passat quan, després de l'elecció canònica, em fou adreçada la pregunta: "Ho acceptes?". Llavors vaig respondre: "A l'obediència de fe a Crist, el meu Senyor, tot confiant en la Mare del Crist i de l'Església, malgrat les dificultats greus, ho accepto". Tinc ganes de fer conèixer públicament aquesta resposta meua a tothom sense excepció, per tal de palesar així que amb aquesta veritat primordial i fonamental de l'Encarnació, ja esmentada, està vinculat el ministeri que amb l'acceptació de l'elecció per a Bisbe de Roma i successor de l'Apòstol Pere, s'ha convertit en el meu deure específic a la seva mateixa càtedra.

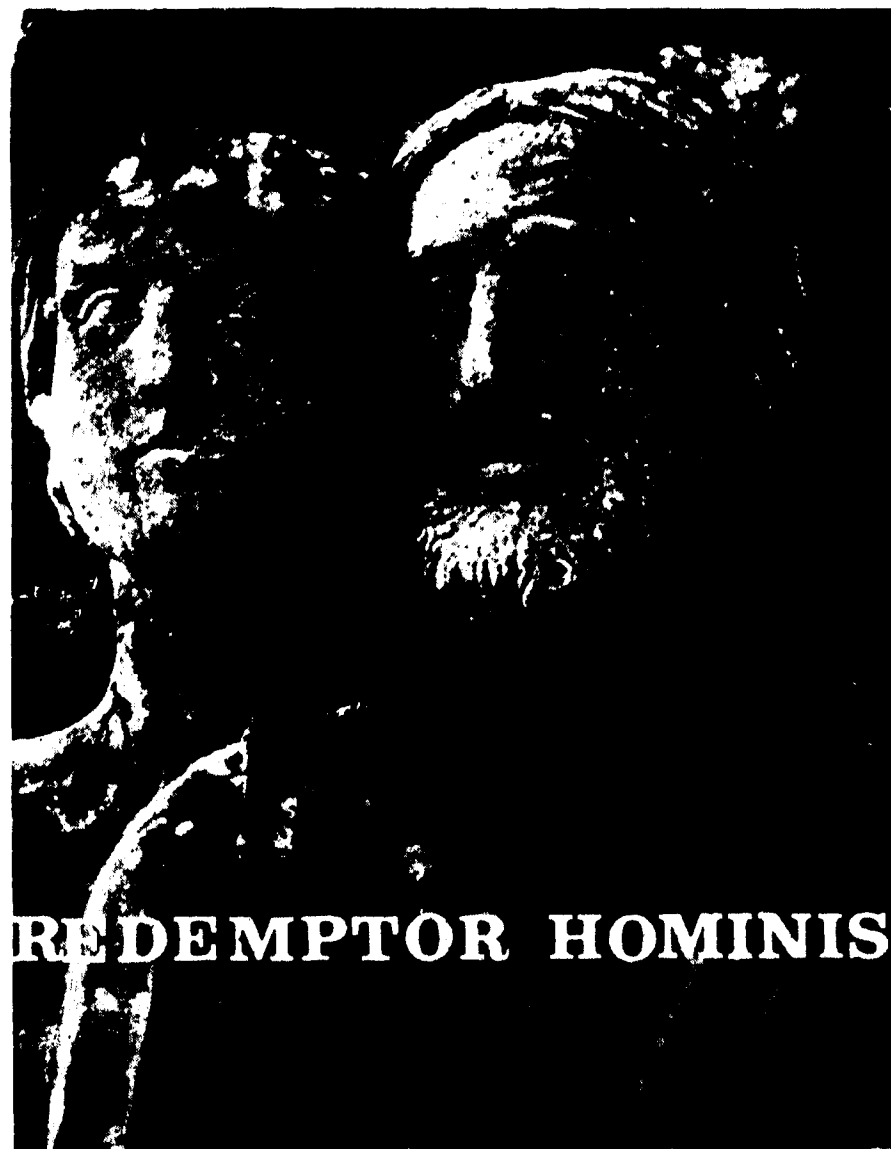
4 — L'herència singular de Joan XXIII i Pau VI

He triat els mateixos noms que havia escollit el meu estimadíssim predecessor Joan Pau I. En efecte, ja el dia 26 d'agost de 1978, quan ell declarà al Sacre Col·legi que volia dir-se Joan Pau —una mena de binomi com aquest no tenia precedents en la història del Papat— vaig endevinar-hi un senyal eloqüent de la gràcia per al nou pontificat. Tenint en compte que aquell pontificat durà només 33 dies, em pertoca a mi no sols continuar-lo sinó també, d'alguna manera, assumir-lo des del seu mateix punt de partida. Això precisament queda corroborat per la meua elecció d'aquells dos noms. Amb aquesta elecció, seguint l'exemple del meu venerat predecessor, vull com ell expressar el meu amor per l'herència singular deixada a l'Església pels pontífexs Joan XXIII i Pau VI i ensem amb la meua disponibilitat personal a desenvolupar-la amb l'ajut de Déu.

A través d'aquests dos noms i dos pontificats connecto amb tota la tradició d'aquesta Seu Apostòlica, amb tots els predecessors del segle XX i dels altres segles anteriors, enllaçant successivament, tot al llarg de les diverses èpoques fins a les més remotes, amb la línia de la missió i del ministeri que confereix a la Seu de Pere un lloc absolutament singular en l'Església. Joan XXIII i Pau VI constitueixen una etapa, a la qual vull referir-me directament com d'entrada, a partir del qual vull, en certa manera en unió amb Joan Pau I, prosseguir cap al futur, deixant-me guiar per la confiança il·limitada i per l'obediència a l'Esperit que Crist ha promès i enviat a la seva Església. I així, deia ell als apòstols el dia abans de la seva Passió: "Us cal que jo me'n vagi. Perquè, si no me'n anava, l'Advocat no vindria a vosaltres; però, si me'n vaig, l'enviaré". 5 "Quan vindrà l'Advocat que jo us enviaré de part del Pare, l'Esperit de veritat, que procedeix del Pare, ell donarà testimoni de mi, i vosaltres donareu també testimoni, perquè des del principi sou amb mi". 6 "Però quan vingui aquell, l'Esperit de veritat, us guiarà vers la veritat completa, perquè no parlarà de si mateix sinó que us dirà allò que haurà sentit i us farà saber les coses a mesura que vagin venint". 7

5 — Confiança en l'Esperit de Veritat i d'Amor

Amb plena confiança en l'Esperit de Veritat m'endinsó, doncs, en la rica herència dels pontificats recents. Aquesta herència està vigorosament arrelada en la consciència de l'Església d'una manera totalment nova, no coneguda mai anteriorment, gràcies al Concili Vaticà II, convocat i inaugurat per Joan XXIII i després, conclòs feliçment i emprès amb perseverança per Pau VI, l'activitat del qual he pogut observar de prop. Em meravellaren sempre la seva profunda prudència i valentia, i també la seva constància i paciència en el difícil període postconcili-

REDEMPTOR HOMINIS

L'ENCICLICA PROGRAMATICA DE JOAN PAU II

Nacimiento de una nueva coral en Catalunya

Sant Pere de Riudebitlles (Alt Penedès) ha celebrado el Primero de Año, entre otros actos, con el concierto de presentación de una nueva coral, la coral Riudebitlles, compuesta por una treintena de voces que desde hace un año han estado ensayando audazmente con el propósito de presentarse, ya desde su inicio, con un nivel artístico bien digno. Este propósito podemos decir que se cumplió con creces, pues el concierto inaugural que se celebró en la iglesia parroquial, llena hasta los

topes, resultó de un gran éxito. Hubo grandes aplausos para los «cantantes» y su director, Lluís Román, formado musicalmente bajo la dirección del maestro Enric Ribó, como «cantante», durante algunos años, de la capilla Clásica Polifónica.

El programa incluía en su primera parte obras de Schubert, Brahms, Werner, Jannequin y un espiritual negro. La segunda parte estuvo dedicada a canciones navideñas catalanas y de

otras partes del mundo. A continuación reproducimos un comentario que figura en los programas de mano:

«En este Primero de Año del 1980, en Sant Pere de Riudebitlles se produce un hecho que puede ser casi insignificante o bien muy importante: el nacimiento de una coral. En una gran ciudad es probable que esto tuviera poca importancia; afortunadamente, en esta época, muy a menudo vemos formarse nuevas corales (y también desintegrarse), pero esto no afecta demasiado a la gran ciudad. Muchas veces son hechos que pasan desapercibidos y sin ninguna trascendencia. Pero para nuestro pueblo sí que es trascendente, porque significa una aportación de gran valor a la cultura musical y a la cultura en general, desgraciadamente tan abandonada durante muchos años.

De todo esto ya hemos sido conscientes desde el primer momento en que nos encontramos, ahora hace un año, para hablar de la posibilidad de formar una coral. Era preciso un esfuerzo, no para conseguir una distracción y pasar el rato o matar la monotonía del vivir diario, sino para hacer una obra cultural de verdad, dentro de nuestras posibilidades, y ofrecerla a nuestro pueblo.

Con este espíritu nos pusimos a trabajar con entusiasmo. Hemos tenido de todo: momentos de euforia y momentos de desfallecimiento; hasta momentos de desánimo para seguir adelante. No han faltado dificultades porque hemos considerado que cantar por cantar no valía la pena. Hacía falta cantar bien y esto comporta mucho esfuerzo y sacrificio.

Ahora ya nos vemos capaces de ofrecer una muestra de este esfuerzo. No podemos evitar la sensación de presentarnos a un examen de aptitud. No queríamos que fuera así sino deleitarnos todos con la música. Con esta música tan íntimamente ligada con estas fiestas navideñas que celebramos.

L'Orfeó Lleidatà en continu moviment

La primera coral amb el nom d'Orfeó Lleidatà data del 1898. Des de llavors, emmarcant-lo en una primera època, la seva trajectòria ha conegut moments difícils, moments esplendorosos i també moments tristos. L'any 1938, no tant sols es paralitzà del tot la vida de l'Orfeó, sinó que, incomprensiblement, desaparegué el seu mestre, senyor Antoni Virgili i Piñol, pare d'una nissaga musical i home que havia fet concebre grans esperances dins la música coral de l'època. L'any 1953, de la mà del seu fill, Lluís Virgili, s'inicià de bell nou el que podríem anomenar la segona època de l'Orfeó Lleidatà.

Així doncs, aquesta entitat, entre d'altres de la nostra terra, és un exponent del cant coral, el qual —iniciat damunt el llinatge i herència familiar, inspirat en la base assentada per Josep Anselm Clavé i impulsat per les doctrines de Lluís Millet— malda per expandir arreu i per elevar a la màxima ideal potència. No, però, per posar l'home al servei de l'art, sinó l'art al servei de l'home, considerant que el seu esforç principal ha d'ésser tothora la recerca de la veritable natura.

D'aquí la creació de les diverses activitats de l'Orfeó Lleidatà: La Secció Infantil, veritable escola d'iniciació a la música per mitjà del cant coral, Jocs musicals, solfeig, flauta i diversos instruments de percussió, La Coral Intermèdia —Interludi per als adolescents que ja han assolit un considerable nivell musical— les colònies per a infants i joves a Tírvia, autèntiques escoles d'estiu en el primer cas i d'aprofundiment musical en el segon i, encara, els Cursos Internacionals de Música, amb l'eficàcia dels quals, l'Orfeó ha arribat a assolir un prestigi promocional que ha ultrapassat fronteres.

La vida de l'Orfeó Lleidatà s'ha desenvolupat en un continu moviment ascendent vers la perfecció, malgrat els inconvenients que suposa sempre el fet de la seva estructura social: als seus cantaires hom no els exigeix cap tècnica, i la majoria d'ells aprenen les primeres lliçons musical a partir de llur ingrés, el qual d'altra banda, no està vetat a ningú.

Concerts

La Orquestra Ciutat de Barcelona al Palau.

El pròxim concert de l'Orquestra Ciutat de Barcelona, tindrà lloc al Palau de la Música Catalana, dissabte, dia 12 de gener (amb una segona audició el diumenge, dia 13, en sessió matinal).

Dirigirà el concert el jove mestre Cal Stewart Kellogg, nascut en Long Beach (Califòrnia), format en el conservatori de Santa Cecília de Roma i triunfador en destacats certàmens internacionals i al front de prestigiosos conjunts simfònics.

Col·laborarà com a solista, el pianista Albert Giménez Attenelle, la trajectòria artística del qual l'ha acreditat com a un dels nostres més sòlids valors.

En programa, obres de Ravel («Ma mère l'Oye», «Concert per a piano i orquestra núm. 2 —mà esquerra—», «Pava per a una infanta difunta») i Roussel («Simfonia núm. 3»).

Presentació

Tenim el goig de començar avui la publicació de l'encíclica programàtica de Joan Pau II, oferint així als lectors de CATALUNYA CRISTIANA la possibilitat d'anar llegint pausadament aquesta carta que el Sant Pare ha adreçat a tots els cristians perquè la llegíssim. Amb el tràfec de la vida moderna som molts els que potser encara no hem trobat el lleure per a llegir-la, tanmateix ara ens podem imposar el deure de llegir cada setmana el lliurament que ens farà el nostre setmanari.

Es tracta d'un text dens de contingut, però escrit en un llenguatge planer i entenedor; tot ell vibra de l'amor del Papa a Jesucrist, el Redemptor —l'únic— de l'home, i obre uns grans horitzons de cara a suscitar un humanisme nou, no unidimensional, com el que ens ofereixen tots els materialismes, en tots els àmbits de la vida. Tant de bo que la familiaritat amb aquesta encíclica que marca les línies mestres de Joan Pau II ens esperoni a tots, preveres, religiosos i laics —lectors de CATALUNYA CRISTIANA— a ser testimonis de Jesucrist davant de tots els homes redimits per Ell.

L'edició que ens ofereix Edicions Terra Nostra S.A. ha estat preparada pel Dr. Vicenç Nolla, canonge de la Seu tarragonina, tenim, en compte el text oficial i algunes versions a diferents llengües. Els títols de cada paràgraf —que no figuren en el text oficial— han estat posats per a facilitar-ne la lectura tot subratllant la idea principal d'aquest.

Hem cregut convenient conservar les notes, altrament hauriem empobrit considerablement el text. El lector les trobarà agrupades al final de cada una de les quatre parts de què es compon l'encíclica.

Carta encíclica REDEMPTOR HOMINIS del Summe Pontífex Joan Pau II, als venerables germans en l'episcopat, als sacerdots i a les famílies religioses, als fills i filles de l'Església, i a tots els homes de bona voluntat en començar el seu ministeri pontifical

HERENCIA

Venerables germans i germanes, estimadíssims fills i filles: Salut i Benedicció Apostòlica.

1 — Cap a la fi del segon Mil·leni

El Redemptor de l'home, Jesucrist, és el centre del cosmos i de la història. Ver: Ell es dirigeix el meu pensament i el meu cor en aquesta hora solemne que estic vivint l'Església i tota la família humana contemporània. Efectivament, aquí estem en el qual, després de l'estimat predecessor Joan Pau I, Déu m'ha confiat, per misteriós designi, el servei universal vinculat amb la càtedra de Sant Pere a Roma, és ja ben a prop l'any dos mil. Costa de dir en aquests moments allò que aquest anys suposarà en el marc de la història humana i com serà per a cadascun dels pobles, nacions, països i continents, encara que, de fet, ja des d'ara cractem de preveure'n alguns esdeveniments. Per a l'Església, per al Poble de Déu, que s'ha estès d'una manera desigual tanmateix! fins els límits més llunyans de la terra, aquell any serà l'any d'un gran jubileu. Ens anem acostant ja a la data esmentada que —respectant baldament totes les correccions degudes a l'exactitud cronològica— ens farà recordar i renovar d'una manera particular la consciència de la veritat-clau de la fe, expressada per Sant Joan al començament del seu Evangelí: «I la Paraula va esdevenir home i va plantar la seva tenda entre nosaltres» i en un altre passatge: «Perquè amb tant d'afecte estimà Déu el món, que li ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú que cregui en Ell, sinó que tingui vida eterna»^{1,2}.

2 — Davant d'un nou Advent

També nosaltres, segons com som en el temps d'un nou Advent, que és temps d'espera: «Molts cops i de moltes maneres parlà Déu en altre temps als nostres pares per ministeri dels profetes; darrerament, aquests dies, ens ha parlat pel seu Fill...»³ per mitjà del Fill-Verb, que es féu home i va néixer de la Verge Maria. En aquest acte redemptor, la història de l'home ha assolit el seu acompliment més alt en el designi d'amor de Déu. Déu ha entrat en la història de la humanitat i com a home n'ha esdevingut subjecte, un d'entre els milions i milions, i alhora Únic. A través de l'Encarnació, Déu ha donat a la vida humana la dimensió que volia donar a l'home des dels seus inicis i l'ha donada de manera definitiva —de forma peculiar a ell sol, d'acord amb el seu amor etern i la seva misericòrdia, amb tota la llibertat divina— i al mateix temps amb una magnificència que, davant el pecat original i tota la història dels pecats de la humanitat, davant els errors de l'enteniment, de la voluntat i del cor humà, ens permet repetir amb esbaliment les paraules de la Litúrgia Sagrada: «Oh culpa sortosa que ens ha merescut un Redemptor tan gran!»⁴

Setmana del 13 al 19 de gener de 1980

Programes de Televisió

diumenge TV	dilluns TV	dimarts TV	dimecres TV	dijous TV	divendres TV	dissabte TV
PRIMERA CADENA 10.01 PARLEM. 10.30 GEL DIA DEL SENYOR. Retransmissió de la Santa Misa. 11.15 GENT JOVE. 12.15 SOBRE EL TERRENY. 13.30 EL CANTO DE UN DURO. 14.00 SET DIES. 15.00 NOTICIES DEL DIUMENGE. Primera edició. 15.30 LA CASA DE LA PRADERA. «El incendiario». 16.30 FANTASTICO. «Viva el 80». 18.30 LA BATALLA DELS PLANETES. Episodi n.º 1. 19.00 INFORMACIO ESPORTIVA. 19.10 625 LINIES 20.00 ESTRENES TV. «Una carrera increíble» (1977). 21.30 NOTICIES DEL DIUMENGE. Segona edició. 22.00 ESTUDI 1. «Cándida», de George Bernard Shaw. 23.55 BONA NIT. SEGONA CADENA 15.32 LAS AZAFATAS DEL AIRE. 16.25 DIBUJOS ANIMATS. «Nuevas aventuras del pequeño vikingo». 16.50 HENRY MOORE: EL LLEN- GUATGE DE L'ESCLUTURA, (Documental). 17.50 LOS CASOS DE ROCKFORD. 18.45 LA MUSICA. Un nou espai que inclourà ex- plicacions biogràfiques i for- mals de les obres musicals que es programen. 20.05 CICLE: ELS ULTIMS ANYS DEL CINE ESPANYOL (II del cicle). «No es bueno que el hombre este solo» (1973). Direcció: Pedro Olea. Intèrprets: Carmen Sevilla, José Luis López Vázquez, Má- ximo Valverde, Helga Liné, José Franco, Lolita Menirio. 22.00 LA DANSA. «Ballet-concierto», amb música de Luigi Nono i de Carles Su- riñach. Coreografia: Ana Lázaro. 22.30 A FONTS. Avui és entrevistat l'escriptor Frederick Forsyth. 23.25 BONA NIT.	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 CRONICA ESPORTIVA. 14.00 CRONICA. TARDA ENTRE NOSALTRES. NOVELLA. «El cazador invisible», de Xa- vier Benguerel. Realitzador: Antoni Chic. Intèrprets: Jordi Serrat, Marta Angelat, Con- chita Bardem, Fermí Reixach, Joan Miralles. CIRCUIT ESTATAL 14.30 GENT AVUI. 15.00 TELEDIARI. Primera edició. 15.30 GACETA CULTURAL. 15.50 DE CERCA. 16.15 LA CHICA DE LA TELE. «La tía de Mary». 18.35 BARRIO SESAMO. 19.05 LA MANSION DE LOS PLAFF. 19.40 UN MON PER A ELLS. Avui: «El niño obeso». 20.15 GRAN ESTADI. 21.00 TELEDIARI. Segona edició. 21.30 300 MILLIONS. 22.30 GRANS RELATS. «Hombre rico, hombre pobre» (II). 23.30 ULTIMES NOTICIES. SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 REDACCIO DE NIT 20.35 REVISTA DE CINE. 22.00 OPINIO PUBLICA. Avui: «El fútbol en la televisió- n». 22.45 MES ENLLA. «Predicciones para 1980». 23.25 BONA NIT. CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2.	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 SIGNES. 14.00 CRONICA. TARDA EL MON EN CATALA. Avui: «D'Istanbul a la Capa- dòcia». NOVELLA. Aquesta setmana: «Encara hi son», de Roger Justafre. Intèrprets: Pep Munné, Mont- serrat Salvador, Angels Moll, Carme Elias, Encarna Sán- chez, Carme Contreras i Jo- sep M. Giménez. CIRCUIT ESTATAL 14.30 GENT AVUI. 15.00 TELEDIARI. Primera edició. 15.30 GASETA CULTURAL. 15.50 REVISTA DE TOROS. 16.15 SENYOR ANGEL. 18.35 BARRIO SESAMO. Programa infantil. 19.05 CIRC RUS. 20.05 GIBBSVILLE. 21.00 TELEDIARI. Segona edició. 21.30 PRIMERA PAGINA 22.30 GRANS RELATS. 23.30 ULTIMES NOTICIES. SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 REDACCION DE NIT. 20.35 POLIESPORTIU 21.00 DALLAS. «Marcapasos». 22.00 TRIBUNA DE LA CULTURA. 22.45 PENTAGRAMA SEGLE XX. Programa dedicat als composi- tors Jordi Cervelló i Carmelo Alonso Bernaldo. 23.25 BONA NIT. CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2.	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 DE BAT A BAT. 14.00 CRONICA. TARDE MARE I FILLÇ S. L. Serie per Terenci Moix i realit- zada per Antoni Chic, amb Mary Santpere i Enric Majó. Avui: «L'elisir d'amores». HISTORIA DEL CINEMA A CATALUNYA. Avui: «Els francesos a Cata- lunya». NOVELLA «Encara hi son», de Roger Justafre. CIRCUIT ESTATAL 14.30 GENT AVUI. 15.00 TELEDIARI. Primera edició. 15.30 GASETA CULTURAL. 15.50 REVISTA DE TOROS. 16.15 SENYOR ANGEL. 18.35 BARRIO SESAMO. Programa infantil. 19.05 CIRC RUS. 20.05 GIBBSVILLE. 21.00 TELEDIARI. Segona edició. 21.30 PRIMERA PAGINA 22.30 GRANS RELATS. 23.30 ULTIMES NOTICIES. SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 REDACCIO DE NIT. 20.35 POLIESPORTIU. 21.00 POP-GRAMA. 22.00 TRIBUNA DE LA HISTORIA. 22.45 IMATGES. 23.25 BONA NIT. CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2.	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 LES NOSTRES COSES. Avui: «La navegació a vela». 14.00 CRONICA. TARDA VOSTRE PREGUNTA. NOVELLA. «Encara hi son», de Roger Justafre. CIRCUIT ESTATAL 14.30 GENT AVUI. 15.00 TELEDIARI. Primera edició. 15.30 GASETA CULTURAL. 15.50 MIRADOR DELS ESPORTS. 16.15 DEJENME RESPIRAR. «Nos veremos en el juzgado». 18.35 BARRIO SESAMO. 19.05 EL GRAN CIRC DE TVE. 20.05 SOMBRES D'AHIR. 20.30 ESPAÑOLES EN EL PACIFICO. «La nueva Hierusalem». 21.00 TELEDIARI. Segona edició. 21.30 TEATRE BREU. «La plancha de la marquesa» de Pedro Muñoz Seca. 22.00 MUSICA POPULAR. 22.30 GRANS RELATS. 23.30 ULTIMES NOTICIES. SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 18.16 BASKET. Copa d'Europa: Real Madrid- Macabi. 19.45 REDACCIO DE NIT. 20.35 POLIESPORTIU. 21.00 TROBADA AMB LES LLETRE- S. Entrevista a Carlos Bousoño. 22.00 TRIBUNA ECONOMICA. 22.45 HORIZONS. 23.25 BONA NIT. CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2.	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 BARCELONA-RTVE. Avanç setmanal de la progra- mació de radio i televisió. 13.52 SARDANES. 14.00 CRONICA. CIRCUIT ESTATAL 14.30 GENT AVUI. 15.00 TELEDIARI. Primera edició. 15.30 COSAS. 19.00 BANNER I FLAPI. «Paracaidas de una cola». 19.25 AMB VUIT N'HI HA PROU. «Se van de casa». 20.25 MES VAL PREVENIR. «La aprensión». 21.00 TELEDIARI. Segona edició. 21.30 L'HOME I LA TERRA. «Gran fauna canadiense». 22.00 EL NIU D'EN ROBIN. 22.30 GRANS RELATS. «Hombre rico, hombre pobre» (II). 23.30 ULTIMES NOTICIES. SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 REDACCIO DE NIT. 20.35 POLIESPORTIU. 20.50 CICLE: CLASIC DEL CINE MUT. «El precio de la gloria» (1926). Direcció: Raoul Walsh. Intèrprets: Victor McLaglen, Edmund Lo- we, Dolores del Río. 23.00 TRIBUNA INTERNACIONAL. 23.25 BONA NIT. CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2.	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 10.15 LLIÇONS DE CATALA. 10.30 QUITXALLA. CIRCUIT ESTATAL 12.05 ANIMALES. ANIMALES, ANI- MALES. «El mono». 12.30 003 Y MEDIO. 13.15 EL MON DE LA MUSICA 14.00 PARLAMENT. 15.00 NOTICIES DEL DISSABTE. Primera edició. 15.30 DON QUIJOTE DE LA MAN- CHA. «Los cuadrilleros de la Santa Hermandad». 16.00 PRIMERA SESION. «El rey del peligro». (Inspector Clouseau). 1968. Direcció: Bud Yorkin. Intèrprets: Alan Arkin, Dalia Boccardo, Frank Finalay, Patrick Cargill, Beryl Reid, Barry Foster. 17.40 APLAUSO. 19.30 LOS ANGELES DE CHARLIE 20.30 INFORME SETMANAL. 21.30 NOTICIES DEL DISSABTE Segona edició. 22.05 DISSABTE CINE. «Con faldas y a lo loco». (1959) 00.10 BONA NIT. SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 15.32 RETRAT EN VIU. 16.30 BARRAPAPA. 17.00 DICK TURPIN. 17.30 RETRANSMISIO ESPORTIVA. Rugby País de Gales- Anglaterra del Torneig Conc Nacions, que es jugarà a Car- diff (Anglaterra). 19.00 LA CLAVE. OTAN. Pel·lícula: «Incidente en el Bed- ford». Director: James B. Harris. Intèrprets: Richard Widmar, Sidney Poitiers, Martin Balsan. 23.55 BONA NIT.

A cada llar....

Catalunya Cristiana

Suggestiments:

Cada comprador adquireix un altre exemplar per a regalar.

• •

Cada subscriptor fa un altre subscriptor

• •

Apadrinar una subscripció a favor d'un missioner català.

• •

Subscriure un paquet d'acions a 1.000 ptes. cada una.

• •

Amb el primer número rebran una bonica felicitació indicant la persona que els hi envia aquest obsequi-subscripció.

• •

Enviar als amics, una subscripció a CATALUNYA CRISTIANA.

Desitjo subscriure'm, durant un any a "CATALUNYA CRISTIANA"

Nom
Cognoms
Domicili
Població

Envio les 1.300 ptes. per gir postal
Incloc un taló barrat per aquest import.
Prej el Banc/Caixa
Agència que es serveix domiciliar
aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte
corrent n°

Lloc data
SIGNATURA

En/Na que viu a
província de Carrer núm
desitja subscriure un/a missioner/a, per un any, a CATALUNYA CRISTIANA,
El preu d'aquesta subscripció a l'extranger, (2.500 ptes. o 4.000 ptes. tramesa per
avió), inclosa, el faré efectiu:

Amb el taló bancari que us adjunto
Podeu domiciliar el cobrament en el meu banc/caixa
de compte corrent/libreta núm
i prego al meu banc/caixa que vulgui considerar aquesta butlleta com la meua auto-
rització per a aquest pagament .

Lloc data
SIGNATURA

Avet^R

Set^(R)

Solució actual al confort interior